Dr. şi d-na Howard Taylor

Aventura credinţei

9

Biografia prescurtată a lui

Hudson Taylor

Editura Agape

Titlul original: Faith's Venture
A shorter life of Hudson Taylor
Copyright by Overseas Missionary Fellowship
Copyright 1996 by Editura Agape
Traducător Olimpiu S. Cosma
Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 - Făgăraş
ISBN 973-9228-15-1

Introducere

Această biografie a fost scrisă în mod special pentru cititorii care nu cunosc detaliile vieţii lui Hudson Taylor. Persoanele care au citit deja biografia completă a marelui misionar vor găsi puţine fapte noi în aceste pagini. Cu toate acestea, mulţi oameni, mai ales în lumea noastră occidentală, n-au prea auzit vorbindu-se despre el, sau poate că n-au prea mult timp pentru citit şi s-ar descuraja în faţa unei lucrări în două volume; ei simt totuşi nevoia şi dorinţa de a poseda bucuria interioară şi puterea pe care le-a găsit Hudson Taylor.
Scopul biografilor este să împărtăşească experienţele iubitului lor părinte. îi sunt recunoscători pentru binecuvîntările care le-au marcat vieţile prin ceea ce a fost el, prin ceea ce a găsit el în Dumnezeu, prin lucrarea sa rodnică.
Howard şi Geraldine Taylor
Fondatorul Misiunii din interiorul Chinei, medicul J. Hudson Taylor... a fost un om al credinţei plin de Duhul Sfînt, total predat lui Dumnezeu şi totdeauna gata să se supună chemării Lui. Era caracterizat printr-o mare renunţare de sine, o compasiune adîncă, o rară putere în rugăciune, o minunată aptitudine de organizare; spirit de iniţiativă, de o perseverenţă neobosită, a avut o influenţă uimitoare asupra semenilor săi, şi, în plus, umilinţa unui copil.
Profesorul Warneck
Aventura credinţei" (Faith's Venture) este pasionanta istorie a lui J. Hudson Taylor şi a modului în care a fondat el China Inland Mission (Misiunea din interiorul Chinei). Această relatare a uimitoarei vieţi a

marelui misionar, scrisă de fiul şi nora sa, a inspirat şi a cercetat sufletele a zeci de mii de creştini. Este o remarcabilă condensare a biografiei complete scrisă de aceiaşi autori.
James Hudson Taylor (1832-1905), a fost supranumit „părintele misiunilor moderne". De-a lungul anilor, sute de mii, poate milioane de oameni au fost influenţaţi de această viaţă creştină consacrată lui Dumnezeu. Este un fapt incontestabil că multe misiuni şi instituţii creştine „au încorporat principii şi modele rezultate ca urmare a fondării de către Hudson Taylor a Misiunii din Interiorul Chinei şi a conducerii ei timp de aproape jumătate de secol". Ca urmare a lucrării lui Hudson Taylor şi avînd ca model China Inland Mission, s-au născut multe alte misiuni avînd la bază acelaşi principiu al credinţei. Despre el s-a spus: „Taylor a devenit fondatorul unei noi ere în misiuni". El este socotit ca fiind fondatorul a ceea ce este deseori numit „mişcarea misiunilor credinţei". Această idee sau noţiune a afectat strategia misionară, avînd ca rezultat mii de adunări locale în America şi în toată lumea.
Terry L. Miethe
Capitolul I

Viaţa lui Hudson Taylor

HUDSON TAYLOR nu a fost un pustnic, un om singuratic, ci a fost un om de afaceri, un tată de familie cu grele responsabilităţi. Spirit deosebit de practic, el a trăit o viaţă de neîncetate schimbări printre oameni de tot soiul şi de toate condiţiile. N-a fost un uriaş, un Atlas purtînd lumea pe umeri. Era mic de statură, cu o constituţie mai degrabă delicată, şi o sănătate care i-a făcut mereu probleme. Principalul avantaj al tinereţii sale a fost, pe lîngă acela de a fi avut părinţi temători de Dumnezeu, obligaţia de a se îngriji singur de nevoile lui încă de la vîrsta de şaisprezece ani. S-a obişnuit să muncească cu înverşunare şi a devenit foarte capabil ca medic; ştia la fel de bine să îngrijească un copil, să pregătească masa, să ţină contabilitatea, să îmbărbăteze pe cei bolnavi şi necăjiţi, ca şi să fie la originea marilor iniţiative şi să devină un lider spiritual pentru bărbaţii şi femeile din întreaga lume.
Dar, mai presus de toate, el a luat în serios promisiunile lui Dumnezeu şi a dovedit că este posibil să trăieşti o viaţă spirituală superioară în mod constant. El a învins dificultăţi pe care puţini oameni le-au avut de înfruntat şi a lăsat în urma lui o lucrare care, la multă vreme

după moartea lui, continuă să crească în întindere şi utilitate. Interiorul Chinei a fost deschis Evangheliei în mare parte datorită eforturilor sale: zeci de mii de suflete au fost cîştigate pentru Cristos în provincii care nu fuseseră niciodată atinse, mai multe sute de misionari au plecat fără salariu asigurat, bazîndu-se numai pe Dumnezeu pentru toate nevoile lor; a fost întemeiată o misiune care n-a cerut niciodată ajutor financiar şi care, cu toate acestea, n-a avut niciodată da-

torii, care n-a cerut niciodată nimănui să i se alăture, şi care totuşi a trimis recent în China două sute de noi misionari ca răspuns la rugăciune - aşa arată provocarea care ne cheamă să imităm credinţa şi devotamentul lui Hudson Taylor.

Care a fost secretul unei asemenea vieţi? Hudson Taylor, care a umblat mereu cu Dumnezeu, poseda acest secret simplu şi profund: în orice împrejurare şi în toate nevoile sale materiale sau spirituale, a luat şi s-a inspirat din „bogăţiile nepătrunse ale lui Cristos". Descoperirea modului său de a acţiona şi însuşirea de către noi a atitudinii sale practice şi simple în domeniul spiritual ne-ar rezolva problemele şi ne-ar uşura poverile, astfel încît să putem deveni şi noi tot ceea ce ar vrea Dumnezeu să fim.

Capitolul II

Credinţa unui suflet

TOTUL A ÎNCEPUT într-un moment de linişte petrecut printre cărţile tatălui său. Hudson Taylor căuta ceva care să-1 intereseze. Mama era plecată de acasă, şi băiatul se plictisea. Casa părea goală; el şi-a luat cartea pe care o alesese în colţul său preferat, un depozit vechi de mărfuri, şi s-a hotărît s-o citească pentru a scăpa de plictiseală.

La mulţi kilometri de acolo, mama lui era, în acea sîmbătă după-amiază, îngrijorată în mod special de unicul ei fiu. După ce şi-a luat rămas-bun de la prietenele ei, s-a retras într-un loc singuratic ca să-L implore pe Dumnezeu pentru mîntuirea fiului ei. A rămas mai multe ore pe genunchi, pînă cînd inima i-a fost cuprinsă de bucuria siguranţei că rugăciunile i-au fost ascultate şi împlinite.

In acest timp, băiatul tocmai citea cartea pe care o luase şi, atunci cînd povestirea ajunsese la un punct culminant, a fost izbit de aceste cuvinte: „Lucrarea îndeplinită de Cristos". Cine poate să explice taina lucrării Duhului Sfînt? Un adevăr care îi era familiar de multă vreme - dar pe care îl uitase - i-a revenit în inimă şi în minte.

„De ce foloseşte autorul acele cuvinte?" s-a întrebat el. „De ce nu spune lucrarea ispăşitoare sau de împăcare a lui Cristos?"

Imediat cuvîntul „îndeplinit" 1-a izbit. îndeplinit? Ce era deci îndeplinit?

„O ispăşire completă şi perfectă a păcatului", i-a răspuns inima.

„Datoria a fost plătită de către marele Substitut (înlocuitor, Locţiitor). Cristos a murit pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru cele ale întregii lumi".

Imediat i-a venit un alt gînd: „Dacă toată lucrarea este îndeplinită şi datoria plătită, ce-mi mai rămîne de făcut?"

Atunci singurul răspuns i-a pus stăpînire pe suflet: „Pentru mine nu mai rămîne altceva de făcut decît să cad pe genunchi, să-L accept pe acest Mîntuitor şi mîntuirea Sa şi să-L laud pentru totdeauna".

Vechile îndoieli şi temeri au dispărut. Realitatea minunatei experienţe pe care o numim convertire 1-a umplut de pace şi de bucurie. O

viaţă nouă a venit cu această simplă acceptare a Domnului Isus Cristos, căci „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). Această experienţă a provocat o mare schimbare în viaţa lui. Nerăbdător să împărtăşească mamei noua sa bucurie, băiatul a fost primul care a întîmpinat-o la întoarcere.

„Ştiu, băiete, ştiu", i-a zis ea întinzînd braţele spre el. „De două săptămîni mă bucur de veştile bune pe care ai să mi le spui".

Dar o altă surpriză îl aştepta pe Hudson Taylor. După cîtva timp, i-a căzut în mîini un carnet asemănător celor pe care le folosea şi el. Rîndurile care i-au reţinut atenţia erau o introducere la un mic jurnal ţinut de sora lui. Ea scrisese acolo hotărîrea de a se ruga zilnic în mod regulat pentru convertirea fratelui ei pînă ce Dumnezeu îi va împlini dorinţa. Tînăra fată luase această decizie chiar cu o lună înainte.

Crescut cum am fost, scrie Hudson Taylor, *şi mîntuit în asemenea împrejurări, este fără îndoială firesc ca, de la începutul vieţii mele creştine, să fi simţit că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate şi să fi considerat rugăciunea ca o tranzacţie făcută cu Dumnezeu, fie pentru mine însumi, fie pentru cei pe care-i doresc binecwdntaţi de Dumnezeu.*

Fratele şi sora erau acum împreună pe o cale nouă, şi, deşi erau foarte tineri şi unul şi celălalt - Hudson nu avea decît şaptesprezece ani -, ei au început să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a cîştiga şi alte persoane la Cristos. Acesta era secretul creşterii rapide care a urmat în cele spirituale. Ei au avut încă de la început în inimă compasiunea pe care o avea Cristos pentru cei pierduţi. Ei au fost conduşi nu spre o „slujire socială", ci spre o viaţă trăită pentru ceilalţi, avînd

ca preocupare supremă salvarea sufletului lor. Şi totuşi, ei făceau acest lucru nu cu vreun sentiment de superioritate, ci doar din cauza dragostei lor profunde şi personale pentru Domnul Isus Cristos. Această dragoste a fost cea care, în zilele care au urmat, l-au făcut să se simtă nenorocit atunci cînd cădea şi-şi pierdea bucuria prezenţei conştiente a lui Cristos. A avut suişuri şi coborîşuri ca cea mai mare parte a tinerilor creştini. Neglijarea rugăciunii şi a citirii Cuvîntului lui Dumnezeu aduc totdeauna răceală în inimă. Dar ceea ce este remarcabil în experienţa lui Hudson Taylor e faptul că el nu putea să fie satisfăcut decît de ceea ce este mai bun - ceea ce are Dumnezeu mai bun -, bucuria permanentă şi reală a prezenţei Sale. A fi lipsit de ea era pentru el asemenea unei vieţi fără lumina soarelui, asemenea unei munci fără randament. Faptul că el a cunoscut bucuria Domnului încă din vremea tinereţii este arătat cu prisosinţă de amintiri ca aceea care urmează. O după-amiază liberă i-a dat timp pentru rugăciune şi, cu inima plină de această dorinţă, s-a dus în camera lui ca să fie singur cu Dumnezeu.

îmi amintesc încă bine cum, în bucuria inimii mele, mi-am vărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-I fără încetare dragos-

tea şi recunoştinţa mea, Lui, care făcuse totul pentru mine, care mă mîntuise atunci cînd pierdusem orice speranţă şi dorinţă de mîntuire. L-am rugat să-mi dea o lucrare pe care s-o îndeplinesc din recunoştinţă pentru tot ceea ce făcuse El în favoarea mea. Şi îmi amintesc că în momentul în care m-am pus pe mine însumi pe altarul de sacrificiu, cu viaţa mea, cu prietenii mei şi cu tot ce aveam, sentimentul solemn că ofranda mea era acceptată mi-a umplut sufletul. Negrăita prezenţă a lui Dumnezeu a devenit reală pentru mine, şi m-am prosternat înaintea Lui cu un sentiment de teamă şi bucurie, imposibil de redat. Nu ştiam pentru care anume lucrare mă accepta, dar de atunci a pus stăpînire pe mine sentimentul că nu-mi mai aparţineam, şi el nu m-a mai părăsit.

Este o greşeală să credem că adolescenţii sunt prea tineri pentru a astfel de experienţe spirituale. în nici un alt moment al vieţii sale, omul nu are o mai mare capacitate de devotament ca în tinereţe, dacă este însufleţit de iubirea lui Cristos pînă în adîncul inimii lui.

Capitolul III

Primii paşi ai credinţei

NU ERA O FIINŢĂ PERFECTĂ cel care simţise această chemare. Era un tînăr ca oricare altul, avînd o viaţă foarte ocupată, lucrînd într-o bancă, apoi în magazinul tatălui său, cunoscînd numeroase ispite. Unul din verii săi a venit să locuiască la părinţii lui, şi cum împărţea aceeaşi cameră cu el, nu-i era uşor să dea prioritate lucrurilor esenţiale şi să găsească timp pentru rugăciune. Totuşi, fără acestea, nu poate fi decît eşec şi îngrijorare. Sufletul care moare de foame nu se poate bucura în Domnul, şi Hudson Taylor avea de învăţat că nu există nici un înlocuitor pentru o adevărată binecuvîntare spirituală.

„II vedeam şi-L căutam, îl aveam şi-L doream", a scris unul care ajunsese departe în cunoaşterea lui Dumnezeu, iar Barnsley, aflat de abia la începutul vieţii lui de credinţă, avea aceeaşi foame şi sete binecuvîntată pe care Domnul doreşte s-o potolească. „Sufletul meu însetează după Tine", a fost dorinţa înflăcărată a lui David. „Sufletul meu va fi săturat", dar imediat apoi: „Sufletul meu Te urmează stăruitor". într-o asemenea experienţă a înfrîngerii, tînjind după o binecuvîntare mai profundă, Hudson Taylor a fost atins de Dumnezeu într-un mod nou.

El simţea că nu poate face nimic singur, că Dumnezeu putea să-l

elibereze, că avea nevoie de ajutorul, de tăria Sa mîntuitoare. Dacă Dumnezeu ar vrea să acţioneze în favoarea lui, dacă ar zdrobi puterea păcatului, dîndu-i victorie lăuntrică în Cristos, el ar renunţa la orice viitor pămîntesc, ar merge oriunde, ar face orice, ar suferi tot ce-ar putea cere cauza Lui şi s-ar pune pe de-a întregul la dispoziţia Lui. Acesta era strigătul inimii sale: el n-ar păstra nimic pentru sine, cu condiţia ca Dumnezeu să-l sfinţească şi să-l ferească de cădere.

El a scris mai tîrziu: *Nu voi uita niciodată sentimentul care a pus stăpinire pe mine. Cuvintele sunt prea sărace ca să-l exprime. Mă simţeam in prezenţa Iui Dumnezeu, încheind un legă mint cu Cel Atotputernic. Aş fi vrut să-mi retrag promisiunea, dar nu puteam.*

Am crezut că aud aceste cuvinte: „Rugăciunea ta a fost ascultată, condiţiile tale sunt acceptate". Şi, din acea clipă, convingerea că eram chemat să merg in China nu m-a părăsit niciodată.

China, această ţară mare care îi era familiară încă de pe cînd era copil prin rugăciunile tatălui său; China, căreia fusese dedicat înainte chiar de a se fi născut; China, ale cărei nevoi şi întuneric îl chemaseră adesea; deci acesta era într-adevăr planul lui Dumnezeu pentru viaţa lui? în mod distinct, de parcă i-ar fi vorbit o voce, în tăcere se auziseră aceste cuvinte: „Du-te în China pentru Mine".

Din această clipă, singurul lucru care a contat în viaţa lui a fost scopul de atins şi rugăciunea. Pentru Hudson Taylor, supunerea faţă de Dumnezeu era o chestiune foarte practică şi reală. A început imediat să se pregătească, cît de bine putea, pentru o viaţă care urma să ceară o mare rezistenţă fizică. A făcut exerciţii în aer liber, a schimbat patul moale cu o saltea tare, şi a vegheat să mănînce mai cumpătat, în loc să meargă de două ori la biserică în fiecare duminică, el a renunţat să meargă seara, pentru a putea vizita oamenii din cartierele cele mai sărace ale oraşului, distribuind tractate şi ţinînd mici adunări. A fost primit cu bucurie în aceste bucătării înţesate de lume, unde înfăţişarea sa deschisă şi vorbele amabile i-au permis să dea mesaje directe. Toate acestea l-au făcut să studieze mai mult Biblia şi să se roage mai mult, căci a descoperit curînd că numai Cristos poate să ne facă „pescari de oameni".

14

S-a consacrat de asemenea cu ardoare unei alte forme de pregătire: studiul limbii chineze. Nu-şi putea permite cumpărarea unei gramatici sau a unui dicţionar, avînd în vedere preţul lor mult prea mare. Dar, cu un exemplar al Evangheliei după Luca în limba chineză, pe care 1-a comparat atent cu echivalentul englezesc, a descoperit semnificaţia a mai mult de şase sute de caractere. Şi-a alcătuit singur un mic dicţionar, făcînd toate acestea pe lîngă celelalte studii.

Am început să mă trezesc la cinci dimineaţa, scria el surorii sale, *de aceea este necesar să mă culc seara devreme. Trebuie să studiez dacă vreau să merg în China. Sunt întru totul hotarît să plec, şi de aceea mă pregătesc în toate domeniile. Vreau să reiau studiul latinei, să învăţ greaca şi elemente de ebraică, şi să-mi dezvolt, pe cit posibil, cunoştinţele mele generale. Am nevoie de rugăciunile tale.*

Mai mulţi ani petrecuţi cu tatăl său şi în timpul cărora a studiat farmacia i-au dat dorinţa de a studia medicina. S-a ivit şi o ocazie: putea deveni asistentul unui medic din Huli, şi n-a ezitat să accepte oferta. Asta însemna că trebuia să plece de acasă; dar, în familia medicului mai întîi, şi apoi în cea a unei mătuşi, tînărul asistent a beneficiat de o perfecţionare a manierelor şi de confort.

Acesta s-a dovedit, într-adevăr, a fi unul dintre elementele din noua viaţă care l-au condus la o gîndire serioasă. Doctorul Hardey îi plătea un salariu suficient pentru acoperirea cheltuielilor personale, dar Hudson Taylor dădea - ca datorie şi privilegiu - a zecea parte din ceea ce primea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Duminica consacra timp evanghelizării într-o parte a oraşului care avea nevoie urgentă de aju-

tor material şi spiritual. S-a întrebat curînd dacă nu trebuia să se mulţumească cu mai puţin pentru sine şi să dea mai mult celorlalţi. într-o altă parte a oraşului, un şir dublu de case mici se învecina cu un canal strimt. Acest canal era un simplu şanţ în care locuitorii cartierului îşi aruncau murdăriile şi care erau luate de ape atunci cînd acestea urcau, deoarece Huli era un orăşel aflat pe ţărmul mării. Căsuţele, ca boabele de mazăre într-o păstaie, urmau şerpuiturile canalului pe o lungime de aproximativ un kilometru, şi fiecare dintre ele avea o uşă şi două ferestre. Hudson Taylor a părăsit încîntătoarea

locuinţă a mătuşii sale din Charlotte Street şi s-a mutat într-o cameră închiriată într-una din aceste căsuţe modeste. Proprietăreasa lui, doamna Finch, era creştină, şi s-a bucurat să-1 primească pe „tînărul doctor" sub acoperişul ei. Ea îşi dăduse toată osteneala să cureţe şi să facă confortabilă camera lui Hudson Taylor, lustruind căminul aflat faţă în faţă cu fereastra şi punînd patul în colţul opus uşii. în cameră se mai afla o masă şi unul sau două scaune. Deoarece suprafaţa ei nu depăşea doisprezece metri pătraţi, nu avea nevoie de prea multă mobilă. Camera era la parter şi dădea în bucătărie. De la fereastră se vedea „Founder's Arms", un han de ţară ale cărui lumini se reflectau în apele noroioase ale canalului şi-i ajutau pe trecători în nopţile întunecate.

Indiferent cum o fi arătat această cameră în timpul verii, spre sfîrşitul lui noiembrie cînd s-a mutat în ea Hudson Taylor trebuie să fi fost foarte mohorîtă. îşi pregătea singur mîncarea, mai bine zis îşi cumpăra el însuşi nişte provizii sărăcăcioase, atunci cînd se întorcea de la clinică, şi deseori nu avea ocazia de a mînca pe săturate. îşi petrecea serile singur, iar duminica se ocupa ore în şir de oamenii din cartierul său.

Am acum un obiectiv dublu, scria el: *să mă obişnuiesc să suport lipsurile şi să economisesc pentru a-i putea ajuta mai bine pe cei cărora le vestesc Evanghelia. De aceea, mi-am dat seama că puteam trăi mai modest decît credeam altădată că e posibil. Am renunţat la unt, la lapte şi la orice alt lux; trăind simplu, pe bază de făină de ovăz şi din orez, reuşesc să cheltuiesc foarte puţin. Pot să dispun astfel de două treimi din ceea ce cîştig, şi am făcut experienţa că, dacă cheltuiesc mai puţin pentru mine şi dau mai mult altora, sufletul meu este mai fericit şi mai binecuvîntat.*

Căci Dumnezeu nu rămîne dator omului; şi aici, în singurătate, Hudson Taylor învăţa ce poate El să fie pentru sufletul celui care lasă totul pentru El. în aceste zile de creştinism uşuratic şi comod, nu este oare bine să ne amintim că ne costă cu adevărat ceva ca să fim un bărbat sau o femeie pe care Dumnezeu să-i poată folosi? Nu se poate obţine fără eforturi un caracter asemănător celui al lui Cristos. Nu se

poate face o lucrare după voia Domnului fără a plăti un preţ mare. „Puteţi voi să beţi paharul pe care îl beau Eu, sau să fiţi botezaţi cu

botezul cu care sunt Eu botezat?" (Marcu 10:38)
Se vorbea mult de China în această epocă, din cauza extinderii Revoluţiei Tai-ping*. Multe rugăciuni se înălţau la Dumnezeu pentru China. Nenumărate inimi erau mişcate mai mult sau mai puţin profund de problema evanghelizării ei. Dar cînd situaţia din China s-a deteriorat, cei mai mulţi oameni şi-au pierdut interesul şi au încetat să mai ajute. Adunările de rugăciune au încetat. Aşa-zişii candidaţi misionari s-au îndreptat spre alte profesii, şi donaţiile au scăzut atît de mult, încît mai multe societăţi care susţineau lucrarea au dispărut. Dar, ici şi colo, existau cei pe care Domnul putea conta - poate săraci şi slabi, necunoscuţi şi neînsemnaţi - dar care erau gata, prin har, să meargă pînă la capăt ca să-I îndeplinească planurile.
în camera lui liniştită de la marginea canalului, Hudson Taylor era un om de acest fel. în ciuda tinereţii şi a imperfecţiunilor sale, dorea mai presus de orice să aibă caracterul lui Cristos şi o viaţă asemănătoare cu a Sa.
„Iată, ţi-am pus înainte o uşă deschisă, şi nimeni n-o poate închide; căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvîntul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu" (Apocalipsa 3:8). „Căci ni s-a deschis aici o uşă mare şi eficace, şi sunt mulţi adversari" (l.Corinteni 16:9).
Adversarii nu lipseau, într-adevăr, pentru a se opune progreselor lui Hudson Taylor. El intra într-una din perioadele cele mai roditoare din viaţa sa, bogată în binecuvîntări pentru sine şi pentru alţii. Este oare de mirare că ispititorul era la lucru? Era singur, avînd nevoie de dragoste şi simpatie, ducînd o viaţă de renunţare dificilă pentru un tînăr ca el. Ocazia era numai bună pentru Diavol, şi i s-a îngăduit pentru un timp să-i facă rău, pentru ca apoi chiar şi acest rău să lucreze spre binele lui.
într-adevăr, doar după cîteva săptămîni de şedere în sărăcăcioasa lui cameră, a primit o mare lovitură, căci era pe punctul de a pierde

• Tai-ping (din 2 caractere chinezeşti semnificind „mare pace"); nume dat unei revolte faimoase contra dinastiei manciuriene din China (1850-1864), care a costat 20 milioane de victime.

pentru totdeauna fata pe care o iubea foarte mult. El sperase şi aşteptase timp de doi ani lungi. însăşi nesiguranţa viitorului îl făceau să tînjească cu atît mai mult după prezenţa ei, după tovărăşia ei în toate problemele vieţii. Dar acum se terminase cu visul. Văzînd că nimic nu-1 putea face pe prietenul ei să renunţe la proiectul său misionar, tînăra profesoară de muzică - cu faţa ei dulce şi cu vocea plăcută - a sf îrşit prin a-i spune că nu era dispusă să plece în China. Tatăl ei nu voia să audă de asta, şi nici ea nu se simţea făcută pentru viaţa aceea. Nu era decît o singură soluţie, şi inima i se frîngea la gîndul acesta.
„Oare se merită toate acestea?" insista Ispititorul. „La ce bun să mergi în China? De ce să te chinuieşti, să suferi toată viaţa pentru un ideal al datoriei? Renunţă acum cît mai este timp s-o recîştigi. Fă-ţi o situaţie ca toată lumea şi slujeşte-L pe Dumnezeu în ţara ta. Căci încă poţi să-i cîştigi dragostea".

Iubirea lui se lupta cu disperare. Era un moment de şovăire. Duşmanul ameninţa să-1 copleşească, căci durerea lui era foarte mare, şi în loc să vină la Domnul ca să primească mîngîiere, a ţinut totul în sine şi şi-a întreţinut supărarea. Dar el n-a fost părăsit.
în ziua următoare scria: *După-amiază, fiind singur în clinică, am început să mă gîndesc la dragostea de Dumnezeu, la bunătatea Lui, şi la modul în care am răspuns eu acestei bunătăţi. El nu dispreţuieşte „o inimă zdrobită şi mîhnită". Nu m-a dispreţuit, ci mi-a dat binecuvîntarea Sa.*
Da, El m-a umilit şi mi-a arătat ce sunt, dezvăluindu-Se pe Sine însuşi ca un ajutor eficace la vreme de strîmtorare. Şi deşi El nu mă împiedică să-mi simt durerea, îmi dă puterea să cînt: „Totuşi mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mîntuirii mele"... Acum sunt fericit în dragostea Mîntuitorului meu. Pot să-I mulţumesc pentru tot, chiar pentru cele mai dificile experienţe din trecut, şi să mă încred în El fără nici o teamă pentru viitor.
Capitolul IV

Alţi paşi ai credinţei

„N-AM FĂCUT NICIODATĂ un sacrificiu", spunea Hudson Taylor în ultimii săi ani, uitîndu-se înapoi spre o viaţă în care sacrificiul fusese elementul dominant. Dar ceea ce spunea era adevărat, căci acest prim sacrificiu făcut pentru China a fost urmat de compensaţii atît de reale şi de durabile, încît a înţeles că a te da pe tine însuţi înseamnă inevitabil a primi, atunci cînd eşti sincer cu Dumnezeu.
Aşa stăteau în mod vădit lucrurile în acea iarnă petrecută în camera sărăcăcioasă. El acceptase voia lui Dumnezeu nu numai în exterior, ci şi în interior, renunţînd la ceea ce avea mai scump, la dragostea care devenise o parte din însăşi viaţa sa, şi toate acestea pentru a-L putea sluji şi urma pe Cristos fără oprelişti. Sacrificiul era mare, dar răsplata a fost mult mai mare.
Am avut experienţa unei bucurii de nespus, în fiecare zi. Dumnezeu, Dumnezeul meu, era o realitate vie şi luminoasa, şi tot ceea ce aveam de făcut era o slujire plină de bucurie.
Tonul scrisorilor sale s-a schimbat, se analiza mai puţin şi dădea mai mult loc proiectelor misionare. China era din nou în prim-plan în gîndurile sale, şi el era tulburat profund de starea spirituală a celor fără Cristos.
Nu te lăsa tulburată de nimic in lume, dragă mamă, scria el pe atunci. *Lucrarea misionară este într adevăr cea mai nobilă din cîte poate face omul. Cu siguranţă că nu putem fi insensibili la legăturile naturii, dar n-ar trebui să ne bucurăm cînd avem ceva la care să renunţăm pentru Mîntuitorul?...*

Nu înceta să te rogi pentru mine. Oricît de confortabilă ar fi viaţa mea pămîntească şi oricît de fericit şi de recunoscător aş fi, simt că am nevoie de rugăciunile tale... Oh, mamă, nu pot să-ţi spun, nu pot

să-ţi descriu cit de mult tînjesc să fiu misionar, să aduc Vestea cea Bună păcătoşilor ce pier, să mă consum pentru Cel care a murit pentru mine... Gîndeşte-te, mamă, la douăsprezece milioane - este un număr aşa de mare, încît îţi depăşeşte imaginaţia - douăsprezece milioane de suflete în China care, în fiecare an, intră în eternitate fără Dumnezeu şi fără speranţă... Să avem milă de această mulţime! Dumnezeu a fost îndurător cu noi; să fim ca EH...
*Trebuie să închei. N-ai da oare totul pentru Isus care a murit în locul tău? Ştiu că ai face-o. Dumnezeu să fie cu tine şi să te mîngîie! Trebuie să plec de îndată ce voi fi economisit banii pentru călătorie? Mi se pare că n-aş putea trăi dacă nu se face nimic pentru China**
Cu toate acestea, în ciuda dorinţei sale de a pleca, şi de a pleca imediat, îl mai reţineau anumite considerente. Cămăruţa din apropierea canalului a fost martora unor conflicte şi victorii cunoscute numai de Dumnezeu.
Era pentru mine o chestiune foarte serioasă aceea de a mă gîndi să plec în China, departe de orice ajutor omenesc, neputîndu-mă bizui decît pe Dumnezeul cel viu pentru a mă ocroti, a mă întreţine şi a mă ajuta în orice fel. Simţeam că era nevoie pentru aceasta de multă forţă spirituală. Nu mă îndoiam că, atîta vreme cit credinţa nu mă va părăsi, nici Dumnezeu n-o va face. Dar ce s-ar întîmpla dacă credinţa mea ar fi insuficientă? Nu învăţasem pînă în vremea aceea că „şi atunci cînd suntem infideli, El rămîne fidel, căci nu Se poate tăgădui pe Sine însuşi". Era deci pentru mine un lucru foarte important să ştiu, nu dacă Dumnezeu va rămîne fidel, ci dacă eu voi avea o credinţă suficient de puternică pentru a-mi justifica angajarea în acţiunea îndrăzneaţă pusă înaintea mea.
Cînd voi pleca în China, îmi ziceam eu, vreau să nu cer nimănui nimic. Singura mea cerere va fi adresată numai lui Dumnezeu. Este important să învăţ, înainte de a părăsi Anglia, să mişc inima omului cu ajutorul lui Dumnezeu, doar prin rugăciune.
Era hotărît să plătească preţul, oricare ar fi fost el. Poate a făcut cîteva erori în aprecieri, cîteva exagerări, dar ce minunat 1-a înţeles Dumnezeu şi i-a satisfăcut trebuinţele! „Să mişc inima omului cu

ajutorul lui Dumnezeu, doar prin rugăciune" - a fost o mare ambiţie, realizată admirabil în timpul acestei ierni de singurătate petrecută în cămăruţa de lîngă canal.
La Huli, doctorul Hardey, a continuat el, *foarte ocupat fiind, dorea să-i reamintesc ori de cîte ori trebuia să-mi dea salariul. Am hotărît să n-o fac direct, ci să mă rog lui Dumnezeu să-i amintească lucrul acesta şi să mă încurajeze astfel răspunzînd rugăciunii mele.*
Odată, cum se apropia ziua de plată a salariului pentru un trimestru, m-am rugat mult în această privinţă. A venit ziua, dar doctorul Hardey n-a făcut nici o aluzie la această chestiune. Am continuat atunci să mă rog. Zilele treceau, iar el nu-şi mai amintea; făcîndu-mi socotelile, am observat că nu-mi mai rămăsese decît o monedă de o

jumătate de coroană. Totuşi, pentru că nu-mi lipsise nimic pînă acum, am continuat să mă rog.*

Acea duminică a fost foarte fericită. Ca de obicei, inima mea era plină de recunoştinţă. După ce am luat parte la serviciul divin de dimineaţă, după-amiaza şi seara le-am consacrat evanghelizării în diferitele case cu camere de închiriat pe care aveam obiceiul să le vizitez în partea de jos a oraşului. în acele momente, aproape mi se părea că este cerul pe pămînt şi că tot ce puteam să sper era să profit mai mult de bucuria mea, nu să am o bucurie mai mare.

După terminarea ultimului meu serviciu divin, spre ora zece seara, un om sărac mi-a cerut să merg şi să mă rog pentru soţia lui care, zicea el, era pe moarte. Am acceptat imediat, şi, pe drum, dîndu-mi seama după accent că era irlandez, l-am întrebat de ce nu se dusese să caute un preot. Mi-a răspuns că o făcuse, dar că preotul refuzase să vină dacă nu-i plătea optsprezece peni, pe care el nu-i avea, pentru că familia lui murea de foame. Mi-am amintit imediat că nu aveam mai mult de o jumătate de coroană, şi aceasta era o singură monedă; acasă mă aştepta supa de arpacaş pe care o mîncam de obicei seara, aveam din ce să pregătesc micul dejun pentru ziua următoare, dar nu mai aveam nimic pentru prînz.

Din acest motiv, probabil, bucuria care mă inunda a dispărut brusc. Dar, în loc să mă fac răspunzător pe mine însumi pentru lucrul acesta, am început să-i reproşez bietului om, spunîndu-i că greşise lăsînd lucrurile să ajungă pînă acolo, şi că ar fi trebuit să se

* Monedă valorînd doi şilingi şi zece peni.

adreseze unui birou de binefacere. Mi-a răspuns că o făcuse, că trebuia să se întoarcă acolo a doua zi dimineaţă, dar că se temea ca soţia lui să nu moară în noaptea aceea.

„Ah!" m-am gîndit eu, „dacă aş fi avut doi şilingi şi şase peni în locul acestei jumătăţi de coroană, cu cîtă plăcere aş da un şiling acestor oameni săraci!" Dar nu-mi venise în minte ideea de a mă despărţi de jumătatea mea de coroană. Credeam că mă pot încrede în Dumnezeu şi într-un şiling şi şase peni, dar nu eram gata să mă încred în El fără^ nici un ban în buzunar.

însoţitorul m-a condus într-o curte în care l-am urmat cu o oarecare nervozitate. Mai fusesem în acele locuri şi, la ultima mea vizită, fusesem primit foarte prost... L-am urmat pe cel care mă chemase pe nişte scări deteriorate pînă în faţa unei camere mizere. Dar acolo, ce spectacol! Patru sau cinci copii stăteau în picioare, şi se vedea pe obrajii traşi că mureau încet de foame; pe o saltea de paie, biata mamă pe moarte avea lîngă ea un bebeluş de o zi, care gemea în loc să ţipe.

„Ah!" m-am gîndit eu, „dacă aş avea numai doi şilingi şi şase peni în locul acestei jumătăţi de coroană, cu cîtă plăcere aş da un şiling şi şase peni acestor bieţi oameni!" Dar, în continuare, o necredinţă demnă de milă mă împiedica să cedez impulsului de a veni în ajutorul mizeriei lor cu preţul a tot ceea ce posedam.

Nu e de mirare că n-am fost în stare să le dau prea multă mîngîiere. Eu însumi aveam nevoie de ea. Am început totuşi să le spun că nu trebuie să dispere; că, în ciuda împrejurărilor atît de grele prin care treceau, exista în cer un Tată bun şi iubitor. Dar ceva striga în mine: „Ipocritule! Tu spui acestor oameni neconvertiţi că există în cer un Tată bun şi iubitor, şi nu eşti gata să te încrezi în El dacă nu ai o jumătate de coroană". Aş fi făcut bucuros un compromis cu propria mea conştiinţă în cazul că aş fi avut un florin şi o monedă de şase peni! Aş fi dat florinul cu mulţumiri şi aş fi păstrat restul. Dar eu nu eram încă gata să mă încred în Dumnezeu dacă nu aveam cei şase peni. Mi-era imposibil să vorbesc, şi totuşi, lucru ciudat, credeam că nu mi-este greu să mă rog. Rugăciunea era o plăcere în zilele acelea. Timpul petrecut astfel nu mi s-a părut plictisitor, şi nu mi s-a întîmplat să-mi Upsească cuvintele. Mi se părea deci că singurul lucru pe care-1 puteam face era să îngenunchez şi să mă rog, şi ca urmare va*

* Monedă de doi şilingi.

veni imediat uşurarea peste ei şi peste mine.

„M-ai chemat să vin şi să mă rog pentru soţia dumitale", i-am spus bărbatului, „să ne rugăm deci". Şi am îngenunchiat.

Dar n-am apucat să spun: „Tatăl nostru care eşti în ceruri", că am şi fost oprit de glasul conştiinţei: „îndrăzneşti să-ţi baţi joc de Dumnezeu? îndrăzneşti să îngenunchez! şi să-L numeşti Tată cu această jumătate de coroană în buzunar?"

Am trăit atunci un moment de luptă interioară neîntîlnit pînă atunci şi nici de atunci. Nu ştiu cum mi-am terminat rugăciunea, şi dacă vorbele pe care le-am spus au avut vreun sens sau nu. M-am ridicat de pe genunchi cuprins de o mare tulburare.

Bietul tată s-a întors spre mine şi mi-a spus: „Vedeţi în ce situaţie grea ne aflăm, domnule. Dacă puteţi să ne ajutaţi, faceţi-o, din dragoste pentru Dumnezeu!"

In clipa aceea mi-a venit în minte acest verset: „Dă celui care îţi cere". Am băgat mina în buzunar, am scos încet moneda şi am dat-o omului, spunîndu-i că acesta putea să pară un slab ajutor, dar că, în ciuda situaţiei mele oarecum înstărite în comparaţie cu el, despărţindu-mă de acea monedă îi dădeam tot ce aveam, şi că ceea ce am încercat să le spun era foarte adevărat, Dumnezeu era într-adevăr un Tată, şi puteau să aibă încredere în El. Bucuria mi s-a întors în inimă ca un val. Puteam să le vorbesc acum şi să înţeleg ce spuneam; obstacolul binecuvîntării fusese îndepărtat, cred, pentru totdeauna.

Nu numai că viaţa acelei sărmane femei a fost salvată, dar, aşa cum am înţeles din plin, la fel fusese însăşi viaţa mea. Ea ar fi putut fi pierdută - ca viaţă creştină - dacă în clipa aceea n-ar fi cîştigat-o harul, şi dacă nu m-aş fi supus îndemnurilor Duhului lui Dumnezeu.

îmi amintesc întoarcerea mea acasă în acea seară; inima mi-era la fel de uşoară ca buzunarul. Străzile pustii răsunau de cîntarea de laudă pe care n-o puteam opri. înainte de a mă culca mi-am mîncat supa de

arpacaş; n-aş fi schimbat-o nici pentru masa unui prinţ. Am îngenunchiat înaintea patului şi I-am amintit Domnului propriul Său cuvînt: „Cine dă săracului îl împrumută pe Dumnezeu", şi L-am rugat să facă în aşa fel încît împrumutul meu să nu fie prea lung, altfel nu voi avea a doua zi nimic de mîncare la prînz. Apoi, cu pace în mine şi în jurul meu, am petrecut o noapte fericită şi odihnitoare.

A doua zi dimineaţă îmi rămînea porridge-ul; încă nu terminasem

de mîncat, cînd am auzit poştaşul bătînd la uşă. De obicei nu primeam scrisori în ziua de luni, părinţii şi mulţi dintre prieteni evitînd să le expedieze la sfîrşitul săptămînii; am fost puţin surprins, cînd a intrat proprietăreasa ţinînd în mîna udă şi acoperită de şorţ o scrisoare sau un pachet. M-am uitat la scrisoare, dar n-am putut recunoaşte scrisul, căci îmi era necunoscut sau, cine ştie, contrafăcut; ştampila era ştearsă. Nu ştiam de unde venea. Deschizînd-o, n-am găsit nimic scris, dar era o pereche de mănuşi de piele împăturite într-o foaie albă de hîrtie din care, cînd le-am despachetat, a căzut o monedă de aur de zece şilingi care s-a rostogolit pe jos.

„Slavă Domnului!" am strigat. „Patru sute la sută, în douăsprezece ore, iată o investiţie bună! Negustorii din Huli ar fi fericiţi să-şi poată plasa banii cu o asemenea dobîndă". Şi m-am hotărît să încredinţez acestei bănci, care nu putea să dea faliment, toate economiile sau cîştigurile mele, după caz. A fost o hotărîre pe care n-am regretat-o niciodată.

Nu vă pot spune de cîte ori mi-am amintit după aceea de acest incident şi de cit ajutor mi-a fost această amintire în împrejurările dificile din viaţa mea.

Dar nu acesta a fost sfîrşitul istoriei, şi n-a fost singurul răspuns la rugăciunile sale care au venit să întărească credinţa lui Hudson Taylor în acel timp.

Această salvare remarcabilă, a continuat el, *a fost pentru mine o mare bucurie şi o mare încurajare pentru credinţa mea. Dar, desigur, zece şilingi, folosiţi chiar cu zgîrcenie, nu duc prea departe; şi era mai necesar ca niciodată să perseverez în rugăciune şi să cer ca suma care mi se cuvenea să-i vină în mintea doctorului şi să mi se plătească. Cu toate acestea, toate cererile mele păreau să rămînă fără răspuns. Nu trecuseră cincisprezece zile, că mă găseam aproape în aceeaşi situaţie ca în seara aceea memorabilă de duminică. între timp continuam să mă rog Domnului cu ardoare din ce în ce mai mare ca să-i amintească doctorului Hardey că-mi datora salariul. Nu lipsa banilor era cea care mă neliniştea; puteam de altfel să-i cer oricînd. Problema care îmi stăpînea mintea era aceasta: Pot pleca în China, sau lipsa mea de credinţă şi de putere va fi un obstacol destul de grav pentru a mă împiedica să mă consacru acestei lucrări atît de mult dorite?*

Cum săptămîna era pe terminate, mă simţeam extrem de încurcat,

pentru că nu mai eram singurul interesat în această chestiune. Sîmbătă

seara aveam de plătit chiria pentru pensiune gazdei mele, care era creştină. Ştiam că ea nu se putea lipsi de aceşti bani. Nu trebuia oare să vorbesc în legătură cu problema salariului tocmai din cauza ei? Dar dacă aş fi acţionat în felul acesta, mi-aş fi adus eu însumi dovada că nu eram pregătit pentru lucrarea misionară.
Mi-am folosit tot timpul liber de joi şi vineri ca să lupt cu Dumnezeu în rugăciune. Dar, sîmbătă dimineaţa, eram în aceeaşi situaţie ca mai înainte. Atunci am cerut Tatălui meu să-mi arate dacă trebuia să mai aştept. Am primit asigurarea că era mai bine să perseverez în aşteptare, pentru că, într-un fel sau altul, Dumnezeu va interveni pentru mine. De aceea, am aşteptat; inima mea era acum în odihnă, iar povara dispăruse.
în aceeaşi sîmbătă, pe la ora cinci după-amiaza, după ce doctorul Hardey a terminat de scris reţetele, s-a aşezat în fotoliu, aşa cum avea obiceiul, şi a început să vorbească despre lucrurile lui Dumnezeu. Era un adevărat creştin, şi am avut împreună multe ore de părtăşie spirituală. Eu eram atent să supraveghez o oală în care fierbeau nişte plante medicinale. Fără nici o legătură cu ceea ce făceam acolo, doctorul mi-a zis deodată: „Apropo, Taylor, oare nu trebuia să-ţi dau salariul?" Vă puteţi imagina emoţia mea. N-am putut să răspund imediat. Cu ochii fixaţi asupra oalei şi cu spatele la doctor, i-am spus cît am putut de calm că trebuia să mi-1 dea de cîtva timp. Cită recunoştinţă am simţit atunci! Cu siguranţă, Dumnezeu îmi ascultase rugăciunea, şi în clipa în care mă aflam în cea mai mare nevoie, îl făcuse pe doctorul Hardey să-şi aducă aminte de salariul meu fără ca eu să-i fi vorbit despre acest lucru sau să i-1 fi sugerat. El a răspuns: „îmi pare rău că nu mi-ai amintit despre asta. Ştii cît sunt de ocupat. Regret că nu m-am gîndit la asta mai devreme căci, în după-amiaza aceasta, am trimis la bancă toţi banii disponibili. Altfel, ţi-aş plăti imediat".
îmi este imposibil să descriu şocul pe care mi l-au produs aceste cuvinte neaşteptate. Nu ştiam ce să fac. Din fericire, lichidul meu a fiert, şi aveam un motiv să ies din cameră cu oala. Am fugit, şi nu aveam intenţia să revin pînă ce doctorul Hardey nu va fi plecat acasă. Eram recunoscător că nu-mi observase emoţia.
După ce a plecat, m-am retras în micul meu sanctuar şi mi-am vărsat inima înaintea Domnului pînă ce mi-am regăsit liniştea, şi

odată cu liniştea, recunoştinţa şi bucuria. Simţeam că Dumnezeu îşi are căile Lui şi că nu mă va părăsi. Dimineaţă căutasem să-I cunosc voia, şi, după cîte puteam eu judeca, primisem indicaţia să aştept cu răbdare. Acum, Dumnezeu va lucra pentru mine în alt fel.
Mi-am petrecut seara de sîmbătă ca de obicei, citind Cuvîntul Domnului şi pregătindu-mi subiectul despre care urma să vorbesc în timpul vizitelor mele de a doua zi. Am întîrziat poate ceva mai mult ca de obicei. Apoi, spre ora zece, fără să fie ceva care să mă întrerupă, mi-am luat pardesiul şi m-am pregătit să ies, mulţumit să ştiu că, la ora aceea, voi deschide poarta fără să fiu auzit, pentru că gaz-

da mea se culca devreme. Nu exista nici o speranţă pentru seara aceea. Poate că totuşi Dumnezeu va interveni luni: aş putea atunci să-i dau gazdei mele, la începutul săptămînii, banii pe care ar fi trebuit să-i dau înainte dacă acest lucru ar fi fost posibil.
Chiar în clipa în care mă duceam să sting gazul, am auzit în grădină paşii doctorului. Rîdea singur cu poftă, de parcă l-ar fi amuzat ceva. Intrînd în clinică, a cerut registrul contabil şi mi-a spus că, lucru ciudat, unul dintre pacienţii lui bogaţi venise chiar atunci să-şi plătească nota de plată. Nu era aceasta o idee trăznită? Nu mi-a trecut prin minte că acest lucru putea să aibă o legătură cu mine, altfel m-aş fi simţit stînjenit. Dar, privind totul ca un spectator dezinteresat, m-am amuzat şi eu mult la gîndul că un om foarte bogat venea după ora zece seara să plătească o notă de plată pe care ar fi putut-o plăti oricînd, completînd cu cea mai mare uşurinţă un cec. Se părea că nu mai avusese stare cît timp mai avea această datorie şi că fusese obligat să vină la acea oră neobişnuită pentru a se elibera. După ce suma a fost scrisă în registrul contabil, şi doctorul Hardey urma să plece, el s-a întors deodată spre mine, şi, spre uimirea mea, mi-a întins cîteva din bancnotele pe care tocmai le primise, spunîndu-mi:
„Apropo, Taylor, ai face bine să iei bancnotele acestea. Nu am mărunt, dar pot să-ţi dau restul săptămîna viitoare".
A plecat din nou fără să-mi fi descoperit sentimentele, şi eu m-am retras pentru a-L lăuda pe Domnul cu o inimă plină de bucurie că, la urma urmei, puteam să plec în China.

Capitolul V

Credinţa pusă la încercare şi întărită

„LA URMA URMEI, puteam să merg în China!" Dar cîte încercări mai erau încă de înfruntat! Această viaţă care urma să fie extraordinar de roditoare trebuia să fie înrădăcinată şi întemeiată în Dumnezeu într-un mod special.
După Huli, Hudson Taylor s-a dus la Londra şi s-a înscris student la medicină într-unui dintre cele mai mare spitale. El depindea numai de Dumnezeu, căci, deşi tatăl său şi societatea care 1-a trimis mai tîrziu s-au oferit să-1 ajute financiar, simţea că nu trebuie să piardă ocazia de a pune la încercare promisiunile lui Dumnezeu. Cînd a refuzat generoasa ofertă a tatălui său, familia lui a tras concluzia că societatea misionară se îngrijea de nevoile lui. Această Societate a luat asupra ei taxele de şcolarizare pe care trebuia să le plătească spitalului, şi timp de cîteva săptămîni a locuit la un unchi în cartierul Soho. Era singurul loc sigur din acest mare oraş în afară de fidelitatea lui Dumnezeu, înainte de a pleca din Huli, el scria mamei sale:
Verific adevărul acestui cuvînt: „Tu-1 păstrezi în pace perfectă pe cel al cărui suflet rămîne în Tine, pentru că se încrede în Tine" (Isaia 26:3). Sufletul meu este şi el liniştit, mai liniştit decît ar fi atunci cind

aş avea o sută de lire sterline în buzunar. Dumnezeu să mă ţină mereu aşa, bazîndu-mă pe El pentru fiecare binecuvîntare, temporală şi spirituală.

Şi surorii sale Amelia:

N-am găsit la Londra o situaţie pe gustul meu. Dar asta nu mă nelinişteşte, „căci El este acelaşi ieri, astăzi şi pentru totdeauna". Dragostea Lui e fără sfîrşit, Cuvîntul Lui nu se schimbă, puterea Lui este

mereu aceeaşi: de aceea inima care se încrede în El este păzită într-o pace perfectă... Ştiu că Dumnezeu îmi trimite încercări pentru a-mi mări credinţa, şi face asta din dragoste. Ei bine, dacă El este glorificat, eu unul sunt mulţumit.

Pentru viitorul imediat, ca şi pentru cel mai îndepărtat, Hudson Taylor avea o încredere deplină. Dacă ea putea să slăbească, era mai bine să facă această descoperire în Londra decît în China. De bunăvoie şi nesilit de nimeni, renunţase la orice ajutor posibil. Numai de Dumnezeu, de Dumnezeul cel viu avea el nevoie - de o credinţă puternică pentru a se putea sprijini pe fidelitatea Lui şi pentru a se încrede în Dumnezeu în orice împrejurare. Comfort sau strîmtorare în Londra, mijloace sau lipsa mijloacelor, toate acestea păreau ceva secundar în comparaţie cu o cunoaştere tot mai intimă a Celui de care depindea. Acum, avea o ocazie neaşteptată de a pune la încercare această cunoaştere, în mod hotărît, ştiind că ceea ce-l aştepta nu era cu siguranţă ceva uşor.

Viitorul a dovedit că în decizia luată, tînărul student la medicină a fost într-adevăr condus de Dumnezeu. Răspunsurile la rugăciunile sale, numeroase şi evidente, i-au întărit credinţa; aceste împliniri îi pregăteau plecarea în China care a avut loc în următoarele douăsprezece luni. Singurătatea şi privaţiunile pe care le-a îndurat, punerea la probă a rezistenţei sale fizice - timp de patru luni a trăit numai cu pîine neagră şi cu mere, mergînd doisprezece kilometri pe zi, adică drumul pînă la spital şi înapoi - toate incertitudinile relaţiilor sale cu Societatea care voia să-l trimită în China fără o pregătire universitară, toate acestea au făcut din el omul de credinţă care era deja la acea vîrstă timpurie.

Hudson Taylor nu avea într-adevăr decît douăzeci şi unu de ani cînd s-a deschis calea într-un mod neaşteptat şi cînd Societatea pentru Evanghelizarea Chinei i-a cerut să se îmbarce pentru Şanghai de îndată ce putea fi găsit un loc pe vapor. Revoluţia Tai-ping atinsese punctul culminant. Capitala acestei mişcări, creştine după nume, era Nanking. Armatele ei pătrunseseră în provinciile din centru şi nord, şi aproape că ajunseseră în Pekin. Şeful acestei mişcări a scris unui mi-

sionar american* în care avea încredere: *„Trimiteţi-mi învăţători, mulţi învăţători, pentru a ajuta la răspîndirea Adevărului. Cînd acţiunea mea va fi fericit terminată, voi răspîndi învăţătura în tot imperiul, pentru ca toţi să se întoarcă spre singurul Domn şi să se închine*

singurului Dumnezeu adevărat. Iată ce doreşte profund inima mea".
într-un cuvînt, China părea să se deschidă mesagerilor Evangheliei. Inimile creştinilor de pretutindeni erau adînc mişcate. Trebuia să se încerce ceva, şi încă imediat, pentru a se face faţă acestei mari crize. Şi, pentru un timp, s-au donat mulţi bani. Societatea Biblică pentru Anglia şi Străinătate a hotărît să-şi sărbătorească jubileul tipărind un milion de Noi Testamente în chineză, iar Societatea cu care coresponda Hudson Taylor a decis să trimită în Şanghai doi oameni ca să lucreze în interiorul ţării. Unul dintre aceştia, un medic scoţian, nu putea să se îmbarce imediat, de aceea Societatea s-a bazat pe celălalt, cel mai tînăr, pentru a pleca imediat, chiar dacă aceasta însemna să renunţe temporar la diploma de medicină şi chirurgie.
Era de luat o decizie importantă, şi Hudson Taylor a apelat desigur la părinţii lui, pentru a obţine sfaturi şi rugăciuni. După o întrevedere cu unul dintre secretarii Societăţii pentru Evanghelizarea Chinei, el a scris mamei sale:
Domnul Bird a îndepărtat majoritatea obiecţiilor şi dificultăţilor pe care le aveam, şi cred că aş face bine să-i urmez sfaturile şi să mă ofer imediat Comitetului. Voi aştepta totuşi răspunsul tău şi mă bazez pe rugăciunile tale. Dacă vor accepta să plec imediat, mă vei sfătui oare să mă întorc acasă înainte de a mă îmbarca? Mi-e tare dor să fiu cu voi încă o dată, şi ştiu că aţi dori să mă vedeţi; dar cred totuşi că aproape ar fi mai bine să nu ne revedem înainte de a ne despărţi pentru totdeauna. Nu, nu pentru totdeauna!
Nu pot să scriu mai mult, dar sper că voi primi în curînd veşti de

*** E vorba de reverendul F.J. Roberts din Uniunea Americană a misionarilor baptişti. Hung Siu-ţ'uen, fondatorul şi conducătorul mişcării Tai-ping, a cunoscut adevărul printr-un tractat care i-a fost trimis prin Liang A-fah, unul dintre convertiţii lui Morisson, în timpul unui examen literar. El s-a întors apoi la Canton pentru a se informa mai amănunţit asupra noii doctrine, şi a petrecut două sau trei luni studiind Scriptura sub îndrumarea lui F. Roberts. Deşi n-a rămas destulă vreme la Canton pentru a fi botezat şi primit ca membru al bisericii, el a aflat destule din spiritul şi învăţăturile creştinismului pentru a deveni el însuşi misionar printre locuitorii provinciei sale, Kwangsi, unde a început o propagandă zeloasă. Numai cînd o persecuţie înverşunată din partea autorităţilor chineze i-a împins pe adepţii lui să ia arma în mînă a îmbrăcat mişcarea un caracter revoluţionar.**

la tine. Roagă-te mult pentru mine. E uşor să spunem că părăsim totul pentru Cristos, dar cînd vine ora sacrificiului, avem nevoie de toată puterea Sa.
Dumnezeu fie cu tine şi să te binecuvînteze, dragă mamă, şi să te facă să înţelegi cît de preţios e Isus, ca să nu ai decît o dorinţă: „să-L cunoşti... chiar în părtăşia suferinţelor Sale".
•••
China anului 1854 în care a debarcat Hudson Taylor după cinci luni de călătorie periculoasă prezenta dificultăţi aproape de netrecut pentru evanghelizare. Şanghai şi alte patru porturi erau singurele locuri unde străinii aveau dreptul să locuiască. Nu exista nici un misionar protestant în interiorul ţării. Războiul civil făcea ravagii, iar propaganda Tai-ping începea să-şi piardă caracteristicile de la început. Revolta devasta provincie după provincie şi degenera într-o mişcare politică coruptă. în loc să poată merge la Nanking şi să evanghelizeze

interiorul ţării, lui Hudson i-a fost extrem de greu să găsească unde să stea la Şanghai, şi călătoriile nu se făceau decît cu cele mai mari riscuri.
Mulţi ani mai tîrziu, el însuşi va deveni un ghid pentru mulţi misionari, şi înţelegem de ce trebuia să treacă prin aceste încercări în prima perioadă a şederii lui în China. El era departe de a-şi imagina că era un adevărat pionier şi că sute de alţi misionari îi vor urma paşii. Trebuia să-şi însuşească orice povară, şi să cunoască totul prin experienţa trecută. Aşa cum fierul e călit pentru a deveni oţel, tot aşa inima lui a devenit mai puternică şi mai răbdătoare decît cea a altora, pentru că a iubit şi a suferit mai mult. El, care trebuia să încurajeze mii de oameni ca să trăiască o viaţă de încredere în Dumnezeu, avea de învăţat lecţiile profunde ale iubirii unui Tată. Dumnezeu a permis ca dificultăţile să-1 asalteze mai ales la început, cînd impresiile sunt profunde şi durabile. Aceste dificultăţi au fost apoi rezolvate prin multe izbăviri, care le-au transformat în binecuvîntări pentru întreaga sa viaţă.

30

înainte de toate, Şanghai era în război. O bandă de rebeli, cunoscută sub numele de Turbanele Roşii, reuşise să ocupe oraşul, în jurul căruia era instalată o armată imperială de patruzeci pînă la cincizeci de mii de oameni care constituia, pentru comunitatea europeană, un pericol mai mare decît rebelii. Luptele erau aproape continue, şi armata de protecţie trebuia să vină adesea în sprijinul comunităţii europene. De aceea, viaţa era foarte scumpă, iar oraşul şi comunitatea străină erau atît de aglomerate, încît era practic imposibil de găsit o locuinţă, la orice preţ ar fi fost ea. Fără doctorul Lockhart de la Misiunea din Londra care a pus la dispoziţia lui Hudson Taylor o cameră mică vacantă, sosirea lui ar fi fost într-adevăr dificilă. Din. această cameră putea să vadă lupte înverşunate, şi era imposibil să meargă cîţiva paşi într-o direcţie fără să asiste la asemenea scene de mizerie cum nu-şi putuse imagina pînă atunci că pot exista.
Era de asemenea groaznic de frig atunci cînd Hudson Taylor a sosit în Şanghai. Cărbunii se vindeau cu cincizeci de dolari tona, şi de aceea nu se prea puteau încălzi cum trebuie casele. El nu era obişnuit cu luxul, şi era recunoscător că găsise un adăpost, dar a suferit totuşi mult din cauza frigului pătrunzător şi a umezelii.
Poziţia mea e într-adevăr dificilă, scria el la puţin timp după sosire. *Doctorul Lockhart m-a primit la el pentru moment, căci n-am putut să găsesc o locuinţă... Nu se poate trăi în oraş... în timp ce scriu, afară se luptă, iar loviturile de tun fac să se cutremure casa. Este atît de frig, încît de abia pot să gîndesc sau să ţin pana de scris în mină... Veţi vedea din scrisoarea mea adresată domnului Pearse* cît sunt de nedumerit. Vor trebui să treacă patru luni pînă să pot primi un răspuns, iar bunătatea misionarilor care m-au primit cu braţele deschise mă face să doresc a nu fi pentru ei o povară. Isus mă va călăuzi.*

în prima duminică pe care a petrecut-o în China, el a scris:
Am asistat la două servicii religioase ale Societăţii misionare din Londra, apoi după-amiază m-am dus în oraş cu domnul Wylie. N-aţi văzut niciodată un oraş în stare de asediu... Să vă ferească Dumnezeu de aşa ceva! Ne-am plimbat în jurul zidului. Ce tristeţe să vezi şiruri
*** Secretar al Societăţii pentru Evanghelizarea Chinei, coleg al domnului Bird.**

de case distruse: arse, dărîmate, toate în ruine. E goaznic să te gîndeşti la mizeria celor care le-au ocupat şi care acum, în plin sezon rece, sunt izgoniţi din locuinţele lor...
Cînd am ajuns la Poarta de Nord, luptele bîntuiau în afara oraşului. A fost transportat înăuntru un bărbat mort, un altul împuşcat în piept şi un al treilea care părea să sufere îngrozitor, şi a cărui rană i-am examinat-o eu. Un glonte îi trecuse prin braţ dintr-o parte în alta, zdrobindu-i osul. Puţin mai încolo am întîlnit cîţiva bărbaţi caretră-geau după ei un mic tun pe care-1 capturaseră. în urma lor veneau cîţiva soldaţi trăgînd de cozile lor de păr cinci prizonieri într-o stare de plîns. Aceşti nenorociţi ne-au chemat în ajutor cînd au trecut pe Ungă noi, dar, vai, nu puteam face nimici Probabil că au fost decapi-taţi imediat. îmi îngheaţă sîngele în vine cînd mă gîndesc la astfel de lucruri.
Simt din plin ce înseamnă să fii aşa departe de casă, în mijlocul războiului, şi să nu pot nici să înţeleg limba, nici să mă fac înţeles. M-a afectat puternic această mizerie extremă, precum şi imposibili-tatea în care mă aflam de a-i ajuta pe aceşti nenorociţi sau chiar de a li-L arăta pe Isus. Satan mă asalta ca un val; dar era Cineva care înălţa un stindard contra lui. Isus este aici şi, deşi necunoscut de majoritatea oamenilor şi negtijat de mulţi care ar putea să-L cunoască, El este prezent şi preţios pentru cei care sunt ai Lui.
Nu lipseau nici încercările personale. Pentru prima dată în viaţa sa, Hudson Taylor se găsea într-o situaţie financiară practic de nere-zolvat, în patrie, trăise de bunăvoie din aproape nimic, dar acum nu putea să nu facă cheltuieli care îi depăşeau venitul. Trăind împreună cu alţii care cîştigau de trei sau patru ori mai mult decît el, era obligat să stea şi el în pensiune ca şi ei, şi şi-a văzut puţinele lui resurse topin-du-se cu rapiditate alarmantă. Acasă în Anglia făcuse colecte pentru misiuni şi ştia ce înseamnă să primeşti de la cei săraci nişte bani cîştigaţi cu greu. Banii Misiunii erau ceva sacru pentru el, şi era un adevărat chiif să-i vadă folosiţi atît de liber de către unii misionari. Scrisorile pe care le-a scris Societăţii misionare au primit răspunsuri departe de a fi mulţumitoare. După luni de aşteptare, scrisorile care îi parveneau nu-i dădeau nici instrucţiuni, nici răspunsuri la ceea ce ceruse de urgenţă. Comitetul din Londra era foarte departe şi nu pă-

rea să-şi dea seama de împrejurările în care trăia el. Acest comitet era format în mare parte din oameni foarte ocupaţi, absorbiţi de propriile lor treburi şi care, deşi aveau cele mai bune intenţii şi o dorinţă reală

de a susţine lucrarea lui Dumnezeu, erau cu totul incapabili să-şi dea seama de situaţia atît de diferită de cea în care trăiseră dintotdeauna. Hudson Taylor a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să le explice clar situaţia, dar lunile treceau, şi el era tot în incertitudine şi dificultăţi financiare.

în Şanghai, dolarul, care înainte valora cam doi şilingi, ajunsese acum să valoreze dublu, iar preţul lui nu înceta să crească, fără ca totuşi valoarea lui de cumpărare să se mărească. Obligat să cheltuiască mai mult decît salariul pentru necesităţile vieţii, el a folosit o scrisoare de credit care i se dăduse pentru cazuri de urgenţă, dar nu avea deloc siguranţa că îşi va putea achita datoriile. Era o situaţie foarte neplăcută pentru un om aşa de conştiincios în materie de bani, şi ea 1-a costat multe nopţi albe.

Apoi, odată cu căldura verii, s-au adăugat alte nedumeriri. Nu de la comitetul său, ci în mod indirect, Hudson Taylor a aflat că medicul scoţian care trebuia să-i fie coleg părăsise deja Anglia împreună cu soţia şi copiii lui. Nu i se dăduse nici o instrucţiune cu privire la rezolvarea cazării acestei familii, şi, pe măsură ce treceau săptămînile, şi-a dat seama că trebuia să acţioneze din proprie iniţiativă ca să găsească un acoperiş sub care să adăpostească noua familie. Fără să fie autorizat să facă această cheltuială, el trebuia să găsească şi să închirieze camere pentru cinci persoane, şi lucrul acesta era foarte dificil. Neîndrăznind să închirieze o lectică cu hamal, mijlocul de transport normal, s-a epuizat căutînd case de închiriat prin tot oraşul şi prin cartie rul european, în căldura înăbuşitoare a lunii august, dar fără rezultat. Prietenii săi din Şanghai l-au asigurat că singura soluţie era să cumpere un teren pe care să construiască imediat. Cum putea el să le explice situaţia şi să le dezvăluie lipsa lui de bani? Intrigile Societăţii pe care o reprezenta erau deja prea adesea subiect de critici în comunitatea străină, de aceea trebuia pe cît posibil să-şi păstreze grijile pentru el şi să caute să-şi arunce povara asupra Domnului.

în asemenea împrejurări, el a scris:

Cine se sprijină cu adevărat pe Cel iubit experimentează că poate totdeauna să spună: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine". Dar sunt în stare, asemenea Iui Petru, să-mi întorc ochii de la El şi să privesc la vînturi şi la valuri... Oh! de-am avea mai multă statornicie şi stabilitate! Citirea Cuvîntului Domnului şi meditaţia la promisiunile pe care le conţine el au fost tot mai preţioase pentru mine în acest ultim răstimp. La început, am permis ca dorinţa de a-mi însuşi rapid limba să aibă un loc preponderent, şi acest lucru a avut un efect nefast asupra sufletului meu. Dar acum, în harul Lui care întrece orice pricepere, Domnul a făcut să strălucească din nou faţa Lui peste mine.

Iar pentru sora sa Amelia, el a adăugat:

Mi-am chinuit din nou mintea ca să găsesc o casă, dar fără rezultat. Am făcut din acest lucru un subiect de rugăciune şi l-am încredinţat în mîinile Domnului. Acum sunt deplin împăcat în privinţa lui.

Dumnezeu va avea grijă şi de noi şi va fi Călăuza mea în această încurcătură şi în toate celelalte.

Trebuie să i se fi părut prea frumos ca să fie adevărat cînd, la două zile după ce scrisese cele de mai sus, Hudson Taylor a auzit vorbindu-se de o locuinţă liberă. înainte de a fi trecut luna, s-a găsit în posesia unei clădiri destul de spaţioase ca să poată primi colegul aşteptat. Era o casă indigenă, din lemn, foarte prost concepută, avînd şapte camere la parter şi cinci la etaj. Ea era situată în mijlocul unui cartier aglomerat, aproape de Poarta de Nord a oraşului. Aici s-a stabilit el însuşi la şase luni după sosirea în ţară, şi deşi situaţia era aşa de periculoasă, că profesorul de chineză n-a îndrăznit să se ducă acolo, el a putut să angajeze un creştin din Şanghai, un bărbat instruit, ca să-l ajute la învăţarea dialectului local.

Posibilitatea de a fi singur acasă la el printre chinezi şi, cu ajutorul noului său profesor, de a ţine adunări zilnice şi de a acorda îngrijiri medicale a fost o bucurie imensă pentru el! Dar poziţia casei s-a dovedit mai periculoasă decît îşi imaginase. Ea se afla în afara limitei de protecţie a comunităţii europene şi în tirul artileriei imperiale care trăgea neîncetat asupra Porţii de Nord: prin urmare, nu era greu de înţeles de ce casa fusese lăsată liberă. Timp de trei luni, tînărul mi-

sionar s-a ţinut bine, tot sperînd într-o schimbare în mai bine. Dar apoi situaţia a devenit disperată. Viaţa lui era în pericol permanent, şi era obligat să asiste în fiecare zi la scene înfiorătoare. în cele din urmă s-a dat foc dependinţelor locuinţei, sperîndu-se astfel că străinul va pleca. Singurul lucru care îi mai rămînea de făcut era de a se întoarce în clădirea Misiunii din Londra, unde li s-a găsit un refugiu, chiar la timp pentru sosirea familiei Parker.

O casă mică care se afla pe proprietatea Societăţii misionare, aproape de cea a doctorului Lockhart, fusese ocupată de prietenii cei mai apropiaţi ai lui Hudson Taylor. Se aşezase adesea în faţa focului din cămin, bucurîndu-se de fericirea tînărului misionar şi a soţiei sale*. Numai că doamna Burdon a murit la naşterea primului copil, şi bebeluşul a fost încredinţat de tatăl său altor misionari. în durerea pe care o simţea pentru prietenul lui, Hudson Taylor nu-şi dăduse seama de legătura dintre casa goală atît de bogată în amintiri şi propria lui situaţie. Dar înainte de a fi trebuit să părăsească locuinţa lui periculoasă din apropierea Porţii de Nord, casa familiei Burdon a fost de închiriat. Cum se aştepta sosirea familiei Parker de la o zi la alta, şi deşi Hudson Taylor nu avea în posesie decît trei dolari, a închiriat casa pe proprie răspundere chiar la timp pentru a putea primi familia colegului său, căruia i se mai născuse un copilaş în timpul călătoriei pe mare.

Ca să ajute situaţia financiară, el s-a bucurat să poată subînchiria jumătate din casă unei alte familii misionare aflată în nevoie, dar în felul acesta nu mai rămîneau decît trei camere pentru familia Parker şi pentru sine însuşi. Chiar şi aşa, nici pe acestea nu le-a putut mobila convenabil, puţinul pe care îl avea neputînd răspunde nevoilor a şase

persoane. Dar acesta nu era decît începutul necazurilor, căci nici doctorul Parker nu avea cu el decît cîţiva dolari pentru cheltuieli imediate. El credea că va găsi la Şanghai o scrisoare de credit a Societăţii, scrisoare care, dintr-o greşeală, nu sosise. Se presupunea că ea fusese expediată înainte de plecarea lor din Anglia, dar au trecut luni de zile fără ca cineva să facă o aluzie la această scrisoare sau la lipsa ei. Deoa-

• Reverendul J. S. Burdon de la Church Missionary Society, care a devenit mai tîrziu Episcop de Hong-Kong şi care, timp de aproape cincizeci de ani, a fost un misionar devotat în China.

rece nu li se spusese să se aştepte la ierni aspre, familia Parker ducea lipsă de aşternut de pat şi îmbrăcăminte călduroasă. Cum au trăit în timpul acestor luni de încercare este greu de imaginat, iar comentariile comunităţii europene pot fi uşor ghicite.

Calmi, doctorul şi doamna Parker s-au instalat, fără să se lase abătuţi de la lucrarea lor misionară de posibilităţile tentante care se deschideau unui medic în Şanghai. împreună cu colegul său mai tînăr, el se ducea regulat să evanghelizeze oraşul şi satele vecine, iar acasă, înghesuiţi în spaţiul lor se consacrau cu sîrguinţă studiului limbii. Toate dificultăţile din această perioadă au fost pentru Hudson Taylor lecţii şi exemple privitoare la modul în care nu trebuie să se lucreze cu cei care, omeneşte vorbind, depindeau de el. Membrii comitetului din Londra erau, în cea mai mare parte, prieteni personali ai misionarilor. Părtăşia spirituală pe care o avusese cu aceştia la Tottenham sau în altă parte era o amintire de neşters; şi chiar dacă le resimţea în mod acut greşelile, Hudson Taylor tînjea după atmosfera de rugăciune şi dragoste pentru Cuvîntul lui Dumnezeu pe care o împărtăşise cu ei. Dar lipsea în acestea un lucru pe care tînărul misionar trebuia să-1 descopere, ca să fie şi practic, nu numai spiritual, în zilele în care va fi chemat să fie lider. Astfel, ca Iosif odinioară, sufletul său era călit, şi din această putere de îndurare urma să ţîşnească o mare compasiune pentru mulţi alţii.

El scria surorii sale: *Mă întrebi cum mi-am rezolvat problemele. Iată cum:... le aduc la Domnul. De la începutul scrisorii mele, am citit un pasaj din Biblie, aşa cum fac în fiecare seară, psalmii 72 la 74. Citeşte-i şi vezi cît de potriviţi sunt pentru situaţia mea. Nu ştiu de ce, dar rareori mi se întîmplă să citesc Sfintele Scripturi fără să plîng de bucurie şi recunoştinţă...*

îmi dau seama că situaţia în care mă aflu de la sosire m-a ajutat cu adevărat să înaintez şi să progresez mai mult ca orice altă împrejurare, deşi în multe privinţe totul a fost chinuitor şi foarte departe de ceea ce aş fi ales eu însumi. Oh, de-aş avea o încredere mai adîncă în înţelepciunea şi iubirea lui Dumnezeul

Capitolul VI

Prietenie şi ceva mai mult

NIMIC NU E MAI SURPRINZĂTOR decît ceea ce Hudson Taylor povesteşte despre evanghelizarea sa ca pionier în timpul primilor doi ani pe care i-a petrecut în China. S-ar putea crede că studiul limbii,

condiţiile de război şi povara strivitoare a altor încercări l-ar fi împiedicat să călătorească în ceea ce eranumit pe atunci „interiorul" ţării. El a întreprins totuşi în aceşti doi ani zece călătorii de evanghelizare, toate fiind mai mult sau mai puţin remarcabile prin curajul şi rezistenţa pe care le cereau.

La nord, sud şi vest de Şanghai se întindeau regiuni foarte populate, accesibile doar pe căi de apă interminabile. Joncile erau numeroase, oferind adăpost pentru noapte şi transport în timpul zilei; călătorii evitau în acest fel hanurile chinezeşti. O bucătărie rudimentară furniza hrana pentru familia luntraşului şi „oaspeţii" lor, care putea fi suplimentată cu hrană proprie. Paturile nu erau decît nişte scînduri de lemn, iar ferestrele minuscule erau adesea la nivelul podelei; totuşi, puteai să te aşezi ori să te culci pe ceea ce servea drept pat atunci cînd nu era posibil să stai în picioare. Nu lipseau inconvenientele, dar, călătorind în acest fel puteai ajunge la locuitorii oraşelor şi satelor care se succedau fără sfîrşit.

Hudson Taylor era împins de aceeaşi forţă care îl condusese pe Stăpînul său cu mult timp în urmă. Acelaşi imperativ era în inima lui: „Trebuie să lucrez lucrările Celui care m-a trimis"; „Trebuie să predic Regatul (împărăţia) lui Dumnezeu şi în alte oraşe"; „Am şi alte oi... trebuie să le aduc şi pe ele". Nu era suficient să străbată străzile oraşu-

lui Şanghai: alţii făceau deja lucrarea aceasta într-o anumită măsură. Inima lui purta povara celor care erau dincolo, care nu auziseră niciodată vorbindu-se de Calea salvării, a celor care n-ar auzi niciodată vorbindu-se despre aceasta decît dacă nişte mesageri umpluţi de dragostea lui Cristos le-ar aduce adevărul. Nimic nu-1 putea reţine, nici frigul iernii, nici căldura verii, nici pericolele războiului care puteau oricînd să-i pericliteze viaţa sau să-i taie calea de întoarcere la Şanghai.

De îndată ce termina o călătorie, pregătea alta. După ce a petrecut cîteva luni cu studiul limbii chineze, se putea exprima în limba mandarină şi în dialectul local. Aceste zece călătorii au fost făcute în timpul a cincisprezece luni. înainte de sosirea doctorului Parker, fuseseră făcute multe excursii în locuri aflate la cincisprezece sau douăzeci de kilometri de Şanghai, şi în primele trei luni în care au fost împreună au împărţit o mie opt sute de Noi Testamente şi porţiuni din Scripturi şi peste două mii de tractate şi cărţi explicative. Acestea erau distribuite cu cea mai mare grijă, numai celor care ştiau să citească, dar cum cei mai mulţi erau analfabeţi, însemna că trebuiau să ajungă la mulţi oameni şi să explice mesajul cărţilor unor mulţimi mereu diferite. Apoi, începînd cu iarna, el a întreprins patru călătorii, din ianuarie pînă în martie, în ciuda temperaturilor mult sub zero grade; au urmat alte excursii în aprilie, mai, iunie, august şi septembrie. In mijlocul mulţimii în timpul zilei, pe un vas care trebuia închis din cauza hoţilor în timpul nopţii, nu putea să scape de căldura copleşitoare. Dar nimic nu-1 putea opri pe tînărul evanghelist.

Aceste călătorii erau foarte periculoase, şi cînd le făcea de unul singur resimţea acut singurătatea. Departe de alţi străini, înconjurat de chinezi nu totdeauna primitori, îşi continua liniştit misiunea, dîndu-şi seama că echipamentul său medical era de mare folos pentru a deschide inimile oamenilor. înţelegea din ce în ce mai profund ce înseamnă să trăieşti şi să mori „fără Cristos", şi i se lărgea viziunea. De pe vîrf ui dealurilor unde erau aşezate templele şi din înaltul pagodelor antice, privea oraşele, tîrgurile şi satele, căminele a milioane de oameni, bărbaţi, femei şi copii care nu auziseră niciodată adevărul,

singurul Nume „în care trebuie să fim mîntuiţi". Gînduri mari şi profunde îi umpleau inima, gînduri care îl vor urmări toată viaţa*.

Războiul civil şi-a atins punctul culminant în această epocă, iar Şanghai a căzut în faţa armatelor guvernamentale. în acel moment, Hudson Taylor era pe cale de a face o călătorie împreună cu alţi misionari la Soochow. După cîteva zile de mers, au observat din vîrful unui deal un incendiu imens. Nu exista decît o singură explicaţie: Şanghai era în flăcări! Ce se întîmpla oare cu familiile lor aflate în oraşul european? Plini de nelinişte, au hotărît să se întoarcă. Temerile le-au fost confirmate de rebelii care fugeau şi care căutau protecţie de la ei. Desigur că misionarii nu puteau face lucrul acesta, şi aceşti oameni au fost prinşi şi decapitaţi în faţa lor. Grăbindu-se, temerile lor crescînd fără încetare, au trebuit să cedeze în faţa evidenţei catastrofei care tocmai avea loc. Dar comunitatea europeană nu fusese atinsă. Sătule de masacre, trupele imperialiste erau prea entuziasmate de cuceririle lor pentru a mai da mare atenţie străinilor.

în Şanghai este pace acum, scria Hudson Taylor, *dar e ca pacea morţii. Cel puţin două mii de persoane au pierit, iar torturile pe care le-au suferit unele victime nu sunt cu nimic mai prejos decît cele mai mari cruzimi ale Inchiziţiei. Oraşul este o grămadă de ruine, iar dărîmăturile a ceea ce a mai rămas se află într-o stare de plîns.*

Trecuse ceea ce era mai rău. Hudson Taylor, ca şi colegii săi, s-au consacrat celor care îl înconjurau, avînd grijă de corpurile şi sufletele lor, în timp ce aşteptau răspunsul Comitetului la sugestii privind dezvoltarea lucrării lor. înainte de toate, căutau să fie utili. Planurile pentru care se rugau mult fuseseră pregătite în mod chibzuit. Dar răspunsul de care părea să depindă viitorul lor întîrzia mereu să vină. între timp, căldura verii era copleşitoare în camerele lor aglomerate. O scurtă vizită făcută la Ningpo a dezvăluit posibilităţi interesante. Misionarii din acest oraş, simţind nevoia unui spital pentru a le completa organizarea, de altfel eficientă, l-au invitat pe doctorul Parker să întreprindă această lucrare şi i-au garantat sprijinul lor unanim, în clipa luării acestei decizii, au fost avertizaţi că locuinţa pe care o ocupau urma să fie pusă la dispoziţia unor misionari din misiu-

nea căreia îi aparţinea. Nu avuseseră posibilitatea de a construi, şi nu reuşeau să găsească camere de închiriat nici în comunitate, nici în

oraşul chinez. Astfel, lui Hudson Taylor i se părea realizabilă o singură soluţie, mai ales cînd a primit în sfîrşit răspunsul aşteptat: Comitetul nu era pregătit să cheltuiască bani pentru construit într-un oraş-port, şi voia ca misionarii să meargă în interiorul ţării. Acestui comitet nu părea să-i pese de locul în care trebuiau să trăiască misionarii lui înainte de a putea pleca în interiorul ţării. Doctorul şi doamna Parker au hotărît atunci să plece la Ningpo, iar colegul lor a rămas în incertitudine. Odată plecaţi prietenii lui, nu mai avea locuinţă, şi nu putea să găsească vreuna, nici chiar în oraşul chinez, de aceea: cum putea el să rămînă la Şanghai pentru a-şi continua lucrarea?
A fost foarte nedumerit cîtva timp, dar treptat, chiar din aceste dificultăţi s-a ivit o nouă linie de acţiune. Căutase zadarnic un loc unde să trăiască. Afluxul de populaţie în Şanghai făcea din criza locuinţelor o problemă mai acută ca niciodată. Dacă nu putea găsi o casă pe uscat, de ce să nu caute un vas şi să trăiască pe apă ca atîţia chinezi? Această idee se potrivea foarte bine cu noul proiect pe care îl avea deja în minte de adoptare a îmbrăcăminţii chinezeşti, ceea ce l-ar ajuta să-şi continue munca. Da, situaţia părea să se clarifice: şi-ar transporta puţinele lui bunuri la Ningpo, cînd ar însoţi familia Parker, apoi s-ar întoarce pentru a se identifica complet cu poporul căruia îşi consacrase întreaga viaţă.
Această schimbare însă n-a fost atît de simplă pe cît părea. în vremea aceea, a purta haine chinezeşti însemna că el trebuie să-şi radă capul în partea din faţă, şi să-şi lase părul să crească în spate, ca să poată face coada tradiţională. Nici un alt misionar şi nici un alt străin nu se conformase acestui obicei. Se mai întîmpla ca unul dintre ei,

*** Mulţi ani mai tîrziu, într-o altă călătorie, ultima pe fluviul Yangzi, Hudson Taylor măsura cu paşi mari puntea vasului însoţit de autorii acestei cărţi; se oprea uneori şi îşi fixa privirile pe dealurile care, ici şi colo, mărgineau partea sudică. Deodată a strigat: „Aş vrea să vă pot povesti asta. Era pe aici. Nu pot să-mi amintesc cu exactitate locul". Văzîndu-l tulburat de cine ştie ce amintire, am aşteptat în linişte. Petrecute acum cincizeci de ani, gîndul la acele evenimente îl umplea încă de bucurie şi emoţie. N-a putut găsi cuvinte pentru a exprima ceea ce simţea. A încercat să ne spună, fără a reuşi pe deplin, ce se petrecuse între sufletul lui şi Dumnezeu pe una sau alta dintre aceste înălţimi. Era poate o revelaţie a lucrării sale viitoare; o chemare la darul suprem de sine căreia îl destina Domnul. Şi influenţa acestei ore a rămas.**

pentru o călătorie, să îmbrace o robă chinezească pe deasupra hainelor obişnuite, dar să abandoneze complet moda europeană pentru a adopta costumul chinezesc era cu totul altceva. Hudson Taylor, care era în China de un an şi jumătate, îşi dădea bine seama de ostracismul social pe care l-ar provoca împotriva lui această decizie. El a ezitat cîtva timp, deşi era convins tot mai mult de înţelepciunea unei asemenea schimbări.
El ar putea să aibă acces la oamenii pe care dorea să-i atingă. O călătorie de douăzeci şi cinci de zile pe care a f ăcut-o singur, şi în cursul căreia a pătruns de-a lungul rîului Yangzi aproape trei sute de kilometri, îl asigurase că putea face mai mult decît se credea în general în evanghelizarea itinerantă. Din cele cincizeci şi opt de oraşe şi tîrguri pe care le-a vizitat, cincizeci şi unu nu fuseseră niciodată atinse de vreun mesager al Evangheliei. Dar oboseala şi tensiunea călătoriei

proveneau mai ales din faptul că purta haine europene care păreau „străine" celor care nu văzuseră niciodată aşa ceva. Atenţia era neîncetat distrasă de la mesaj la înfăţişarea lui, care, în ochii ascultătorilor lui, era la fel de puţin respectabilă ca şi comică. La urma urmei, conta mai mult să fie atrăgător din punct de vedere chinezesc - pe chinezi voia să-i cîştige - decît să caute aprobarea micii comunităţi străine din porturi. în cele din urmă, după ce s-a rugat mult şi a căutat călăuzire în Cuvîntul lui Dumnezeu, decizia a fost luată. Cînd familia Panker a fost gata să plece în Ningpo, era gata şi costumul lui chinezesc. El nu aştepta decît momentul crucial pentru a se da pe mîinile frizerului.

într-o seară de august, Hudson Taylor s-a dus la rîu pentru a închiria o joncă care să-1 ducă la familia Parker în prima parte a călătoriei lor. Pe cînd mergea, un necunoscut 1-a acostat şi, spre marea lui surpriză, s-a oferit să-i închirieze o casă în oraşul chinezesc în apropierea Porţii de Sud. Nu era încă terminată. Fiind în lipsă de bani, proprietarul nu avea posibilitatea să termine construcţia. Preţul şi condiţiile erau acceptabile.

Ca într-un vis, Hudson Taylor 1-a urmat pe ghid pînă în sudul oraşului, unde a găsit o casă nouă şi perfect curată: două încăperi se

aflau sus, două jos şi o a cincea în cealaltă parte a curţii pentru servitori; era chiar ceea ce-şi dorea şi unde voia el să fie. E mai uşor de imaginat decît de descris dificultăţile întîmpinate în încercarea de a găsi de la o zi la alta banii pentru chirie. Deci nu se înşelase! Lucrarea lui în Şanghai nu se terminase. Rugăciunile sale fuseseră ascultate, şi după ce aşteptase mult timp vedea că Dumnezeu îl călăuzea.

în aceeaşi seară, el a luat decizia care urma să aibă o aşa mare influenţă în evanghelizarea interiorului Chinei. Cînd frizerul şi-a terminat treaba, tînărul misionar şi-a vopsit în negru ce-i rămăsese din păr, ca să aibă aceeaşi culoare cu cea a cozii false pe care trebuia să o poarte acum în locul celei pe care n-o avea! Apoi, în dimineaţa următoare, a îmbrăcat cît a putut de bine costumul larg şi a apărut pentru prima dată în portul şi pantofii de satin ai „învăţătorilor", adică ai oamenilor din clasa educată.

Odată făcut acest act, cum s-a schimbat totul! Revenind la Şanghai, nu mai era luat drept un străin înainte de a începe să predice, să împartă cărţi sau să îngrijească bolnavii. Femeile şi copiii îl înconjurau mult mai liber, iar mulţimile erau mai puţin gălăgioase şi agitate. Deşi a pierdut ceva din prestigiul pe care-1 aveau atunci europenii, a găsit că acest incovenient era compensat cu mult de libertarea pe care i-o dădea noul său costum de a avea discuţii liniştite cu cei ce păreau interesaţi. Plin de recunoştinţă pentru toate acestea şi pentru alte avantaje, el scria despre noul mod de a se îmbrăca: *„Această schimbare va fi, într-un mod evident, de cel mai mare ajutor pentru a-mi uşura pătrunderea în interiorul ţării".*

Inima i se îndrepta tot mai mult spre „interior". Cîteva săptămîni

petrecute în noua sa locuinţă de la Poarta de Sud i-au adus o minunată destindere.

Doctorul Parker e la Ningpo, îi scria el surorii sale la începutul lui octombrie, *dar nu sunt singur. Am experimentat prezenţa lui Dumnezeu ca niciodată înainte şi simt un avînt spre rugăciune şi veghere care este binecuvîntat şi necesar.*

Apoi, deşi se putea bucura să aibă o locuinţă proprie, şi nu lipseau în jurul lui ocaziile de lucru, Hudson Taylor a plecat din nou în regiu-

nile „de dincolo". Profesorul său de chineză, care era creştin, avea sarcina să se ocupe de vecinii săi interesaţi, iar ceilalţi misionari făceau o lucrare intensivă şi fructuoasă în acest mare oraş care este Şanghai. Această metodă - de a merge cît mai departe posibil în interiorul Chinei şi de a semăna Cuvîntul lui Dumnezeu - putea să pară puţin rentabilă, dar ea urma învăţătura şi exemplul Domnului; şi, fără ea, cum ar fi ascultat vreodată Vestea Bună cei care se aflau la depărtare?

în zilele care au urmat, bucuriile şi greutăţile s-au amestecat într-un mod ciudat. Călătoria lui era o reuşită, şi totuşi i-a adus necazuri. Voia să se ducă pe marea insulă Ţungming a cărui populaţie - un milion de locuitori - nu număra nici un singur misionar protestant, în compania lui Burdon, Hudson Taylor vizitase deja insula în anul precedent, dar de această dată primirea a fost total diferită. încă de la primul contact, oamenii nu voiau pur şi simplu să audă de plecarea lui. îmbrăcat ca ei, nu le apărea ca un străin. Trusa lui de medic îi aducea tot atîţia oameni ca şi predicarea şi, cînd au aflat că are nevoie de o cameră la primul etaj, din cauza umidităţii localităţii, ei i-au spus: „Să-i dăm templul, dacă nu se poate găsi disponibilă o cameră de la primul etaj".

Atunci un bărbat a venit în faţă şi a spus că dependinţele locuinţei lui aveau un fel de mansardă... şi la trei zile după sosirea lui, Hudson Taylor s-a găsit în posesia primei sale case „în interiorul Chinei". Era o primire minunată, şi minunată a fost şi primirea făcută mesajului său. Vecinii veneau în fiecare zi la adunări, iar valul de vizitatori şi de pacienţi părea să crească. Au trecut şase săptămîni de lucru fericit, care a trezit un interes serios din partea mai multor persoane, în ciuda împotrivirii medicilor chinezi din partea locului. Una dintre persoanele interesate de Evanghelie era un fierar pe nume Chang, alta era un om de afaceri prosper „căruia Domnul i-a deschis inima". Primul lui convertit, Kwei Hwa (Cuei Hua), şi un alt ajutor creştin erau împreună cu el, astfel că atunci cînd Hudson Taylor a trebuit să se întoarcă la Şanghai pentru provizii, micul grup era lăsat pe mîini bune.

Atunci a venit dezamăgirea, pe cît de dureroasă, pe atît de neaş-

teptată. Fără să fi ştiut, intrigile ajunseseră repede la Ţungming. O persoană oficială de rang înalt se lăsase convinsă de cîţiva medici şi farmacişti să interzică intrarea în oraş a celui pe care îl considerau ri-

val, deşi tînărul misionar nu acceptase niciodată plată pentru îngrijirile medicale. El a trebuit să se ducă la Consulatul britanic, unde i s-a refuzat cererea de a rămîne pe insula care părea totuşi în pace şi primitoare. Consulul i-a amintit că tratatul cu Anglia nu permitea cetăţenilor săi să locuiască decît în porturi, şi că, dacă încerca să se stabilească în altă parte, risca să încaseze o amendă de cinci sute de dolari. I s-a spus să-şi lase casa, să-şi transporte lucrurile la Şanghai şi să fie mai prudent în viitor. Hudson Taylor ştia totuşi că în Ţungming erau nişte preoţi francezi, protejaţi printr-un tratat special care stipula, după cum ştia prea bine, că imunităţile garantate altor naţiuni se aplicau şi Angliei. Ar fi putut să se adreseze unei autorităţi mai înalte, dar pentru moment nu putea decît să accepte decizia consulului. Cu inima zdrobită, a scris acasă chiar în seara aceea. Ce se va întâmpla cu acei tineri, Chang, Sung şi alţii care se interesaseră de Evanghelie? Cum putea să-i lase fără ajutor şi cu o cunoaştere atît de elementară încă a lucrurilor lui Dumnezeu? Şi totuşi, Domnul permise-se lucrul acela. Lucrarea era a Lui, El nu-i va lăsa, nici nu-i va părăsi.
„Inima mea va fi foarte tristă", zicea fierarul, „cînd nu voi mai putea să vin la adunările ţinute de tine".
„Dar", a replicat misionarul, „te vei închina în familie. închide-ţi magazinul duminica, pentru că Dumnezeu este aici, fie că sunt şi eu, fie că nu. Găseşte pe cineva în stare să citească şi adună-i pe vecinii tăi ca să asculte Evanghelia".
„Ştiu atît de puţine lucruri", a adăugat Sung, „că nu înţeleg tot atunci cînd citesc. îmi pare foarte rău că pleci, dar îl binecuvîntez pe Dumnezeu că te-a trimis aici. Păcatele mele, care mi-erau aşa de grele, au fost toate iertate de Isus, şi El îmi dă în fiecare zi bucuria şi pacea Sa".
Nedumerit şi dezamăgit, tînărul misionar nu putea să se bazeze decît pe Dumnezeu pentru viitorul lui.
Rugaţi-vă pentru mine, a scris el părinţilor săi în acest moment.

44

Am nevoie de mai mult har... De-aş avea mai mult sentimentul lui /sus: *„îmi dau viaţa pentru oile Mele". Nu vreau să fiu ca un simbriaş care fuge cind vede lupul apropiinduse, nici nu vreau să mă arunc singur în pericol atunci cînd pot să fac mult în siguranţă. Am nevoie să cunosc voia Domnului şi să primesc harul de a o îndeplini, chiar dacă asta ar duce la expatrierea mea. Rugaţi-vă pentru mine, ca să-L pot urma pe Cristos nu numai prin vorbe, ci în faptă şi în adevăr.*
Mai exista totuşi un alt bărbat pe care nu-1 cunoştea, un bărbat mai puternic decît el, mai experimentat din punct de vedere spiritual şi care, ca şi el, trebuia să facă faţă aceloraşi probleme, Ca şi el, acesta avea pe inimă povara milioanelor de chinezi din interiorul ţării. Şi el încercase evanghelizarea itinerantă şi găsise posibilităţi încurajatoare. Totuşi, nu reuşise să ajungă la Nanking şi trăia acum pe un vas, întorcîndu-se încetul cu încetul spre coastă şi evanghelizînd în timpul acesta. Era William Burns, predicatorul şi evanghelistul pe care Dum-

nezeu îl folosise într-un mod special în Scoţia şi Canada în timpul trezirii din 1839. Atunci cînd se apropia el de Şanghai a intrat în contact cu Hudson Taylor cînd acesta era în nevoie. în ciuda diferenţei de vîrstă, o mare simpatie i-a atras unul spre celălalt. Ca Pavel şi Timotei, au pornit la drum împreună, şi acea iarnă a văzut începutul unei prietenii care a modelat nu numai viaţa misionară a lui Hudson Taylor, ci şi întreprinderea de mare avengură care avea să se dezvolte sub conducerea sa.

Două vase brăzdau acum canalele care duceau din Şanghai în interior. Cei doi misionari aveau fiecare cîte un misionar chinez şi alte cîteva ajutoare, şi serviciul divin pe care-1 ţineau zilnic pe aceste vase a devenit un adevărat serviciu religios. Domnul Burns avea o metodă personală în lucrarea sa, pe care tovarăşul său a fost fericit să o urmeze. Ei alegeau un centru important şi rămîneau două sau trei săptămîni în acelaşi loc. Plecau în fiecare dimineaţă cu un plan bine stabilit, vizitînd, fie împreună, fie separat, diferite cartiere. Domnul Burns era de părere să înceapă cu împrejurimile unui oraş, unde se văzuseră rar străini, sau niciodată, şi să înainteze progresiv spre cartierele mai populate. Ei au făcut cu succes lucrul acesta, trecînd

din cartierele periferice spre centru prin pieţele şi străzile ce mişunau de oameni, pînă ce reuşeau să treacă peste tot fără să stîrnească mînia negustorilor. Vizitau temple, şcoli şi ceainării, întorcîndu-se regulat în locurile cele mai bune pentru a predica. Ei anunţau de fiecare dată cînd urmau să se întoarcă, şi au avut satisfacţia de a revedea frecvent aceleaşi feţe. Persoanele interesate erau invitate pe vase pentru discuţii mai amănunţite.

Cu timpul, domnul Burns n-a întîrziat să observe faptul că Hudson Taylor, în ciuda tinereţii şi lipsei lui de experienţă, atrăgea mai mulţi ascultători decît el şi era invitat în case particulare, în timp ce el trebuia să aştepte afară. Sărăcimea părea totdeauna să se strîngă în jurul predicatorului în costum european, în vreme ce aceia care într-adevăr doreau să asculte mesajul îl urmau pe prietenul său care trecea aproape neobservat. Această constatare a dus la rezultatul de care vorbeşte el însuşi într-o scrisoare:

26 ianuarie 1856

Profit de o zi ploioasă pentru a-ţi scrie. Acum patruzeci şi una de zile am părăsit oraşul Şanghai în tovărăşia unui excelent tînăr misionar englez, Hudson Taylor. Suntem foarte fericiţi împreună şi o forţă unul pentru altul.

Trebuie să-ţi povestesc o întîmplare pe care am spus-o deja de mai multe ori: Cu patru săptămîni în urmă, în 29 decembrie, am adoptat costumul chinezesc. Domnul Taylor făcuse această schimbare cu cîteva luni înainte, şi remarcasem că îi era folositor în relaţiile cu mulţimea, aşa că am hotărît să-i urmez exemplul...

în această regiune, cîmpul nostru de lucru este imens, şi totuşi este dificil ca unul dintre noi să se stabilească în vreun loc anume. Oamenii

ascultă cu atenţie, dar noi avem nevoie de puterea de Sus pentru a convinge şi a converti. Există oare vreun spirit de rugăciune cu privire la noi printre copiii lui Dumnezeu din Kilsyth? Se face vreun efort de a căuta acest spirit? Cît de mare e nevoia, şi cît de numeroase sunt motivele de rugăciune! Secerişul e mare aici, şi secerătorii sunt puţini, imperfect pregătiţi, şi au o mare nevoie de har pentru o asemenea lucrare. Şi totuşi harul se poate sluji de nişte unelte slabe pentru a face
46
lucruri mari, lucruri mai mari decit putem să ne închipuim.
Rugăciunea era elementul vital al vieţii lui William Burns, şi C'uvîntul Domnului era hrana sa zilnică.
Biograful său scrie despre el: *„Era puternic în Scripturi, şi forţa sa cea mai mare în predicare era modul său de a folosi ‚Sabia Duhului (Spiritului/ asupra conştiinţelor şi inimilor. Ascultîndu-i chemările solemne, te-ai fi gîndit uneori că auzi un nou capitol din Biblie aşa cum fusese spus de un profet în viaţă... întreaga lui viaţă a fost literalmente o viaţă de rugăciune, şi întreaga sa slujire o serie de bătălii cîştigate la tronul harului. în timp ce săpa Cuvîntul lui Dumnezeu, el găsea ici şi colo pepite de aur care formau de atunci o parte din bogăţia spirituală a cuiva.*
Instruit şi spiritual, era un tovarăş ideal. îi făcea mare plăcere să asculte muzică sacră. Avea o provizie uimitoare de anecdote, care dădeau mult farmec felului său de a fi. îi plăcea să-şi povestească experienţele în folosul altora. Acest bărbat, prietenia lui, tot ceea ce era şi fusese era un cadou şi o binecuvîntare a lui Dumnezeu în acest moment deosebit din viaţa lui Hudson Taylor. Sub influenţa lui a progresat lăuntric în înţelegerea valorilor spirituale într-un fel care urma să-şi lase amprenta asupra tot restului vieţii. Exemplul lui Burns valora mai mult pentru el decît toate cursurile pe care le-ar fi putut urma, pentru că viaţa sa, acolo în China, îl învăţa tot ce avea nevoie să cunoască.
Ei au lucrat împreună timp de şapte luni îndelungi şi fericite, mai întîi în regiunea oraşului Şanghai, apoi în împrejurimile, şi chiar în oraşul Swatow. Chemarea de a merge în acest port din sud venise într-un mod cu totul neaşteptat, şi ei au avut privilegiul de a fi primii misionari care să se ducă în acest cîmp dificil, dar roditor. Fără costumul lor chinezesc le-ar fi fost imposibil să trăiască în oraşul indigen aşa cum au făcut-o, şi să-şi facă prieteni atît de mulţi din vecinii lui turbulenţi. La capătul a patru luni şi datorită binecuvîntării lui Dumnezeu asupra lucrării lor medicale, au reuşit să închirieze întreaga locuinţă, din care nu putuseră pînă atunci să ocupe decît o singură cameră, şi dificultăţile lor de la început au părut că iau sfîrşit.
47
La cererea lui William Burns a consimţit Hudson Taylor să se întoarcă la Şanghai ca să-şi caute instrumentele medicale pe care le lăsase în marele oraş pentru mai multă siguranţă. Ca şi cum umbra unei despărţiri mai mari i-ar fi apăsat deja inima, tînărul misionar a ezitat

să facă această călătorie. A-l lăsa singur pe William Burns în perioada cea mai caldă a verii nu era pentru el mai puţin greu ca părăsirea acestui tovarăş a cărui prietenie fusese aşa de importantă pentru el.
Aceste luni fericite, îşi aminteşte el mai tîrziu, *au fost pentru mine o bucurie şi o mîngîiere de nespus. Nu avusesem niciodată un părinte spkitual ca domnul Burns; nu cunoscusem niciodată legături la fel de binecuvîntate şi fericite. Iubirea lui pentru Cuvîntul lui Dumnezeu era minunată, viaţa lui sfîntă, permanenta conversaţie cu Dumnezeu şi părtăşia pe care o aveam unul cu altul satisfăceau aspkaţiile profunde ale inimii mele.*
Cu toate acestea, aveau nevoie de instrumente şi de medicamente, căci domnul Burns voia să dezvolte munca din spital. De aceea, Hudson Taylor s-a îmbarcat ca să se ducă la Şanghai, dar a descoperit la sosirea lui că tot materialul medical de care dispunea fusese în mod accidental distrus de foc. înainte de a avea timp să-şi procure din nou ceea ce avea nevoie, a primit vestea că prietenul său fusese arestat de autorităţile chineze şi trimis sub escortă la Canton: o călătorie de treizeci şi una de zile. Şocul acestei veşti a fost cu atît mai dureros, cu cît li se interzicea să se întoarcă la Swatow. Drumul, care li se păruse pînă acum atît de limpede, se pierduse acum în ceaţă.
Totuşi, fără această încercare atît de mare şi de neaşteptată, poate că Hudson Taylor n-ar fi putut fi niciodată condus în lucrarea care îl aştepta şi care urma să devină viaţa sa. Poate că n-ar fi cunoscut niciodată iubirea mai presus de orice iubire omenească ce avea să devină cununa sa de bucurie şi de binecuvîntare.
Capitolul VII

Căile lui Dumnezeu - „perfecte"

LA ORIZONTUL POLITIC se strîngeau nori de mult timp, şi chiar din scrisoarea care aducea vestea arestării domnului Burns, misionarii au aflat de începutul ostilităţilor între Anglia şi China. Din Ningpo, Hudson Taylor a auzit vorbindu-se despre bombardarea de către flota britanică a regiunii Canton: era începutul unui război care avea să dureze patru ani. Primul său gînd a fost desigur la domnul Burns. Ce uşurare să ştie că el nu mai era la Swatow, expus furiei oamenilor din sud!
După cîtva timp petrecut la Ningpo, el scria surorii lui:
După cum ştii, am fost reţinut la Ningpo de diferite împrejurări; principalul motiv îl constituie agitaţia care domneşte în sud. Ultimele veşti care ne-au parvenit ne-au arătat că regiunea Canton a fost bombardată timp de două zile, că a doua zi a fost făcută o străpungere, şi că englezii au pătruns în oraş, vice-regele refuzînd să le dea satisfacţie. Aşteptăm nerăbdători informaţii mai ample... Nu cunosc motivele unei asemenea întreprinderi... şi nu voi scrie deci ce cred despre aceasta. Dar mi-ar plăcea să vorbesc de bunătatea lui Dumnezeu care 1-a făcut pe domnul Burns să plece la timp din Swatow. Căci dacă am putea să judecăm sentimentele locuitorilor din Canton care sunt la Swatow prin

ceea ce vedem aici în acest moment, situaţia celui care ar cădea în mîinile lor ar fi teribilă.

Deja, această împrejurare care păruse o mare nenorocire se dezvăluia a fi unul dintre „lucrurile care lucrează împreună spre binele celor care îl iubesc pe Dumnezeu". Era una din numeroasele şi neplăcutele lecţii prin care Hudson Taylor a învăţat să-L considere pe Dum-

nezeu ca esenţialul vieţii şi fiecare împrejurare fiind în mod necesar bună şi utilă, pentru că era dată sau permisă de Dumnezeu. El şi-a dat seama după puţin timp că şederea lui forţată de la Ningpo era o altă dovadă remarcabilă a iubirii şi grijii lui Dumnezeu. Căci acolo a întîlnit-o el pe cea ale cărei calităţi le completau atît de perfect pe ale lui.

„în sudul oraşului, lîngă pagoda antică, se găsea o stradă liniştită între două lacuri şi care se numea strada Podului. Doctorul Parker deschisese acolo un dispensar, la doi sau trei kilometri de spitalul lui, şi deoarece era toamnă, Hudson Taylor s-a bucurat să găsească o locuinţă în chirie. în acest loc a fost deschisă mai tîrziu şi prima staţiune a Misiunii în Interiorul Chinei. Mult timp după aceea, gîndindu-se la aceste zile, Hudson Taylor a scris:

îmi amintesc că mi-am scris iniţialele numelui în zăpada care se strînsese pe cuvertura mea de pat în timpul nopţii, în această cameră mare, semănînd pe atunci cu un hambar, şi care acum este împărţită în patru sau cinci camere mai mici cu plafon etanş. Ţiglele unei case chinezeşti, dacă din întîmplare sunt în stare bună, reuşesc să reţină ploaia, dar nu oferă o protecţie suficientă contra ninsorii care pătrunde prin crăpături. Da, oricît de neterminate i-ar fi fost instalaţiile, căsuţa era bine adaptată unei lucrări printre oamenii din cartier, şi acolo m-am stabiht cu recunoştinţă, găsind mari posibilităţi de slujire, dimineaţă, la amiază şi seara.

Singurii străini din această parte a oraşului erau domnul şi doamna Jones de la Societatea pentru Evanghelizarea Chinei, precum şi o doamnă care, însoţită de două tinere ajutoare, ţinea cu mult succes o şcoală pentru fete, prima de acest gen din China. Directoarea acestei şcoli, domnişoara Aldersey, avea ca ajutoare în această muncă pe cele două fiice ale reverendului Samuel Dyer, care fusese unul dintre primii misionari din China şi coleg cu Robert Morrison. Cînd domnul şi doamna Jones au venit să trăiască cu copiii lor în vecinătatea şcolii, cea mai tînără dintre domnişoarele Dyer a devenit un ajutor preţios pentru doamna Jones. Ele făceau adesea vizite împreună, şi cum tînără fată vorbea perfect dialectul ţării, tovărăşia ei era de un mare ajutor, făcînd din muncă o plăcere. Foarte tînără, deoarece nu avea încă

douăzeci de ani, şi foarte ocupată la şcoală, Măria Dyer era o adevărată cîştigătoare de suflete. Pentru ea, lucrarea misionară nu consta numai în a-i învăţa pe oameni, ci şi în a-i conduce la Cristos.

Lucrul acesta a atras interesul lui Hudson Taylor. Era imposibil ca

tînărul misionar să n-o întîlnească din cînd în cînd la prietenii săi, şi nu putea decît să fie atras de ea. Ea era atît de francă şi de naturală, încît au ajuns în scurtă vreme prieteni buni. Ea îi împărtăşea punctele de vedere asupra atîtor subiecte importante, astfel că, fără ca el să-şi dea seama la început, ea a început să ocupe în inima lui un loc cu totul deosebit.

Dar nu după mult timp, prietenia lor a fost întreruptă de evenimente neaşteptate care au dezbinat comunitatea misionară din Ningpo. S-a descoperit un complot care îşi propunea să masacreze toţi străinii şi, deşi planurile lor au fost contracarate, ura locuitorilor din Canton era aşa de mare în tot districtul, încît s-a părut necesară trimiterea familiilor de misionari cu copii pînă la coastă. Deoarece cunoştea dialectul din Şanghai, Hudson Taylor era cel mai bun însoţitor pentru ei, şi deşi n-ar fi vrut să plece într-un asemenea moment, n-a putut refuza acest serviciu.

Domnişoara Aldersey n-a putut fi convinsă ca să caute un adăpost mai sigur. Din cauza vîrstei sale înaintate, era pe cale să lase şcoala în mîinile Misiunii Prezbiteriene Americane. Pentru a nu provoca schimbări inutile, şi luîndu-şi precauţiile necesare, şi-a încurajat tinerele ajutoare să rămînă cu ea. Cea mai în vîrstă dintre ele tocmai se logodise cu prietenul intim al lui Hudson Taylor, domnul Burdon, pe cînd cea mai tînără, dimpotrivă, părea singuratică şi fără ocrotire. Cît îi era de greu s-o părăsească într-un asemenea moment! Cu toate acestea, Hudson Taylor nu avea motive să presupună că prezenţa lui ar fi putut s-o mîngîie în vreun fel.

El îşi dădea seama că nu-i putea oferi mult celei pe care o iubea. Poziţia lui de agent al Societăţii pentru Evanghelizarea Chinei devenise de puţin timp tot mai incomodă. El ştia că Societatea avea datorii şi că salariul lui era plătit din bani împrumutaţi.

„Personal, scria el amintind aceste împrejurări, *evitasem totdeauna*

să fac datorii şi mă descurcasem doar cu salariul, deşi foarte adesea lucrul acesta era posibil numai printr-o economie făcută cu grijă. în acest moment nu mai existau dificultăţi în acest domeniu, căci venitul meu era mai ridicat, dar Societatea avea datorii. Poliţele trimestriale pe care eu şi alţii aveam permisiunea să le încasăm erau adesea onorate cu bani împrumutaţi. S-a făcut un schimb de corespondenţă. Ea s-a terminat anul următor prin demisia mea din motive de conştiinţă.

Mi se părea că învăţătura Cuvîntului lui Dumnezeu în această privinţă era absolut clară: „Să nu datoraţi nimănui nimic". După părerea mea, să împrumuţi bani înseamnă să fii în contradicţie cu Scriptura. Este un mod de a obţine prin noi înşine ceea ce Dumnezeu n-a dat. Ceea ce e rău pentru un individ poate fi oare drept pentru o societate creştină? Sau acest procedeu supărător poate deveni justificabil din cauza vreunui precedent? Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu m-a învăţat ceva, atunci acest ceva a fost să mă feresc complet de datorii. Nu puteam să cred că Dumnezeu este sărac, că I se terminaseră resursele

sau că nu putea satisface vreo nevoie a întregii Sale lucrări. Mi se părea că, dacă lipseau fondurile pentru a face o lucrare, atunci acea lucrare nu era după voia lui Dumnezeu. Pentru a-mi împăca conştiinţa, am fost silit să părăsesc Societatea... A fost o mare satisfacţie să ştiu că prietenul şi colegul meu, domnul Jones, era călăuzit să ia aceeaşi hotărîre. Am fost amîndoi recunoscători că această despărţire s-a făcut fără ca, de o parte sau de alta, să se producă ruperea prieteniei noastre.

Pasul făcut n-a fost o încercare mică pentru credinţa mea. Nu ştiam ce voia Dumnezeu să fac, nici dacă Se va îngriji suficient de nevoile mele pentru a-mi permite să continui să lucrez ca mai înainte... Dar Dumnezeu m-a binecuvîntat şi mi-a satisfăcut din plin dorinţele. Ce fericit am fost atunci cînd s-a făcut despărţirea de Societate! Puteam să-mi privesc Tatăl în faţă cu o inimă mulţumită, gata să fac prin harul Său ceea ce m-ar învăţa, şi simţindu-mă asigurat de ocrotirea şi dragostea Sa.

Şi niciodată nu voi putea spune prin cîte binecuvîntări m-a condus El. Unele dintre experienţele mele de altădată păreau să se repete. Credinţa mea a cunoscut încercări; ea a slăbit adesea, şi eram foarte necăjit şi ruşinat pentru că-mi lipsea încrederea într-un asemenea Tată. Dar învăţam să-L cunosc. N-aş vrea să fiu cruţat de toate aceste în-

cercări: El a devenit aşa de real, de aproape, de intim! Dificultăţile ocazionale în materie de bani nu proveneau niciodată din insuficienţa ajutorului pentru propriile mele nevoi, ci ca urmare a faptului ca aveam grijă de nevoile a zeci de înfometaţi şi muribunzi din jurul nostru. Iar încercări mult mai profunde, în alte domenii, au pus în umbră aceste dificultăţi, şi ca urmare au adus ca rezultat roade mai bogate.

Săracii pe care îi hrăneau misionarii în acea iarnă erau refugiaţi care fugeau de foame şi care, venind din districte devastate de revoluţia Tai-ping, se îndreptau spre Şanghai. Aproape goi, bolnavi şi înfometaţi, aceşti nenorociţi trăiau în morminte deschise, joase şi boltite, sau în casele abandonate şi pe jumătate în ruine. Hudson Taylor avea în grijă o capelă a Societăţii Misionare din Londra; în plus, predica în fiecare zi în templu şi vizita împreună cu domnul Jones magherniţele locuite de refugiaţi, îngrijind regulat bolnavii şi dînd hrană multora dintre ei.

Astfel, nu din lipsă de ocupaţie zburau neîncetat gîndurile lui la Ningpo: Dumnezeu îi făcuse darul unei mari iubiri.

în acest timp, la Ningpo, Providenţa însăşi era la lucru, deşi avea acolo o împotrivire mult mai mare de învins. Cu toate acestea, dificultatea nu venea din partea celei în cauză. Măria Dyer avea o fire profundă şi dulce. Foarte singură încă din copilărie, ea căuta o afecţiune sigură. îşi amintea cu greu de tatăl ei, iar mama îi murise cînd avea doar zece ani. O convertire autentică, care s-a petrecut în timpul călătoriei spre China, unde venea să se alăture domnişoarei Aldersey, i-a transformat lucrarea misionară. Dar pentru o tînără de mai puţin

de douăzeci de ani, acest post era într-adevăr singuratic, mai ales de la logodna surorii sale Burella.
Şi apoi a venit acest tînăr misionar, şi ea 1-a remarcat, deoarece căuta ca şi ea o viaţă sfîntă, utilă şi în părtăşie cu Dumnezeu. El era diferit de ceilalţi - nu că ar fi fost mai talentat sau mai atractiv -, deşi era inteligent, plăcut şi plin de umor, dar era ceva în el care îi dădea odihnă şi o făcea să aibă sentimentul că e înţeleasă. El trăia atît de mult cu picioarele pe pămînt, iar Dumnezeul lui era atît de real şi de mare! Deşi 1-a văzut puţin, era o încurajare pentru ea să ştie că este

aproape, şi a fost surprinsă să vadă cît de mult îi lipsea atunci cînd a plecat el şapte săptămîni mai tîrziu la Swatow.
Dar, aşa cum am văzut deja, drumul lui spre Swatow s-a închis şi, spre bucuria şi surpriza ei, el s-a întors la Ningpo. Poate că lucrul acesta i-a deschis ochii asupra sentimentelor pe care începea să le aibă cu privire la el: în orice caz, ea ştia adevărul în scurtă vreme, şi cu natura ei dreaptă şi sensibilă, n-a încercat să-1 ascundă de propria ei inimă şi de Dumnezeu. Ea nu putea să vorbească cu nimeni despre el, pentru că ceilalţi misionari nu-1 vedeau totdeauna aşa cum îl vedea ea. Nu le plăcea că poartă haine chineze şti şi nu aprobau faptul că se identif ica complet cu poporul. Ea, dimpotrivă, cît de mult iubea această îmbrăcăminte chinezească care îi dezvăluia spiritul lui Hudson Taylor! Sărăcia lui personală şi generozitatea pentru cei nenorociţi, cît de mult le înţelegea şi le aproba ea! Oare credeau ceilalţi că el era un vizionar în dorinţa lui de a-i atinge pe cei care se aflau dincolo de limitele atinse? Tocmai aceea era povara inimii ei şi viaţa pe care ar fi vrut ea s-o trăiască, dacă acest lucru n-ar fi fost practic imposibil pentru o femeie. Ea s-a rugat mult pentru el, dar a rămas foarte rezervată faţă de el.
Cînd el a plecat din nou la Şanghai, ea n-a ştiut cît îl costa s-o părăsească. Şi apoi, în sfîrşit, a sosit o scrisoare. Ce bucurie imensă a simţit ea! Nu se înşelase deci. Ei erau destinaţi unul celuilalt: „doi oameni pe care Dumnezeu i-a ales ca să umble împreună înaintea Lui". După ce a trecut primul moment de recunoştinţă, ea a pus-o la curent pe sora ei, care s-a arătat foarte binevoitoare. Următorul lucru a fost să-i spună domnişoarei Aldersey, sperînd să-i obţină aprobarea, cum făcuse pentru logodna Burellei, sora ei mai mare. Dar indignarea bătrînei domnişoare a fost mare: „Acest domn Taylor e un nimeni", a zis ea. „Cum poate îndrăzni să facă o asemenea cerere? Trebuie să refuzi imediat şi definitiv".
Măria a încercat să-i explice cît de mult însemna el pentru ea, dar lucrul acesta n-a făcut decît să înrăutăţească lucrurile. Bătrîna domnişoară voia s-o salveze neîntîrziat de la o asemenea nebunie şi, cu cele mai bune intenţii, a luat problema în mînă. Rezultatul a fost o

scrisoare scrisă aproape la dictarea domnişoarei Aldersey prin care punea definitiv capăt acestei chestiuni. .

Zăpăcită şi cu inima frîntă, biata fată nu mai avea ce face. Era prea tînără şi neexperimentată, prea timidă mai ales într-o asemenea chestiune pentru a îndrăzni să se împotrivească domnişoarei Aldersey, a cărei părere era împărtăşită de către mai multe dintre prietenele ei. Rănită şi îndurerată, ea nu avea de făcut altceva decît să se lase în grija Tatălui ei ceresc, care ştia totul şi o înţelegea. Iar în zilele lungi şi singuratice care au urmat, cînd pînă şi sora ei a fost cîştigată la modul de a vedea al domnişoarei Aldersey, ea s-a refugiat în certitudinea că nimic, absolut nimic nu era prea greu pentru Domnul. „Chiar dacă El îmi cere să-1 sacrific pe ,lsaac' al meu, ştiu că El mi-1 poate înapoia", se liniştea şi se convingea ea pe sine.

Dar cînd a venit primăvara şi cei plecaţi au putut să se întoarcă din Şanghai, situaţia s-a înrăutăţit, căci domnişoara Aldersey, supărată pe întoarcerea lui Hudson Taylor, a crezut că era de datoria ei să-1 discrediteze cît mai mult posibil. Acesta nu putea să ajungă s-o vadă pe domnişoara Măria Dyer de cînd îi scrisese ea şi nu avea nici o explicaţie în privinţa schimbării ei de atitudine. Iar eticheta chinezească, amplificată cu o diplomaţie chibzuită, a făcut ca să fie aproape imposibil pentru cei doi să se întîlnească. Dar amîndoi se rugau, şi inimile lor rănite erau deschise lui Dumnezeu şi doreau cu adevărat voia Lui. Şi El are căi minunate de a lucra!

într-o după-amiază înăbuşitoare de iulie s-a întîmplat ca, după rotaţia fixată dinainte, adunarea de rugăciune a misionarelor să aibă loc acasă la doamna Jones. Participantele s-au strîns ca de obicei, dar în ziua aceea a fost mult mai uşor de venit la adunare decît de plecat. Dintr-odată s-a abătut asupra oraşului un adevărat potop, urmat apoi de o ploaie torenţială. Domnul Jones şi Hudson Taylor erau pe strada Podului, după obiceiul lor, şi cum străzile erau inundate, au ajuns acasă cu oarecare întîrziere. Cea mai mare parte dintre femei plecaseră înaintea sosirii lor, dar un servitor de la şcoală le-a zis că domnişoara Măria Dyer împreună cu o prietenă erau încă acolo, aşteptînd lecticile purtate de hamali.

„Hai în biroul meu", i-a zis domnul Jones prietenului său, „aş vrea să văd dacă pot să aranjez o întrevedere". Imediat după aceea s-a întors, spunînd că aceste tinere erau singure cu doamna Jones şi că ar fi fericite să-1 vadă pe domnul Taylor.

Foarte emoţionat, Hudson Taylor a urcat şi s-a găsit în prezenţa celei pe care o iubea. De fapt, erau prezente acolo şi alte persoane - convenienţele chinezeşti cereau acest lucru -, dar de abia dacă a văzut altceva în afară de faţa Măriei, în timp ce-i spunea mult mai multe decît crezuse vreodată că este posibil să-i zică în public. El avea intenţia s-o întrebe pur şi simplu dacă putea să scrie tutorelui ei din Londra pentru a o cere în căsătorie... dar acum toată inima lui se exprima! Iar Măria, simţindu-se iubită şi înţeleasă de toţi cei prezenţi, a primit darul nepreţuit care i se făcea şi, cu o adevărată inimă de femeie, i-a liniştit toate temerile, mărturisindu-i că-1 iubea la fel de mult cît o

putea iubi el. în cele din urmă, Hudson Taylor a pus capăt discuţiei spunînd simplu: „Să aducem toate acestea înaintea Domnului în rugăciune".
Au urmat apoi patru luni de aşteptare lungi, foarte lungi, mai ales cînd au aflat că domnişoara Aldersey scrisese rudelor îndepărtate ale Măriei pentru a le arăta punctul ei de vedere. Ce s-ar întîmpla dacă tutorele din Londra s-ar lăsa influenţat de afirmaţiile domnişoarei Aldersey? Ce s-ar întîmpla dacă el ar refuza să-şi dea consimţămîntul la căsătorie? Ambii tineri erau foarte convinşi de faptul că ascultarea de părinţi, sau de tutore, avea asupra ei binecuvîntarea lui Dumnezeu.
N-am cunoscut niciodată vreun caz, a scris Hudson Taylor spre sfîrşitul vieţii, *în care neascultarea faţă de o poruncă precisă a unui părinte, chiar dacă era greşită, să nu fi fost urmată de pedeapsă. Să învingeţi prin Domnul. El poate deschide orice uşă*. într-un asemenea caz, responsabilitatea o are părintele, şi este mare. Atunci cînd fiul sau fiica poate spune cu toată sinceritatea: ‚Aştept ca Tu, Doamne, să deschizi calea', chestiunea este în mîinile lui, şi El Se va ocupa de ea.*
Pe la sfîrşitul lui noiembrie au sosit scrisorile aşteptate cu nerăbdare: şi ele erau favorabile! După ce se informase cu grijă, tutorele a-

*** Domnul Taylor se ocupa atunci in mod special cu chestiunea chemării la o lucrare misionară, fiind necesar consimţămîntul unuia sau ambilor părinţi.**

junsese la concluzia că Hudson Taylor era un tînăr misionar care promitea foarte mult. Secretarii Societăţii pentru Evanghelizarea Chinei nu vorbeau decît de bine despre el şi, din toate părţile, informaţiile erau excelente. Prin urmare, tutorele domnişoarei Dyer n-a ţinut cont de zvonurile neliniştitoare care proveneau din China şi a consimţit la logodna nepoatei sale; el cerea doar ca să se aştepte cu căsătoria pînă la majorat, pînă la care erau mai puţin de două luni.
După aceea au fost în mod oficial logodiţi. Aceste frumoase zile de iarnă răscumpărau tristeţile din trecut. în 16 ianuarie 1858, domnişoara Dyer urma să împlinească douăzeci şi unu de ani, iar căsătoria a fost fixată săptămîna următoare.
Nu m-am simţit niciodată mai bine sau mai în formă, scria Hudson Taylor mamei sale. *De abia pot să-mi dau seama de ceea ce s-a întîmplat. După atîtea suferinţe şi amînări, nu numai că suntem liberi să ne întîlnim şi să petrecem mult timp unul cu altul, dar peste cîteva zile ne vom şi căsători! Dumnezeu a fost bun cu noi. El a răspuns într-adevăr rugăciunii noastre şi ne-a ţinut partea. O, de-am putea să umblăm mai aproape de El şi să-L servim cu mai multă fidelitate! Aş vrea s-o cunoşti pe iubita mea. Este o adevărată comoară! Ea este tot ce-mi doresc.*
Şi apoi, şase săptămîni mai tîrziu:
A te căsători cu femeia pe care o iubeşti, pe care o iubeşti cu tandreţe şi respect, e binecuvîntare ce nu poate fi nici exprimată, nici imaginată. Fiecare zi te face să-ţi cunoşti mai bine iubita, şi, tind ai o comoară ca a mea, te simţi tot mai mîndru, mai fericit, tot mai umil

recunoscător Dătătorului oricărui bine, pentru darul cel mai de preţ de pe pămînt.

Capitolul VIII

Bucuria secerişului

NUMAI DOI ANI ŞI JUMĂTATE îi mai rămîneau lui Hudson Taylor ca să-şi încheie prima şedere în China. Această perioadă a fost bogată şi plină. Căsuţa de pe strada Podului era acum un adevărat cămin. La parter, capela şi sala de oaspeţi rămăseseră aceleaşi, primind nestînjenit creştinii sau cei interesaţi de credinţă; la primul etaj, mansarda cu aspectul ei de hambar făcuse loc unor camere mici şi vesele, ale căror ferestre acoperite de perdele dădeau spre strada strimtă într-o parte şi spre canal de cealaltă parte. Şi ce diferenţă în lucrare! Puteau acum să se ocupe de femei şi copii în aceeaşi măsură ca şi de bărbaţi. Doamna Taylor, care era deja cunoscută în vecinătate, era mai mult ca niciodată primită cu bucurie în vizitele ei.
Unul dintre prietenii şi colaboratorii lor cei mai afectuoşi era un fost lider budist, negustor de bumbac din oraş. Domnul Ni, deşi locuise de mult timp în Ningpo, nu venise niciodată în contact cu Evanghelia. Era foarte serios, şi ca preşedinte al unei societăţi idolatre, dădea mult din timpul şi din banii lui slujirii „zeilor". Dar inima lui nu avea pace, şi cu cît respecta mai mult practicile religioase, cu atît le găsea mai lipsite de sens.
Trecînd într-o seară prin faţa uşii deschise, a observat că acolo se petrecea ceva. La sunetul unui clopot, nişte oameni se strîngeau ca pentru o întrunire. Aflînd că această sală servea ca loc pentru discuţii pe teme religioase, a intrat, căci era preocupat de problema pedepsei pentru păcate şi cea a transmigrării sufletului. Un străin tînăr în costum chinezesc citea un pasaj din Cărţile Sfinte. Acest predicator se

exprima corect în dialectul Ningpo, şi domnul Ni putea să înţeleagă fiecare cuvînt. Dar care era semnificaţia cuvintelor lui?
„Şi, după cum Moise a înălţat şarpele în deşert, tot aşa trebuie să fie înălţat Fiul omului... Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă. Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să fie mîntuită prin El" (Ioan 3:14-17).
Mîntuită, nu condamnată; o cale de a găsi viaţa eternă; un Dumnezeu care a iubit lumea; un şarpe, nu, un „Fiu al omului" înălţat -

oare ce-o fi însemnînd aceste lucruri? Efectul produs de aceste cuvinte asupra conştiinţei acestui budist a fost imens. Istoria şarpelui de aramă din deşert, ilustrînd remediul divin împotriva păcatului şi consecinţele lui teribile; viaţa, moartea şi învierea Domnului Isus Cristos, şi răspunsul pe care aceste adevăruri le aduceau propriilor lui nevoi, toate acestea i-au fost dezvăluite de Duhul (Spiritul) Sfînt.

Adunarea era pe sfîrşite. învăţătorul străin terminase de vorbit. Cu instinctul unuia care era obişnuit să conducă în asemenea chestiuni, Ni s-a ridicat şi, privind de jur împrejur la cei adunaţi acolo, a declarat cu simplitate:

„Am căutat de multă vreme Adevărul, dar fără să-1 găsesc. L-am căutat aproape şi departe, dar nu l-am descoperit. N-am găsit odihnă în confucianism, budism sau taoism, însă găsesc odihna în ceea ce am auzit în această seară. Iată de ce, de acum înainte, cred în Isus".

El a început cu ardoare să studieze Biblia, iar creşterea sa în cunoştinţă şi har era minunată. La cîtva timp după convertire, a obţinut permisiunea de a vorbi în faţa societăţii pe care o condusese, iar Hudson Taylor, care îl însoţea, a fost profund impresionat de claritatea şi plinătatea cu care vestea el Evanghelia. Unul dintre foştii lui discipoli a fost cîştigat pentru Cristos prin mărturia sa.

într-o zi, el l-a întrebat brusc pe Hudson Taylor: „De cîtă vreme aveţi Vestea Bună în ţara dumneavoastră?"

„De mai multe sute de ani", a fost răspunsul lui jenat.

„Cum, sute de ani?" a replicat Ni uimit. „Tatăl meu a căutat Ade-

vărul mai mult de douăzeci de ani", a continuat el trist, „şi a murit fără a-1 fi găsit. De ce n-aţi venit mai devreme?"

Hudson Taylor n-a putut să uite niciodată suferinţa din acest moment. Această experienţă l-a întărit în dorinţa de a căuta să-i aducă la Cristos pe cei care mai putea fi încă atinşi.

îi trebuia multă răbdare ca să nu ia iniţiative şi să acţioneze înaintea Duhului lui Dumnezeu prin angajarea unor ajutoare. Pînă în acel moment, tinerii misionari nu avuseseră asociaţi chinezi. Domnul Ni şi-a oferit cu generozitate tot timpul liber pe care i-1 lăsau treburile lui. Neng-Kuei, împletitorul de coşuri, fermierul Wang, învăţătorul Ţin şi mama lui au făcut la fel. Ocupaţi în timpul zilei cu diferitele lor profesii, veneau în casa misiunii seara şi duminica. Ar fi fost uşor să foloseşti un învăţător creştin în şcoala în care doamna Taylor preda mai multe ore pe zi, sau să formezi alţi chinezi care ar fi putut fi utili, şi să le dai un salariu modest. Dar misionarii şi-au dat seama că acest fel de a acţiona ar fi cu timpul mai mult un handicap decît un ajutor. Să plătească noi convertiţi pentru a vesti Evanghelia, şi să-i plătească cu bani veniţi din străinătate le-ar slăbi inevitabil influenţa, poate şi caracterul, chiar dacă sinceritatea convertirii lor nu putea fi pusă la îndoială. Va veni timpul în care chemarea divină pentru o asemenea lucrare va deveni evidentă tuturor, şi cînd chinezii înşişi ar fi gata să-i întreţină. Cum să cunoască însă aceşti creştini bucuria

slujirii de bunăvoie care decurge din dragostea lor pentru Domnul Isus Cristos dacă misionarii n-ar fi răbdători şi nu le-ar aştepta dezvoltarea spirituală?
Astfel, viaţa lui Hudson Taylor şi a colegilor lui era foarte plină, înconjuraţi cum erau de noii convertiţi. Pe lîngă munca sa ca medic, el predica pe străzi şi în capelă, primea vizitatori, avea grijă de corespondenţă şi de contabilitate şi-şi continua turneele de evanghelizare, însă nu lăsa nimic să împiedice îndeplinirea celei dintîi sarcini, şi anume discuţiile lui zilnice cu creştinii şi cu cei interesaţi de creştinism.
Nu e de mirare că cei convertiţi, înconjuraţi de atîta dragoste şi atenţie, au crescut în harul şi în cunoaşterea lucrurilor lui Dumnezeu.
60
Seară după seară, misionarii le stăteau la dispoziţie şi, după adunările publice, se organizau trei sesiuni de studiu pregătite cu grijă. Se lua mai întîi un subiect din Vechiul Testament şi se extrăgea din el o învăţătură spirituală. Se citea apoi un pasaj din „Călătoria pelerinului" sau dintr-o altă carte utilă. La sfîrşit era comentat un fragment din Noul Testament şi se trăgea din el o aplicaţie practică. Acesta era programul fiecărei seri. Duminica aveau loc adunări speciale de închinare şi evanghelizare.
Ore de studiu biblic aveau loc şi duminica. Pe creştini îi costa destul de mult să-şi închidă magazinul în acea zi şi să nu cîştige nimic o zi din şapte. Şi totuşi, Hudson Taylor şi ceilalţi misionari ştiau că o biserică puternică şi care creşte nu se putea edifica pe alte bază. Ei se străduiau să organizeze această zi de duminică într-un mod cît mai interesant, umplînd astfel orele consacrate lui Dumnezeu prin ocupaţii utile şi plăcute. între întrunirile regulate, creştinii, persoanele interesate, bolnavii, copiii şi servitorii erau împărţiţi în clase şi primeau o învăţătură foarte utilă. Duminica era deci o zi grea şi încărcată pentru misionarii care nu erau decît patru în acest moment; deşi îi costa efort şi oboseală, numai ei erau în stare să aprecieze sacrificiile făcute de cei convertiţi. Unii veneau de la distanţe mari şi mergeau fără hrană cea mai mare parte a zilei, iar alţii se confruntau cu persecuţie şi cu daune personale. Dar cei mai mulţi dintre ei doreau să aibă cu orice preţ la dispoziţie ziua Domnului pentru închinare, căci erau conştienţi de deosebirea între ea şi celelalte zile ale săptămînii.
Astfel, biserica creştea, misionarii îşi dezvoltau lucrarea, iar ocaziile de slujire se înmulţeau înaintea lor. Tratatul de la Tienţin, semnat în cursul verii care a urmat după căsătoria lui Hudson Taylor, deschisese în sfîrşit toate provinciile din interiorul ţării. Străinii puteau acum să călătorească în toată libertatea, protejaţi de paşapoartele lor, şi rămînea doar să se folosească de facilităţile pentru care se rugaseră atîta vreme.
Cu siguranţă că aţi auzit despre noul Tratat, scria Hudson Taylor în noiembrie. *Este posibil să pierdem cîţiva dintre misionarii noştri din Ningpo... care vor pleca în interior. Oare nu se va trezi biserica din*

patrie nu va trimite oare mult mai mulţi misionari pentru a proclama Vestea Bună?
Mulţi dintre noi de abia aşteaptă să plece. însă există însărcinări şi legături care ne reţin şi de care numai Domnul ne poate elibera. Fie ca El să dea daruri spirituale numeroşilor creştini de aici şi să-i califice pentru a se ocupa de bisericile deja formate, şi astfel să ne elibereze pentru o lucrare de pionierat!
Povara inimii lor era acela de a edifica - prin harul lui Dumnezeu - o Biserică mare care să sporească şi să se întreţină singură, dar nu puteau pur şi simplu să dea la o parte pretenţia acestui grup de credincioşi care mai aveau încă nevoie de ei ca părinţi în Domnul. Aceste suflete fuseseră încredinţate iubirii şi rugăciunilor lor. Sentimentul acesta era îndreptăţit, aşa cum avea să-1 dovedească din belşug binecuvîntarea lui Dumnezeu. Căci Ni, Neng-Kuei, Wang şi ceilalţi creştini băştinaşi erau nişte oameni de care Dumnezeu Se putea servi. Săraci şi fără şcoală, aşa cum erau cei mai mulţi dintre ei, trebuiau la rîndul lor să devină „pescari de oameni". într-adevăr, nu mai puţin de şase sau şapte convertiţi adunaţi în iarna aceea în jurul domnului şi doamnei Taylor erau destinaţi să le fie mai tîrziu ajutoare în Misiunea din Interiorul Chinei. Fără cooperarea lor, acest nou proiect, omeneşte vorbind, n-ar fi putut fi niciodată realizat. Ar fi greu să supraestimăm tot ceea ce a rezultat din munca îndîrjită din strada Podului. Ceea ce erau misionarii înşişi în adîncul fiinţei lor au devenit copiii lor în credinţă într-o măsură mai mare.
în mijlocul bucuriei acestui seceriş spiritual, un necaz mare şi neaşteptat 1-a chemat pe Hudson Taylor la noi responsabilităţi. în comunitatea europeană, doctorul Parker terminase construirea noului său spital. Era excelent situat în apropierea uneia din porţile oraşului şi aplecat peste rîu; aceste clădiri atrăgeau atenţia a mii de persoane în fiecare zi. Totul era aici admirabil adaptat nevoilor lucrării care se dezvoltase în cursul anilor. Dar misionarul atît de curajos care trecuse peste atîtea dificultăţi plîngea moartea soţiei lui decedată după cîteva ore de boală şi lăsînd în urmă patru copii. Unul dintre ei era grav bolnav, şi doctorul Parker şi-a dat seama că trebuia să-i ducă pe copii în

Scoţia. Ce se va întîmpla cu spitalul? Toate paturile erau ocupate, iar dispensarul primea în fiecare zi un şuvoi de pacienţi care aveau nevoie de ajutor. Nu exista un alt medic care să-1 înlocuiască, şi totuşi era ceva de neconceput întreruperea acestei lucrări, tocmai în prag de iarnă. Fondurile necesare exploatării spitalului erau epuizate. Aceste fonduri proveneau din banii pe care-i cîştiga doctorul în exercitarea privată a profesiei sale. Doctorul Parker a avut atunci ideea de a-i cere lui Hudson Taylor să continue cel puţin cu dispensarul. Astfel, i se oferea o nouă însărcinare neaşteptată.
După ce am privit la Domnul pentru călăuzire, scria Hudson Taylor, *m-am simţit condus să preiau nu numai dispensarul, ci şi spitalul,*

bazîndu-mă numai pe fidelitatea unui Dumnezeu care ascultă rugăciunea pentru a veni in intimpinarea nevoilor lucrării Sale.
Uneori nu erau mai puţin de cincizeci de pacienţi internaţi, şi în fiecare zi venea multă lume la dispensar. Existau treizeci de paturi gratuite şi cam tot atîtea rezervate fumătorilor de opiu care veneau acolo să se vindece de obiceiul lor, şi care îşi plăteau pensiunea. Cum îngrijirile şi medicamentele erau gratuite, cheltuielile zilnice erau considerabile. Mai era desigur şi un anumit număr de ajutoare băştinaşe, a căror întreţinere cădea tot în responsabilitatea noastră. Fondurile proveneau pînă acum de la clientela străină a doctorului Parker; odată cu plecarea lui, trebuia să se renunţe la această sursă de venit. Dar n-a spus oare Dumnezeu că tot ceea ce vom cere în Numele Domnului Isus se va împlini? N-a spus tot El să căutăm mai întîi Regatul (împărăţia) lui Dumnezeu şi nu lucrurile trecătoare de aici, şi că toate aceste lucruri ne vor fi date pe deasupra? Pentru noi, aceste promisiuni ne sunt suficiente.
Neprevăzutul situaţiei nu 1-a oprit pe tînărul misionar; prietenii săi din Anglia nu putuseră să prevadă situaţia, şi vor mai trece luni pînă să primească un răspuns la scrisorile lui. Nu priveau şi ei numai la Domnul pentru satisfacerea nevoilor lor, şi oare i-a dezamăgit El vreodată? Secretul credinţei care este pregătită pentru întîmplări neprevăzute este o dependenţă zilnică, liniştită şi practică, faţă de Dumnezeu, care devine real inimii credinciosului.
Cu opt zile înainte de a lua în grijă spitalul din Ningpo, scria Hud-

son Taylor, *nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce urma s âfac. Cu atît mai mult nu ştiau prietenii mei din ţară.*
Dar Domnul prevăzuse lucrul acesta, aşa cum avea să dovedească viitorul.
Plecînd, doctorul Parker lăsase resurse suficiente pentru o lună, după care trebuia să aştepte direct ajutorul Domnului. Hudson Taylor nu putea deci să garanteze un salariu fix ajutoarelor sale. Aceste condiţii, după cum era de aşteptat, i-au făcut să se retragă pe toţi cei care nu erau creştini hotărîţi. Era o schimbare pe care doctorul Parker o dorise de multă vreme, numai că nu ştia cum să obţină ajutoare pregătite profesional. Dar Hudson Taylor a ştiut, şi n-a ezitat atunci să apeleze la cercul de credincioşi din strada Podului. într-adevăr, pentru aceşti creştini era un lucru firesc să se încreadă în Domnul pentru nevoile temporale, ca şi pentru cele spirituale. Nu era El oare, aşa cum le reamintea de atîtea ori „învăţătorul" lor, un Tată real, care nu putea uita vreodată nevoile copiilor Săi? Au venit deci cu toţii la spital, fericiţi nu numai să întărească mîinile prietenilor misionari, ci şi să pună încă o dată la încercare într-un mod cu totul nou fidelitatea lui Dumnezeu. Unii au lucrat într-un fel şi alţii în alt fel; unii şi-au dat timpul liber, alţii şi-au pus tot timpul la dispoziţie, fără un salariu fix în afară de întreţinere. Toţi aveau acelaşi zel şi se rugau pentru spital. Nu este de mirare că o nouă atmosferă a început să pătrundă în

dispensar şi în spital. Bolnavii au simţit un spirit nou. Totul respira încredere şi bucurie. Zilele erau pline de un nou interes. Wang pictorul şi Wang secerătorul, Ni, Neng-Kuei şi ceilalţi păreau să posede secretul fericirii permanente, şi aveau aşa de multe de împărtăşit! Nu numai că erau amabili şi atenţi în lucrul din spital, dar ei îşi foloseau tot timpul liber ca să vorbească despre Acela care le transformase viaţa şi care, spuneau ei, era gata să-i primească pe toţi cei care veneau la El pentru odihnă. Iar adunările zilnice de la capelă făceau ca oamenii să dorească după şi mai mult!

Puţine secrete există în China, astfel că s-a ştiut în scurtă vreme care era acum baza financiară a spitalului. Bolnavii înşişi erau la curent cu acest lucru şi aşteptau cu nerăbdare rezultatul. Acesta era

subiectul multor discuţii, şi cînd s-au terminat banii lăsaţi de doctorul Parker, iar fondurile personale ale lui Hudson Taylor au început şi ele să se micşoreze, se făceau tot felul de presupuneri în ce privea viitorul. Nu mai este nevoie să spunem că Hudson Taylor, ca şi ajutoarele sale, se rugau. Misionarul simţea că aceasta era o încercare mai decisivă decît toate cele dinainte şi că era în joc credinţa multora, ca şi continuarea lucrării. Iar zilele treceau fără să aducă răspunsul aşteptat. în cele din urmă, într-o dimineaţă, bucătarul Kuei-Hua* a anunţat o veste gravă: tocmai deschisese ultimul sac de orez, al cărui fund urma să se vadă în scurtă vreme.

„Atunci", a răspuns Hudson Taylor, „înseamnă că este foarte aproape momentul în care Domnul ne va ajuta".

Şi chiar aşa era, căci înainte de a se termina ultimul sac de orez, tînărul misionar a primit o scrisoare remarcabilă.

Ea era din partea domnului Berger şi conţinea un cec de cincizeci de lire sterline, cum se mai întîmplase şi înainte. Numai că în acest caz scrisoarea continua spunînd că peste umerii celui care scria se abătuse o povară grea, povara unei averi de folosit pentru cauza lui Dumnezeu. Tatăl lui murise recent, lăsîndu-i o moştenire frumoasă, şi cum nu avea de gînd să-şi mărească cheltuielile personale, căuta un mijloc de a utiliza aceşti bani pentru- lucrarea lui Dumnezeu. Cerea astfel prietenilor săi din China să folosească acest cec pentru nevoile imediate şi, după ce s-au rugat, să-i spună dacă puteau să se folosească în mod util de sume mult mai mari.

Cincizeci de lire sterline, acolo, pe masă! Şi acest prieten care, acolo departe unde se afla, nu ştia nimic despre ultimul sac de orez şi despre numeroasele nevoi ale spitalului! Glorioasă manifestare a puterii şi iubirii lui Dumnezeu, care 1-a umplut pe Hudson Taylor de recunoştinţă şi teamă. Cînd te gîndeşti că ar fi putut refuza să preia spitalul ca urmare a lipsei de resurse, sau mai degrabă din lipsă de credinţă! Lipsă de credinţă - cu asemenea promisiuni şi cu un asemenea Dumnezeu!

*** Era cel care 1-a însoţit pe Hudson Taylor la Şanghai, Ţungming şi in alte părţi, fiind acum un creştin plin de bucurie.**

Pe atunci încă nu exista Armata Salvării, dar adunarea^ de laudă ţinută în capelă anticipa întrunirile acestei Armate prin cîntările şi manifestările de bucurie. Ea a fost de altfel scurtă, căci trebuiau să se ocupe de bolnavii care umpleau sălile. Cum-mai ascultau toţi, aceşti bărbaţi şi femei care nu cunoscuseră pînă atunci decît vidul păgînismului!

„Care idol poate face aşa ceva?" era întrebarea aflată pe multe buze şi în multe inimi. „Ne-au scăpat vreodată zeii noştri de teamă, şi şi au răspuns ei în felul acesta rugăciunilor noastre?"

Capitolul IX

Anii ascunşi

MUNCA ACEASTA fericită şi înverşunată a vorbit celor care i se consacraseră. în nouă luni, şaisprezece bolnavi din spital fuseseră botezaţi, în timp ce peste treizeci erau candidaţi pentru primire într-una sau alta din bisericile din Ningpo. Dar şase ani în China, şase ani cu o activitate intensă, au afectat sănătatea lui Hudson Taylor, ale căror forţe slăbeau rapid.

Chinezii pier, a scris el tatălui său, *şi Dumnezeu binecuvîntează atît de mult lucrarea. Dar suntem epuizaţi şi avem nevoie de ajutor... Cunoşti nişte tineri serioşi şi consacraţi, doritori să-L slujească pe Dumnezeu in China şi gata să vină aici fără să ceară altceva decît acoperirea cheltuielilor? De-am putea găsi patru sau cinci din aceştia! Ei ar începe probabil să predice în chineză după şase luni şi, ca răspuns la rugăciune, s-ar dona fondurile necesare pentru întreţinerea lor.*

„Chinezii pier, şi Dumnezeu binecuvîntează atît de mult lucrarea". Urgenţa acestor fapte a fost cea care 1-a susţinut pe Hudson Taylor în boala gravă care 1-a atins şi care a făcut necesară plecarea sa din China în 1860. Tot urgenţa acestor fapte a fost cea care 1-a susţinut în anii care au urmat, în timpul cărora se părea că medicii aveau dreptate atunci cînd credeau că tînărul misionar nu va mai fi niciodată destul de tare pentru a se reîntoarce în China. Marea nevoie a Chinei, aşa cum o văzuse el, ca şi un sentiment acut de responsabilitate, ardeau ca un foc în sufletul lui. Nici sănătatea sa şubredă, nici lipsa de încurajări, nici o altă dificultate nu putea să slăbească siguranţa chemării lui de a-L aduce pe Cristos acestor milioane de chinezi care piereau.

La Londra, Hudson Taylor s-a stabilit în apropierea spitalului în ca-

re lucrase. Cînd s-a făcut mai bine, a putut să-şi reia studiile de medicină. A revăzut în acelaşi timp traducerea Noului Testament din Ningpo, pentru că Societatea biblică acceptase să o publice într-o nouă ediţie. A ţinut de asemenea o corespondenţă strînsă cu tinerii care intenţionau să facă din China cîmpul de muncă pentru toată viaţa, dintre care doar unul, numai unul, avea să li se alăture domnului şi doamnei Jones la Ningpo*. Interesul părea să scadă treptat; domnul şi doamna Taylor, ca şi cîţiva dintre puţinii lor prieteni, n-au avut curînd alte resurse decît rugăciunea şi răbdarea. La douăzeci şi patru, re-

spectiv douăzeci şi nouă de ani, nu era uşor pentru ei să se simtă puşi de o parte, să fie îndepărtaţi din lucrarea pe care o iubeau şi să ducă o viaţă retrasă pe o stradă mizerabilă dintr-un cartier sărac din Londra. Şi totuşi, fără aceşti ani ascunşi, fără creşterea şi încercările pe care le-au adus, cum ar fi putut ajunge viziunea şi entuziasmul tinereţii la maturitatea dorită pentru misiunea care avea să vină?

N-am cunoaşte decît puţine lucruri despre aceşti lungi cinci ani ascunşi dacă n-am poseda nişte carnete cu însemnări scrise zi de zi de mîna lui Hudson Taylor. Le-am descoperit unul după altul printre hîrtii vechi, şi anume douăsprezece la număr, şi nu lipsea nici unul. Dar ce viaţă ne-au dezvăluit aceste pagini îngălbenite!

Aceste note arată o intimitate cu Dumnezeu mereu crescîndă şi o mare dependenţă faţă de El. Ele ne dezvăluie credinţa şi fidelitatea trăite pînă în cel mai mic detaliu, pietatea, sacrificiul de sine care duc la o slujire consacrată. în ele se vede rugăciunea, rugăciunea răbdătoare şi perseverentă, căreia i s-a răspuns în chip minunat. Dar mai mult încă, din ele se vede antrenamentul profund şi perseverent al unui suflet care îl urmează pe Dumnezeu cu înverşunare. Vedem de asemenea întărirea treptată a unui om chemat să umble prin credinţă şi nu prin vedere, încrederea neclintită a unei inimi care se sprijină pe Dumnezeu şi numai pe Dumnezeu, ceea ce-I place lui Dumnezeu mai mult ca orice altceva.

„Fără credinţă este imposibil să-I fim plăcuţi (sau să-L satisfa-

*** James Meadows a plecat în China în 1862, cu trei ani înainte de fondarea Misiunii în Interiorul Chinei, al cărei membru de onoare a fost timp de peste cincizeci de ani.**

cern), căci cine vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El există şi că este Răsplătitorul celor care-L caută cu zel şi stăruinţă" (Evrei 11:6).

Văzute din exterior, zilele erau pline cu îndatoriri obişnuite şi calme, îmbogăţite cu încercări şi bucurii de tot felul. Fetiţa care li se născuse la Ningpo şi care adusese atîta bucurie părinţilor ei avea acum trei fraţiori. Casa şi copiii trebuiau să fie întreţinute cu mijloace foarte limitate, iar credinţa domnului şi doamnei Taylor erau adesea puse la încercare pe această cale a dependenţei directe de Dumnezeu. Trebuia de asemenea ca el să aibă grijă de lucrarea din Ningpo şi s-o dirijeze, ceea ce cerea o mare corespondenţă. Revizuirea Noului Testament părea să fie o însărcinare care se îngreuia în loc să se uşureze, căci comporta acum pregătirea trimiterilor sau pasajelor paralele. Acestea s-au dovedit a fi de mare valoare pentru creştinii din Ningpo, şi efortul pregătirii lor, deşi considerabil, a adus mari binecuvîntări tînărului misionar, care petrecea astfel mai multe ore pe zi aplecat asupra Cuvîntului lui Dumnezeu.

Rareori trecea o zi fără ca Hudson Taylor să nu aibă scrisori de scris, vizite de primit, adunări, lecţii de chineză de dat candidaţilor misionari, vizite medicale şi consultaţii pentru prieteni sau vecini bolnavi, şedinţe de comitet sau alte ocupaţii. Revizuirea Noului Testament din Ningpo rămînea principala sa lucrare, căreia îi consacra un

timp considerabil, aşa cum arată şi jurnalul său, unde găsim menţiuni ca acestea:

27 aprilie Revizuire şapte ore (seara la Exeter Hali)
28 aprilie Revizuire nouă ore şi jumătate
29 aprilie Revizuire unsprezece ore
30 aprilie Revizuke cinci ore şi jumătate (întrunire la Societatea Misionară Baptistă)
1 mai Revizuire opt ore şi jumătate (vizite pînă la ora zece seara)
2 mai Revizuke treisprezece ore
3 mai Duminică La Bayswater. Dimineaţă, ascultat pe domnul Lewis predicînd din Ioan 3:33; luat cina acolo, după-amiază. Seara,*

*** La Bayswater locuia în acel moment sora lui Hudson Taylor, Amelia, care a fost mulţi ani principala sa corespondentă. Ea tocmai se căsătorise cu domnul Broomhall. W. G. Lewis era pastorul bisericii baptiste, al cărui membru a devenit şi Hudson Taylor.**

rămas acasă. M-am rugat pentru lucrarea noastră.
4 mai Revizuire patru ore (corespondenţă şi vizitatori)
5 mai Revizuire unsprezece ore şi jumătate
6 mai Revizuke şapte ore (discuţii importante)
7 mai Revizuke nouă ore şi jumătate
8 mai Revizuke zece ore şi jumătate
9 mai Revizuire treisprezece ore
10 mai Duminică. Petrecut dimineaţa cu Lae-giun. Studiat împreună Evrei 11. Moment binevenit. Scris lui James Meadows. După-amiază, rugat cu Măria pentru casă, pentru Meadows, revizuke, etc. Scris lui Lord**. Seara, ascultat pe domnul^ Kennedy predicînd din Matei 27:42: „Pe alţu i-a salvat, pe Sine însuşi nu Se poate salva!" Oh! Să semăn mai mult cu Isus: blînd, răbdător, iubitor. Doamne, fă-mă mai mult asemănător Ţie!*

Adunările la care face el aluzie erau o parte mare din lucrarea lui Hudson Taylor, căci făcea tot ce-i stătea în putere pentru a incita societăţile misionare să întreprindă evanghelizarea Chinei. Singur, sau însoţit de colegul care-1 ajuta la revizuirea Noului Testament, Reverendul F. F. Gough de la Church Missionary Society, a vizitat secretarii diferitelor societăţi, arătîndu-le nevoile acestui cîmp atîta timp neglijat şi care era accesibil datorită paşapoartelor care permiteau călătorirea şi chiar stabilirea în interiorul ţării. Dar deşi i s-a făcut peste tot o primire binevoitoare, s-a văzut repede că nici una dintre societăţi nu era gata să-şi asume responsabilitatea unei întreprinderi atît de mari.

Toate acestea au avut desigur influenţă asupra lui Hudson Taylor, şi cînd cunoaşterea personală a anumitor părţi ale Chinei a fost dublată de studiul conştiincios al întregului cîmp de lucru, rezultatul a fost tulburător. Pastorul Lewis, unul dintre prietenii lui care era editor la Baptist Magazine, i-a cerut o serie de articole despre China în vederea

*** Lae-giun era unul dintre creştinii din Ningpo care se oferise să vină în Anglia, fără salariu, pentru a-i ajuta pe domnul şi doamna Taylor în lucrarea lor. Această relaţie a adus roade mai tîrziu, căci el a devenit primul pastor asociat Misiunii în Interiorul Chinei şi a rămas ca atare 30 de ani.**
*** * Domnul E. C. Lord din Ningpo se ataşase Misiunii Baptiste Americane. Deşi foarte absorbit de**

munca lui, a găsit timp să-1 înlocuiască pe domnul Jones ca pastor în strada Podului şi să-1 ajute pe domnul Meadows. Domnul Jones trebuise să părăsească China din motive de sănătate. A murit în timpul călătoriei de întoarcere.

70

stimulării interesului cititorilor pentru Misiunea din Ningpo. Primul dintre aceste articole a fost publicat, cînd domnul Lewis a returnat manuscrisul celui de al doilea. Părerea lui era că aceste articole erau prea importante şi hotărîtoare pentru a apărea într-o revistă denominaţională.

„Completează acest articol", 1-a sfătuit el, „cu date despre întregul cîmp şi publică-1 ca apel în favoarea interiorului Chinei".

Hudson Taylor a început atunci să compileze fapte privitoare la nevoile spirituale ale fiecărei părţi din China. Pe cînd era la Ningpo, urgenţa nevoilor din jurul lui fusese atît de mare, încît nu avusese timpul de a se gîndi prea mult la nevoile încă şi mai mari din interiorul ţării. Acum însă, privind în fiecare zi harta care-i împodobea biroul şi Biblia ale cărei promisiuni îi sugrumau sufletul, se simţea la fel de aproape de marile provincii din interiorul Chinei ca de locurile în care lucrase de-a lungul coastei. Nu e de mirare că numai rugăciunea a putut să-i alunge povara inimii.

Adevărata criză a venit cînd rugăciunea nu mai putea să aline şi cînd faptul de a se ruga părea să-1 angajeze din ce în ce mai mult în întreprinderea de la care ar fi vrut să se sustragă. A început să vadă, în lumina Cărţii deschise, că Dumnezeu putea să-1 folosească, chiar şi pe el, pentru ascultarea propriilor lui rugăciuni.

Aveam convingerea tot mai mare, a scris el, *că Dumnezeu voia să-I cer eu însumi misionarii de care aveam nevoie şi să merg înainte cu ei. Dar, mult timp, lipsa de credinţă m-a împiedicat să fac primul pas...*

Studiind Cuvîntul divin, am aflat că, pentru a obţine lucrători calificaţi, trebuia mai întîi să-L rog pe Dumnezeu să scoată secerători, apoi să aprofundeze viaţa spirituală a Bisericii, în aşa fel încît oamenilor să le fie cu neputinţă să rămînă acasă: iată ce trebuia făcut. Am văzut că planul apostolic nu era de a căuta căi şi mijloace, ci de a se duce şi a face treaba: „Căutaţi mai întîi Regatul (împărăţia) lui Dumnezeu şi dreptatea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor adăuga"... Dar necredinţa este totdeauna atît de inconsecventă! Nu mă îndoiam că, dacă ceream misionari în Numele Domnului Isus Cristos, aceştia îmi vor fi daţi. Ştiam că, răspunzîndu-mi la rugăciune, Dum-

71

nezeu ar putea să dea evanghelişti şi mijloace de întreţinere, şi că uşile se vor deschide uşile înaintea noastră pentru a atinge părţile cele mai îndepărtate ale Imperiului. Dar nu învăţasem încă să mă încred în Dumnezeu pentru a-mi da putere şi har; nu e de mirare că nu mă puteam încrede în El pentru a-i păstra pe cei care erau gata să plece cu mine. Mă temeam ca în mijlocul pericolelor, al dificultăţilor şi al încercărilor în mod necesar legate de o astfel de lucrare, cîţiva dintre ei, lipsindu-le încă experienţa în credinţă, să nu se prăbuşească şi

să-mi reproşeze cu amărăciune că i-am încurajat să întreprindă o lucrare pentru care nu erau făcuţi.
Ce puteam face oare? Sentimentul meu de vinovăţie a devenit din ce în ce mai puternic. Pur şi simplu pentru că refuzam să-i cer, secerătorii nu se ridicau, nu plecau în China. Milioanele de chinezi care piereau îmi umpleau inima şi sufletul: nu aveam nici un moment de răgaz ziua şi nu dormeam aproape deloc noaptea, pînă ce sănătatea mea a cedat.
Anii ascunşi îşi făcuseră lucrarea. Un instrument era gata să fie folosit de Dumnezeu, şi rugăciunile care se înălţau din această casă din cartierul East End din Londra urmau să primească un răspuns brusc si neaşteptat.
Capitolul X

Un om luptă cu el...

VENISE VARA, iar străzile din cartierul East End erau arzătoare şi prăfuite. Dîndu-şi seama că sănătatea lui Hudson Taylor lăsa de dorit, un vechi prieten 1-a invitat la Brighton. Doamna Taylor, care era de asemenea îngrijorată pentru sănătatea soţului ei, a fost fericită să-1 vadă acceptînd. Ea nu înţelegea decît în parte experienţele prin care trecea el. El nu putea nici să dezvăluie în întregime soţiei lui tot ceea ce se petrecea în sufletul lui şi care devenea de nesuportat.
într-o duminică dimineaţă, singur pe plaja din Brighton, Hudson Taylor a trăit experienţa decisivă a vieţii sale. El se dusese la biserică cu prietenii lui, dar vederea acestei mulţimi care se bucura de binecuvîntările care decurg din mîntuire i-a fost de nesuportat.
Ştia că Dumnezeu este pe cale să-i vorbească. El ştia, după cum am văzut, că dacă se lăsa în seama voii Sale şi se ruga sub călăuzirea Lui, îi vor fi daţi evanghelişti pentru interiorul Chinei. Nu-şi făcea griji pentru susţinerea lor materială. El, care-i chemase şi-i trimisese, le va da pîinea zilnică. însă ce se va întîmpla dacă ei ar eşua? Hudson Taylor cunoştea situaţia, condiţiile de viaţă din China, adevăratele ispite care se întîlneau acolo, adevăratul duşman pe care trebuiau să-1 înfrunte pe propriul lui teren. Ce se întîmpla dacă aceşti evanghelişti ar fi copleşiţi, şi i-ar reproşa lui lucrul acesta?
Tot eul era cel care apărea prin intermediul necredinţei... Nu vedeam că puterea în stare să dea oamenii şi resursele era în stare şi să-i păzească, chiar în inima Chinei.
Ştia că era necesar să ia o decizie, căci conflictul nu mai putea du-

ra. îi era relativ uşor să se roage pentru a obţine misionari, dar voia el, putea el să accepte povara de a le fi conducător?
Mergeam singur pe plajă, pradă unei agonii spirituale. Acolo a învins Domnul necredinţa mea, şi m-am predat lui Dumnezeu pentru această lucrare, l-am spus că El trebuia să-Şi asume toată responsabilitatea în ce priveşte rezultatele şi consecinţele, iar El, Stăpînul, trebuia să mă conducă, să Se îngrijească şi să mă călăuzească atît pe

mine, cît şi pe cei care vor lucra cu mine. Nu mai e nevoie să spun că imediat pacea mi-a inundat inima împovărată.
în clipa aceea, chiar acolo unde eram, l-am cerut lui Dumnezeu douăzeci şi patru de lucrători, doi pentru fiecare din cele unsprezece provincii care nu aveau nici un misionar, şi doi pentru Mongolia. Mi-am scris cererea pe marginea Bibliei pe care o aveam cu mine şi m-am întors acasă cuprins de o pace necunoscută de luni de zile şi umplut de siguranţa că Domnul va binecuvînta propria Sa lucrare şi că eu luam parte la această binecuvîntare...
Odată încheiat conflictul, totul era pace şi bucurie. Mi se părea că aş putea să zbor pînă în vîrful dealului unde locuia domnul Pearce. Şi ce bine am dormit în noaptea aceea! Soţia mea credea că Brighton făcuse minuni pentru mine, şi chiar aşa era.

Capitolul XI

Un bărbat trimis de Dumnezeu

FERICIT ESTE BĂRBATUL care, chemat să umble pe calea credinţei, găseşte în soţia lui ajutor şi simpatie. Timp de şapte ani şi jumătate, Hudson Taylor n-a cunoscut nici o dezamăgire din partea celei pe care o iubea, şi ea nu 1-a dezamăgit nici acum. Cu o sănătate şubredă, în vîrstă de numai douăzeci şi opt de ani, era foarte ocupată cu creşterea celor patru copii, şi totuşi, din clipa în care a aflat chemarea soţului ei la misiunea aparent imposibilă de a evangheliza interiorul Chiriei, a devenit într-un mod nou susţinerea şi inspiraţia lui. Mîna ei a scris pentru a lui, credinţa ei a întărit-o pe a lui, rugăciunile ei i-au susţinut întreaga lucrare, experienţa ei practică şi inima ei iubitoare au făcut din ea Mama Misiunii.
Foarte repede, casa din strada Coborn în care se mutaseră pentru a avea mai mult loc s-a umplut de candidaţi misionari pentru China. Camerele care păruseră atît de spaţioase abia îi puteau găzdui pe prietenii care se strîngeau sîmbăta pentru o adunare de rugăciune. Cele zece lire sterline (fiind tot ce poseda) cu care Hudson Taylor deschisese un cont în bancă pe numele „Misiunea în Interiorul Chinei" se înmulţiseră prin donaţiile de bunăvoie şi spontane ale celor care doreau să ia parte la această lucrare. Se făceau deja planuri pentru plecarea primului grup de misionari.
După decizia luată la Brighton, principala povară era terminarea manuscrisului trimis de editorul lui *Baptist Magazine.* Aceasta nu era o sarcină uşoară; ea cerea mult studiu, meditaţie şi rugăciuni. Prea ocupaţi în timpul săptămînii pentru a găsi calmul necesar acestei

lucrări, domnul şi doamna Taylor i-au consacrat toate orele de duminică rămase libere după serviciile religioase. Cot la cot în micul birou din strada Coborn, ei se rugau şi scriau, scriau şi se rugau.
Fiecare frază, zicea Hudson Taylor, *era ca impregnată de rugăciune, în timp ce umblam încolo şi încoace prin cameră, Măria stătea la*

masă şi scria.
Rezultatul a fost volumul intitulat: *Nevoile spirituale şi drepturile Chinei (China's spiritual needs and claims).* Cîţi oameni din lumea întreagă au plecat în China datorită acestei cărţi şi cîţi alţii, prin intermediul ei, au simpatizat cu lucrarea misionară? Nu vom şti lucrul acesta decît atunci cînd vor fi dezvăluite secretele tuturor inimilor. Fiecare frază părea să trăiască din puterea lui Dumnezeu.
Cartea aceasta le-a adus mulţi prieteni şi multe posibilităţi. O nouă ediţie a trebuit să apară după numai trei săptămîni. Ea a provocat scrisori asemănătoare cu cea semnată de Lord Radstock:
Am citit cartea ta şi am fost extrem de tulburat din cauza ei. Doresc ca Duhul Sfînt să-ţi dea cuvintele care să trimită lucrători în cîmpul misionar. Dragă frate, măreşte-ţi dorinţele! Cere o sută de lucrători, şi Domnul o să ţi-i dea.*
Primul obiectiv de atins era douăzeci şi patru de colaboratori, şi încă nu o sută; o Biblie uzată ne dezvăluie această rugăciune scrisă pe margine, cu scrisul citeţ, dar acum decolorat al lui Hudson Taylor.
Departe de a se îmbăta de întorsătura pe care o luau evenimentele, succesul lui Hudson Taylor nu făcea decît să-i crească simţul de responsabilitate, şi un om însărcinat cu un mesaj divin era cel care mergea din loc în loc, în această iarnă, pentru a trezi inimile.
în vremea aceea, a vorbi despre *credinţă* ca bază financiară suficientă pentru întreprinderile misionare era un lucru nou. Misiunile care trăiau prin credinţă nu existau, singurele organizaţii fiind societăţile misionare aparţinînd diferitelor denominaţiuni. Dar Hudson Taylor, deşi foarte tînăr, învăţase să-L cunoască pe Dumnezeu într-un mod real. Timp de peste de opt ani, Dumnezeu îşi dovedise fi-

*** Această sugestie uimitoare, dar profetică însoţea o donaţie de o sută de lire sterline. Lordul Radstock a trăit destul timp încît să poată vedea ziua în care Hudson Taylor a cerut o sută de misionari *într-un an* şi cea în care, ca răspuns la rugăciune, i-a primit.**

delitatea prin satisfacerea nevoilor familiei sale şi lucrării sale, oricît de neprevăzute ar fi fost aceste nevoi: El răspunsese rugăciunilor. Cum să nu-i încurajeze pe alţii să-şi pună încrederea în această dragoste care nu poate să uite şi în această fidelitate care nu poate da greş!
Avem de a face cu un Dumnezeu atotputernic, spunea el ascultătorilor săi, *al cărui braţ nu este prea scurt pentru a salva, ale cărui urechi nu sunt prea surde pentru a auzi, cu un Stăpîn care ne-a spus: „Cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie perfectă , şi „Deschide-ţi gura, şi o voi umple". Cit de vinovaţi suntem în faţa Lui dacă neglijăm să folosim pentru mîntuirea celor care pier puterea rugăciunii făcute cu credinţă!*
Cei care n-au simţit niciodată fidelitatea lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile lor vor privi ca riscantă trimiterea acestor douăzeci şi patru de pionieri europeni într-o ţară îndepărtată în care în care singurul sprijin va fi Dumnezeu. însă un om care, vreme de mulţi ani, a avut privilegiul de a-L pune pe Dumnezeu la încercare în tot felul de

împrejurări, pe uscat şi pe apă, în boală şi sănătate, în pericole şi nevoi urgente, şi chiar la porţile morţii, ar fi absolut de neiertat dacă ar avea asemenea temeri.

Lucrarea pe care erau pe cale de a o întreprinde era mult prea vastă pentru a se limita la o singură denominaţiune. Faptul că Misiunea nu oferea nici un salariu îi descuraja pe toţi cei care nu făcuseră experienţa că puteau conta pe Dumnezeu.

A trebuit să studiem, a continuat Hudson Taylor, *dacă era posibil pentru nişte membri venind din denominaţiuni diferite să lucreze împreună pe o linie evanghelică, fără ca aceasta să aducă neînţelegeri datorate diferenţelor de păreri. După ce ne-am rugat, am hotărît să facem apel, fără deosebke de denominaţiune, la toţi cei care cred deplin în inspiraţia Cuvîntului lui Dumnezeu şi care vor să-şi dovedească credinţa mergînd în interiorul Chinei fără alte garanţii în afara celor găsite în paginile Bibliei.*

Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Căutaţi mai întîi Regatul (împărăţia) lui Dumnezeu şi dreptatea Sa, şi toate aceste lucruri (hrană şi îmbrăcăminte) vi se vor adăuga". Cel care nu crede că Dumnezeu spune adevărul ar fi mai bine să nu se ducă în China ca să răspîndească

credinţa. Dacă crede, cu siguranţă că această promisiune îi va fi îndeajuns. Mai stă scris: „Dumnezeu nu reţine nici un lucru bun de la cel care umblă pe căi drepte". Dacă cineva nu are intenţia să umble în felul acesta, ar face mai bine să rămînă acasă. Dacă are această intenţie, are cea mai bună garanţie.

Am fi putut avea un fond de garanţie dacă am fi dorit, dar am simţit că mai degrabă ar dăuna decît ajuta. Banii greşit plasaţi şi banii daţi din motive greşite sunt la fel de temut. Putem accepta să avem cît de puţin va vrea Domnul să ne dea, dar nu ne putem îngădui să avem bani neconsacraţi, sau să avem bani plasaţi într-un mod greşit. Mai bine să nu avem nimic, nici chiar pentru cumpărarea plinii, căci sunt mulţi corbi în China, şi Domnul ar putea să ni-i trimită, ca lui Ilie, cu pîine şi carne.

Să-L avem totdeauna pe acest Dumnezeu înaintea ochilor, ca să umblăm pe calea Sa, căutînd să-L facem plăcere şi să-L glorificăm în lucrurile mari, ca şi în cele mici. Pe această bază, lucrarea lui Dumnezeu, făcută în felul lui Dumnezeu, nu va duce niciodată lipsă de resursele lui Dumnezeu.

Un lucru îl preocupa mult pe Hudson Taylor: nu trebuia ca această nouă întreprindere să acapareze oamenii şi fondurile societăţilor deja existente. Voia de asemenea să deschidă calea unor misionari care nu fuseseră acceptaţi de alte misiuni sau a căror pregătire nu presupunea o diplomă universitară. Nu se cerea nimănui să se alăture Misiunii în Interiorul Chinei. Dacă Domnul secerişului voia pe cineva în acest cîmp anume, le va pune pe inimă să se ofere. în acelaşi spirit, s-a hotărît să nu se facă apel la nici un fel de fonduri. Dacă Misiunea putea fi susţinută ca răspuns la rugăciune, fără subscripţii şi cereri de bani,

putea să se mărească pe lîngă lucrările deja existente fără să rişte a folosi bani daţi în alte scopuri. Atrăgîndu-se atenţia asupra Stăpînului, se oferea o aplicaţie practică a principiului fundamental că Dumnezeu, şi *singur* Dumnezeu, era suficient pentru propria Sa lucrare. în rest, Misiunea s-a mulţumit cu o organizare rudimentară. A fost minunat să vadă cum se făcea lucrarea în patrie. Hudson Taylor şi soţia lui au găsit în soţii Berger nişte prieteni care aveau pe inimă lucrarea aproape cît ei. Ei se rugau şi trăiau pentru această lucrare, făcînd din locuinţa lor frumoasă un centru al Misiunii.

78

Cînd m-am hotărît să merg înainte, a spus Hudson Taylor vorbind despre relaţia lor, *domnul Berger a devenit reprezentantul Misiunii în Anglia. Lucrarea s-a mărit progresiv. Aveam multe lucruri de făcut împreună. Misiunea şi-a primit numele în salonul lui. Nici el, nici eu nu mai ceream celuilalt să facă această lucrare - ne aflam pur şi simplu acolo.*

Principiile spirituale esenţiale erau discutate cu candidaţii lor şi formau bazele Misiunii. Se convenea în scris asupra cîtorva aranjamente simple, în prezenţa domnului Berger: iată toată organizarea.

Hudson Taylor a spus cu simplitate: *Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, la poruncile lui Dumnezeu, pentru a face lucrarea lui Dumnezeu. Sprijinindu-ne doar pe ajutorul Lui, vom merge înainte pînă în inima Chinei, îmbrăcaţi în haine chinezeşti.*

Domnul Berger, care reprezenta lucrarea în Anglia, trebuia să corespondeze cu candidaţii, să primească şi să trimită donaţiile, să editeze o *Foaie ocazională* care să dea veşti despre Misiune, să trimită misionari pe măsură ce le permiteau fondurile şi, mai ales, să evite datoriile. Acest ultim principiu era de mare importanţă şi-i privea pe toţi*. *Este la fel de uşor pentru Dumnezeu să dea banii dinainte,* zicea Hudson Taylor, *şi El preferă în mare măsură să facă aşa. El este prea înţelept pentru a permite ca planurile Sale să fie împiedicate ca urmare a lipsei de mijloace. Dar fondurile obţinute prin mijloace nespirituale sunt un obstacol sigur în faţa binecuvîntării.*

Au existat probleme, şi încă foarte multe, pe care numai experienţa le putea rezolva. Domnul Benger, om de afaceri, proprietar al unei mari fabrici de amidon, ilustra situaţia aceasta printr-o imagine reuşită. El ştia că, asemenea arborilor de pe proprietatea sa, o întreprindere vie creşte.

Un arbore, spunea el, *are nevoie de timp pentru a creşte. Mai întîi o tulpină subţire; cîteva frunze şi cîţiva muguri; apoi ramuri din ce în ce mai viguroase. Dacă există viaţă, aceasta se dezvoltă după legile ei.*

Numeroasele ascultări ale rugăciunilor care au avut loc atunci cînd

*** De la început, s-a stabilit clar că Hudson Taylor nu va folosi nici pentru el, nici pentru familia lui bani din fondurile Misiunii. El a avut chiar bucuria, prin ajutorul Domnului, să contribuie mult la susţinerea lucrării. „Ca săraci, totuşi îmbogăţind pe mulţi" (2Cor.6:10),**

79

primul grup de misionari se pregătea să se îmbarce au fost într-adevăr minunate! Ele au fost atît de extraordinare, încît a trebuit să se facă

un anunţ în primul exemplar din *Foaia ocazională* prin care se spunea că fusese primită suma necesară călătoriei şi echipamentului misionarilor. Dar în spatele acestor experienţe era adunarea zilnică de rugăciune care avea loc la prînz în casa lui Hudson Taylor, erau şi întîlnirile săptămînale din Saint Hill şi din strada Coborn, şi mai erau zile speciale de rugăciune şi post. Era o umblare intimă cu Dumnezeu. Nimicnicia omenească şi faptul că Dumnezeu este îndestulător pentru orice lucru - la fel de reală una ca şi cealaltă: iată ceea ce vizitatorii din strada Coborn nu se puteau împiedica să nu constate în aceste ultime zile de pregătiri. în mijlocul geamantanelor şi pachetelor de tot felul, ultima adunare de rugăciune a avut loc ca de obicei, participanţii umplînd camerele şi scările, aşezîndu-se pe unde puteau. Marea hartă a Chinei era încă agăţată pe perete, iar Biblia stătea deschisă pe masă.

Marea noastră dorinţă, scopul nostru, e de a înfige stindardul Crucii în cele unsprezece provincii neatinse ale Chinei şi Tartariei chineze.

„întreprindere nebunească", afirmau cei care nu vedeau decît dificultăţile.

„Misiune supraomenească", spuneau cu un suspin mulţi prieteni, plini de îngrijorare.

„O să fiţi uitaţi. Dacă aici nu vă reprezintă nici un comitet, nimeni nu se va mai gîndi la voi în acea ţară atît de îndepărtată. Multele apeluri făcute pentru tot felul de lucrări vor atrage toate ajutoarele, şi voi veţi muri de foame".

îmi duc copiii cu mine, răspundea calm Hudson Taylor, *şi observ că nu mi-e deloc greu să-mi amintesc că micuţii aceştia au nevoie să mănînce dimineaţa, la prînz şi seara. într-adevăr, mi-ar fi imposibil să uit lucrul acesta, şi nu mi-aş putea imagina că Tatăl nostru ceresc ar avea mai puţină tandreţe şi grijă decît mine. Nu. El nu ne va uita!*

în cursul anilor care au urmat şi prin tot ce-au adus ei, această încredere s-a justificat din plin.

Capitolul XII

Urgenţă spirituală

ESTE EVIDENT şi neîndoielnic faptul că o putere îi susţinea pe directori şi pe primii lucrători ai noii Misiuni: ca dovadă, relatările celor cîţiva ani care au urmat. Nu poţi să nu fii impresionat de perseverenţa care i-a caracterizat pe aceşti pionieri - o perseverenţă care i-a dus prin dificultăţi şi încercări de tot felul. Era perseverenţa iubirii faţă de Domnul Isus Cristos care i-a făcut să se laude cu privilegiul de a-L cunoaşte în părtăşia suferinţelor Lui într-un mod nou şi mai profund, şi era în ei perseverenţa şi insistenţa iubirii Sale pentru sufletele celor ce pier care erau în jurul lor. Ar putea să pară demodat în aceste zile să se vorbească despre suflete, despre suflete care pier şi care au nevoie de mîntuire. Dar teologia din Ioan 3:16 este o putere eficace în viaţa credincioşilor şi prin ei în lume, o putere pe care n-o pot egala toată înţelepciunea şi resursele lumii.

Atît de mult a iubit Dumnezeu... că L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.

Poate că avem mai multă bunăstare în aceste zile, o pregătire intelectuală mai bună, un mai mare confort în călătorie şi în ambianţa noastră de misionari, dar avem oare spiritul de perseverenţă, încredinţarea nestrămutată şi profundă care i-a pus în mişcare pe înaintaşii noştri; avem oare aceeaşi pasiune a iubirii, a iubirii personale pentru Domnul Isus Cristos? Dacă acestea lipsesc, este o pierdere pe care n-o poate compensa nimic.

81

Patru luni de călătorie pe o corabie de mai puţin de opt sute de tone nu era un lucru atît de simplu pentru şaisprezece misionari şi patru copii mici. înaintea plecării se ridicaseră multe rugăciuni la Dumnezeu, nu numai pentru a-I cere protecţie în timpul călătoriei, ci şi pentru echipaj, în aşa fel încît Cuvîntul lui Dumnezeu să fie o binecuvîntare pentru ei. După ce s-au instalat în cabine în prima zi de călătorie, misionarii au început imediat, în ziua următoare, lecţiile de chineză; domnul Taylor ţinea un curs dimineaţa, pe cînd doamna Taylor ţinea un altul la amiază. în anumite zile, toţi studenţii sufereau de rău de mare, iar profesorii de chineză trebuiau să facă pe stewardul şi stewardeza. Dar ei erau marinari buni, şi în curînd cei mai tineri n-au mai avut rău de mare. Erau cu toţii atît de tineri! Liderul lor, în vîrstă de treizeci şi patru de ani, era cu mult mai în vîrstă ca ei. Caracterul misionarilor aflaţi într-un loc strîmt pe această corabie mică a fost pus la încercare, şi era uşor pentru membrii echipajului să vadă dacă ei trăiau ceea ce mărturiseau. Nu mai e nevoie să spunem că ei erau observaţi cu atenţie fie în lucrul lor, fie în momentele de destindere. Făcînd tot ce le stătea în putinţă pentru a face călătoria plăcută celor care erau cu ei, misionarii se rugau şi aşteptau. Apoi marinarii înşişi au cerut să se ţină servicii divine, şi în ei a început o lucrare spirituală care a dus la convertirea celei mai mari părţi a echipajului. A fost o experienţă minunată, pe care scrisorile din această epocă o relatează. Ele ne arată în mod evident că pionierii Misiunii trăiau cu scopul de a cîştiga suflete la Cristos. Ei nu erau fără defecte, şi ni se vorbeşte despre lipsuri care au împiedicat binecuvîntări. Dar aceste greşeli nu erau privite în mod uşuratic; ei le deplîngeau şi le mărturiseau cu o sinceritate care restabilea părtăşia în Domnul.

învins în încercarea sa de a distruge eficacitatea acestui grup mic de creştini, se părea că marele adversar, „prinţul puterii aerului", s-a hotărît să-i distrugă pe ei şi corabia lor. Numai un miracol le-a permis să ajungă la destinaţie: timp de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi consecutive a bîntuit furtuna. Pe Marea Chinei se succedau taifunurile, şi totul părea pierdut.

Spectacolul era într-adevăr îngrozitor, scria Hudson Taylor după

82

douăsprezece zile de furtună... *ruliul este înfricoşător, catargele şi*

vergile ne-au sfîşiat prin răsturnare ultima noastră velă. Marea mătură puntea vasului nostru de la prora la pupa. Mugetul valurilor, zornăitul lanţurilor, baterea catargelor şi a vergilor frînte, plesniturile seci ale velelor sfîşiate fac să fie aproape imposibil ca să se înţeleagă ordinele date.

Dar ceea ce era mai rău nu venise încă, căci vasul începea să ia apă din toate părţile. Neputîndu-se aprinde focul, era imposibil gătitul. O vreme au dus chiar lipsa apei potabile, şi femeile, ca şi bărbaţii, acţionau pompele. Dar prin toate acestea, rugăciunile le-au fost ascultate în chip minunat, pentru că nu s-a pierdut nici o viaţă omenească, şi nici nu s-au putut plînge de vreo rănire mai gravă. Păzită de pacea care întrece orice pricepere, tînăra mamă, îngrijorată pentru copiii ei, putea să scrie: „Cîntecul lui Habacuc devine mai mult ca niciodată pentru mine o realitate: Mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul mîntuirii mele".

****

împlinirile rugăciunilor n-au fost mai puţin minunate atunci cînd, puţin mai tîrziu, aceşti pionieri au părăsit Şanghaiul, toţi îmbrăcaţi chinezeşte, şi au încercat să se stabilească în interiorul ţării. Femeile şi copiii călătoreau în jonci pentru a scăpa de mulţimile curioase din oraşele de-a lungul cărora treceau, iar tinerii se străduiau să găsească adăposturi în care să se stabilească. Dar îi aşteptau numai dezamăgiri. De fiecare dată cînd li se părea că au găsit o locuinţă, tîrguiala eşua, şi ei trebuiau să plece din nou la Hangchow. Două sau trei familii de misionari se stabiliseră deja aici, şi sosirea unui grup atît de mare ar fi putut stîrni împotrivire şi i-ar fi putut pune pe toţi în pericol. Şi totuşi, ce se putea face? Nopţile de toamnă deveneau tot mai reci. Mulţi dintre misionari erau mai mult sau mai puţin bolnavi, iar cei care locuiau în jonci cereau să li se găsească o casă pentru iarnă. Niciodată nu-şi simţise Hudson Taylor atît de mult responsabilităţile ca atunci cînd a lăsat joncile într-un loc liniştit în afara oraşului şi s-a dus să caute un adăpost de care aveau atîta nevoie.

După plecarea lui, atunci cînd fiecare era neliniştit, doamna Taylor i-a adunat pe toţi misionarii ca să se roage şi le-a împărtăşit o încurajare pe care o găsise într-un psalm în timpul citirii biblice zilnice. „Cine mă va aduce în oraşul puternic? Cine mă va duce în Edom? Oare nu Tu, Dumnezeule? ... Dă-ne ajutor în necaz, căci zadarnic este ajutorul omului". Ei au citit împreună acest psalm, şi rugăciunea care a urmat a transformat această oră de aşteptare îngrijorată într-o oră de părtăşie pe care n-au uitat-o curînd.

Era oare vocea lui Hudson Taylor cea pe care o auzeau cei de pe corabie? Era posibil să se fi întors atît de repede? Ce veşti aducea? „înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte să fi terminat de vorbit, le voi asculta rugăciunile" (Isaia 65:24). Da, totul era în ordine! O casă era gata şi îi aştepta. Un misionar din Hangchow plecase pentru o săptămînă şi lăsase vorbă ca locuinţa lui, mobilată confor-

bil, să fie pusă la dispoziţia lui Hudson Taylor. Ea se afla pe o stradă foarte liniştită, şi bărcile puteau să ajungă acolo fără să trezească atenţia. în aceeaşi seară, călătorii obosiţi şi recunoscători au putut să se odihnească în marele oraş.

în timpul celor cîteva zile care au urmat, şi în ciuda dificultăţilor obişnuite, Hudson Taylor a descoperit o clădire mare, odinioară reşedinţa unui mandarin, acum pe cale de a deveni o crescătorie de iepuri de casă, şi slujind de adăpost mai multor familii. Ea se preta foarte bine unor transformări, şi pionierii şi-au putut începe lucrarea misionară chiar în casă, fără să atragă prea mult atenţia. O inimă care se revarsă nu are nevoie de multe cuvinte pentru a se exprima, şi domnişoara Faulding, cea mai tînără din grup, reuşea deja să se facă înţeleasă de chinezoaice.

Am reuşit, a scris ea pe la mijlocul lui decembrie, să *facem casa ceva mai confortabilă, deşi au rămas încă multe de făcut. Hudson Taylor şi tinerii au confecţionat tavanele din hîrtie şi le-au fixat în cadre de lemn pentru a reţine puţin aerul rece, căci tavanele camerelor de sus semănau cu cele ale unei capele. Au pus hîrtie şi pe pereţii care despart camerele. La noi este desigur încă harababură, dar aranjăm totul, şi sper că într-o zi ne vom instala.*

Cei care ocupă casa momentan pleacă săptămînă viitoare. Ei ocupă

in principal parterul... Sunt atît de fericită că au fost aici, căci au venit mai mulţi la adunările noastre de rugăciune în limba chineză şi au ascultat cu atenţie. Nu putem încă să facem vizite în afară... dar am citit şi am vorbit cu aceste femei în fiecare zi, şi ele păreau să aprecieze acest lucru. Am o mare speranţă pentru una dintre ele.

Lucrarea începută a progresat atît de bine, încît înainte de Crăciun, la serviciul religios de duminică, luau parte cincizeci sau şaizeci de persoane, iar Hudson Taylor făcuse o călătorie de evanghelizare. însoţit de domnul Meadows, el s-a dus în oraşul învecinat Siaoşan, unde au avut ocazii excelente pentru a predica Evanghelia. Primirea a fost atît de bună, încît au închiriat o căsuţă în vederea instalării cît mai repede a unora dintre noii veniţi. Scrisorile lui către domnul Berger arată spiritul în care făceau faţă uriaşei lor misiuni.

Te vei bucura să auzi că serviciul poştal indigen pentru scrisori şi pentru trimiterea banilor este foarte bun acum. Nu cred că vom întîlni dificultăţi de netrecut în trimiterea banilor spre vreo provincie a imperiului, în acelaşi fel, scrisorile care vin din părţile cele mai îndepărtate pot fi trimise în porturi. Serviciul nu e rapid, dar e suficient de sigur. Vedem astfel deschizîndu-se în faţa noastră calea unei lucrări în interior.

Este destul de rece în locuinţa noastră, scria el în 4 decembrie, *fără tavane şi cu foarte puţini pereţi şi ferestre. Peretele camerei mele are o spărtură de doi pe trei metri; noi o acoperim cu o pînză, dar vîntul suflă în voie. Dar nu dăm nici o atenţie acestor mici neplăceri. în jurul nostru, bieţii pagini trăiesc în întuneric; există oraşe şi sate mari*

*fără nici un misionar, fără nici un mijloc de har. îi plîng pe cei care, de teamă că le va lipsi puţin confortul, ar putea să-i uite şi să-i lase să piară. Dumnezeu să ne facă fideH faţă de El şi faţă de lucrarea noastră*i

în acest timp, era mult de lucru în Hangchow. Cînd a venit Anul Nou chinezesc, pacienţii au umplut dispensarul; în anumite zile veneau şi două sute de persoane. La serviciile divine din zilele de duminica lua parte de asemenea multă lume. Cînd au sosit din Anglia primele întăriri cu misionari, la începutul lui 1867, Hudson Taylor era atît de ocupat, încît nu s-a putut ocupa de ei decît după mai multe ore. în clipa sosirii lor, el stătea în picioare pe o masă, predicînd mulţimii de

pacienţi adunaţi în curte, şi n-a putut decît să adreseze un călduros bun-venit grupului care intra, însoţit de domnul Meadows. Noii veniţi au fost mai mult decît satisfăcuţi de această situaţie, şi nu după mult timp John McCarthy a fost alături de el şi a devenit ajutorul său principal în lucrarea medicală. Acelea erau zile cînd, în mijlocul unor dificultăţi dinafară, tovarăşii lui de lucrare aveau oportunitatea de a sta alături de liderul pe care îl iubeau, care întruchipa în aşa mare măsură idealurile lor.

Părerea mea despre el rezultă dintr-o cunoaştere îndelungată, scria John McCarthy din vestul Chinei, treizeci şi opt de ani mai tîrziu; *era amabil, iubitor, atent cu toţi în afară de sine însuşi, o forţă şi o îmbărbătare pentru toţi cei cu care ajungea în contact... un exemplu constant a ceea ce ar trebui să fie un misionar.*

***

Cu toate acestea, unii membri ai Misiunii, chiar în acele zile de început, datorită eşecului în propria lor viaţă spirituală, au început să critice totul în jurul lor. Ei persistau într-o atitudine negativă care le provocaseră deja necazuri în timpul călătoriei, şi doamna Taylor suferea la fel ca şi soţul ei din cauza acestor calomnii. Doar după mai multe luni a menţionat ea chestiunea într-o scrisoare adresată doamnei Berger, atît de doritori erau să învingă aceste necazuri prin iubire şi răbdare. Ca răspuns la cererile care le erau făcute din Saint Hill, ea a scris în cele din urmă:

Rugaţi-vă mult pentru noi, căci avem aşa mare nevoie acum de harul lui Dumnezeu care să ne păzească de rău. Am venit să-1 atacăm pe Satan pînă în fortăreaţa lui, şi nu e de mirare că foloseşte împotriva noastră toate armele lui. Ce nebunie ar fi dacă ne-am afla aici numai în puterea noastră. Dar Cel care e pentru noi este mai mare decît toţi cei ce sunt contra noastră... Mi-ar părea atît de rău să văd dezbinarea răspîndindu-se printre surorile din grupul nostru, şi acesta este unul din relele de care mă tem acum... Nu ştiu cum se vor termina toate acestea. Ştiu doar un lucru, că „Speranţa lui Israel" nu ne va părăsi. Aproape că am fost ispitiţi să ne întrebăm: De ce este îngăduit

lucrul acesta? Poate pentru ca Misiunea noastră să fie deplin înteme-

iată pe bazele corecte, încă de la începuturile ei.
în timpul verii, griji de un alt fel au fost permise ca să le pună la încercare credinţa şi perseverenţa. Cu toate acestea, în tot acest timp au fost mîntuite multe suflete, iar biserica se edifica. în mai, cînd au avut loc primele botezuri, doamna Taylor a scris din nou doamnei Berger:
Poate că Domnul ne trimite necazuri ca să ne împiedice să ne mîndrim cu bogatele binecuvîntări pe care le dă lucrării noastre.
Dar doamna Taylor era departe de a anticipa copleşitorul necaz personal pe care urma să-l aducă vara fierbinte.
Cel mai mare dintre copiii lor, Grace, născută la Ningpo, avea aproape opt ani. Plină de dragoste pentru Domnul Isus şi pentru cei din preajma ei, era de mare ajutor în lucrare sau pentru supravegherea fraţilor ei mai mici pentru care era tot ce poate fi o soră mai mare. Dar odată cu zilele lungi şi calde de vară, Grace a început să slăbească şi, deşi copiii fuseseră duşi la munte, nimic n-a mai putut s-o salveze.
Stînd alături de copilul său pe moarte în vechiul templu în ruine, Hudson Taylor a înfruntat cu curaj situaţia lui şi a celor pe care îi iubea în special.
El i-a scris domnului Berger: *Nu era un act zadarnic sau negîndit atunci cînd, cunoscînd această ţară, acest popor, acest climat, am pus pe altar, pentru a-L sluji pe Dumnezeu, pe soţia mea, pe copiii mei şi pe mine însumi. Cel pe care am încercat să-L slujim cu multă slăbiciune şi lipsuri, dar cu sinceritate şi simplitate - nu fără un anume succes - nu ne-a părăsit.*
Mamei sale, Hudson Taylor i-a scris mai liber:
Draga noastră micuţă Grace! Cit de mult ne lipseşte vocea ei dulce, acea voce pe care o auzeam prima la trezire, şi peste zi, şi seara. Cînd mă plimb pe drumurile pe care obişnuiam să merg împreună cu ea, îmi vine să izbucnesc în plîns. E oare posibil să nu-i mai simt niciodată strîngerea mîinii... să nu mai văd strălucirea ochilor ei? Şi totuşi, ea nu e pierdută. Sunt recunoscător că a fost luată ea mai curînd decît oricare dintre ceilalţi, chiar dacă a fost raza noastră de soare...

Nu cred să fi văzut vreodată ceva mai frumos şi mai perfect decît rămăşiţele dragului nostru copil: genele lungi şi mătăsoase sub sprîncenele fin arcuite, nasul cizelat atît de delicat, gura cu o expresie atît de dulce, puritatea trăsăturilor de albeaţa fildeşului... toate acestea ni s-au fixat în inimă şi în memorie. Şi mica ei jachetă chinezească, şi minutele îndoite pe piept, ţinînd o floare! Oh! Era de o frumuseţe neasemuită! Şi a trebuit să închidem această comoară pentru totdeauna departe de privirile noastre!
Rugaţi-vă pentru noi. Uneori mi se pare că sunt strivit de încercările interioare, şi exterioare. Dar El a spus: „Nu te voi lăsa niciodată, nici nu te voi părăsi", şi: „Tăria Mea este făcută perfectă în slăbiciune". Aşa să fie.

***
în durerea provocată de această pierdere grea, domnul şi doamna Taylor s-au consacrat din nou misiunii de a ajunge cu Evanghelia în China interioară. înainte de sfîrşitul anului au fost vizitate toate oraşele din preajma Chekiang-ului, ca şi oraşul Nanking din provincia învecinată. Membrii Misiunii lucrau deja în centre îndepărtate, aflate la douăzeci şi patru de zile de călătorie. Biserica din Hangchow era bine întemeiată, iar pastorul ei era Wang Lae-giun, prietenul lui Ningpo care îi însoţise pe domnul şi doamna Taylor în Anglia. Primăvara, direktorii Misiunii au putut să părăsească acest centru.
Starea de lucruri din China acelui timp era de aşa natură, încît deschiderea unei staţiuni nu se făcea decît cu riscul vieţii. Răzmeriţele erau atît de obişnuite, încît aproape făceau parte din program, şi lui Hudson Taylor i s-a părut ceva foarte firesc să spună unui candidat misionar care îşi pierduse un picior şi nu putea merge decît cu cîrje: „Dar ce-ai face în China dacă ar izbucni o răscoală şi ai fi nevoit să fugi?"
„Nu m-am gîndit niciodată să fug", a răspuns el liniştit.
Şi aşa a făcut atunci cînd a venit momentul răzmeriţei şi a avut privilegiul de a trăi în mijlocul tulburărilor prin care a ajuns Evanghelia la Wenchow.

„De ce nu fugi?" strigau răsculaţii care îl jefuiseră de toate, chiar şi de cîrje.
„Să fug?" a răspuns el zîmbind. „Cum poate să fugă un om cu un singur picior? Tare-aş vrea să ştiu!"
Curajul şi bunăvoinţa lui i-a dezarmat, iar puterea invizibilă a rugăciunii a învins în acea zi.
In acelaşi spirit, George Duncan, liniştitul şi înaltul muntean, s-a dus la Nanking ca primul misionar rezident. Mulţumindu-se să locuiască în *Turnul Tobei* cînd nu putea să găsească o altă locuinţă, împărţind o debara cu şobolanii, îşi petrecea zilele prin mulţimea de pe străzi şi prin ceainării. Cînd i s-au terminat banii, bucătarul chinez, singurul lui însoţitor, a venit să-1 întrebe ce era de făcut, căci, părăsind oraşul şi mica locuinţă pe care o închiriaseră, însemna că n-ar mai putea probabil să se întoarcă acolo.
„Ce vom face?" a răspuns domnul Duncan. „Ne vom .încrede în Domnul şi vom face binele'; în felul acesta ,vom locui în ţară', şi cu adevărat vom fi hrăniţi".
Zilele treceau, iar Hudson Taylor nu găsea nici un mijloc de a trimite fonduri la Nanking. în cele din urmă, îngrijorat pentru George Duncan, a trimis un coleg misionar pentru a se ocupa de situaţie. în acel moment, economiile bucătarului - pe care le dăduse de bunăvoie pentru lucrare - se terminaseră, şi nu le mai rămăsese nici un dolar. Dar domnul Duncan a plecat să predice ca de obicei, spunînd tovarăşului său neliniştit: „Să ne ,încredem în Domnul şi să facem binele'. Promisiunea Lui e mereu aceeaşi: ,în felul acesta veţi locui în ţară, şi

cu adevărat veţi fi hrăniţi'".
Domnul Rudland a înţeles mai tîrziu de ce apa din Marele Canal a fost atît de scăzută în acea seară, încît a fost nevoit să meargă pe jos restul drumului, scurtîndu-şi astfel călătoria cu patru zile. Cînd a ajuns acasă, a găsit dulapul şi punga la fel de goale. George Duncan, care predicase toată ziua, se întorcea acasă obosit şi înfometat cînd, spre surpriza lui, 1-a văzut pe tovarăşul lui chinez alergînd să-1 întîmpine:
„Totul merge bine, totul **nwrge bine", a strigat el gîfîind, „domnul**
89
Rudland - banii - o cină bună!"
„Nu-ţi spuneam eu azi dimineaţă", a răspuns Duncan punîndu-i mîna pe umăr, „că totul merge *totdeauna* bine atunci cînd ne încredem în Dumnezeul cel viu?"
•
Domnul Hudson nu era mulţumit doar să-i pună pe tineri la treabă. El însuşi şi doamna Taylor nu dădeau înapoi din faţa vreunui pericol sau dificultate, şi dinamismul lor era cel puţin la fel de puternic ca şi al celorlalţi misionari. Nu le-a fost uşor să părăsească oraşul Hangchow după şaisprezece luni de muncă şi viaţă organizată. Biserica număra deja cincizeci de credincioşi botezaţi şi un mare număr de persoane interesate care promiteau mult. Dar cu un pastor ca Wang Lae-giun, cu domnul McCarthy în calitate de asistent şi domnişoara Faulding pentru a se ocupa de femei, lucrarea putea continua şi fără ei. Nişte pionieri singuratici aveau nevoie de ajutor; oraşe şi sate mişunînd de lume erau în întregime lipsite de Cuvîntul vieţii. Deşi lucrul acesta însemna părăsirea casei lor şi, pentru un timp, o viaţă petrecută în jonci împreună cu copiii lor, au plecat primăvara pentru a i se alătura lui George Duncan la Nanking sau să rămînă în vreun alt loc unde li s-ar fi deschis o perspectivă.
După două luni petrecute în barcă, călătorii au putut să se oprească în marele oraş Yangchow. Ei petrecuseră trei săptămîni cu un membru al Misiunii, Henry Cordon, care era pe cale să înceapă o lucrare în celebrul oraş Soochow şi care venise să li se alăture la Chinkiang, la joncţiunea Marelui Canal cu fluviul Yangzi. Impresionat de importanţa strategică a acestei localităţi, Hudson Taylor a început curînd negocieri în vederea închirierii unei case în interiorul oraşului. Cum negocierile se prelungeau, călătorii au traversat fluviul Yangzi, şi-au continuat drumul la nord de Marele Canal şi au ajuns la faimosul oraş Yangchow guvernat odinioară de Marco Polo. Zidurile oraşului înconjurau o populaţie de trei sute şaizeci de mii de suflete, printre car* nu exista nici un singur martor al lui Cristos.
90
Dacă n-aţi fi şi voi nişte călători experimentaţi, scria doamna Taylor doamnei Berger, *„cred că v-ar fi imposibil să vă daţi seama de sentimentele noastre de luni, cînd am schimbat lipsa de confort a unui vas unde putea pătrunde ploaia în fiecare cameră cu o suită de aparta-*

mente într-un hotel chinezesc de prima categorie - un loc cum soţul meu, care cunoscuse multe hanuri chinezeşti, nu mai văzuse niciodată - şi hotelul acela era chiar în oraşul Yangchow.

Un hangiu prietenos şi o mulţime de vizitatori interesaţi au promis mult la început, şi, după o declaraţie favorabilă a guvernatorului, a fost posibilă găsirea unei locuinţe, în care întreaga familie Taylor s-a putut instala la jumătatea lui iulie. Căldura era deja copleşitoare, şi ei sperau să aibă zile mai liniştite în august, dar valul de pacienţi şi de vizitatori a continuat. Atracţia unei familii de străini în oraş era considerabilă, mai ales cînd Hudson Taylor a dovedit că era un medic priceput. Modul de a fi al doamnei Taylor şi chineza aleasă în care se exprima i-au atras afecţiunea femeilor şi, la fel ca şi în Hangchow, inimile păreau să se deschidă pentru Evanghelie.

Dar duşmanul nu dormea. Nu voia să accepte sfidarea unei asemenea înaintări în teritoriul său. „Literaţii" oraşului au ţinut o şedinţă în care au hotărît să semene tulburarea. Au apărut astfel pretutindeni manifeste care îi acuzau de crime înfiorătoare pe aceşti străini, şi în mod special pe cei a căror lucrare era să răspîndească „religia lui Isus". De la început, misionarii şi-au dat seama de schimbarea survenită în atitudinea populaţiei. în locul vizitatorilor binevoitori le asalta poarta drojdia societăţii, şi o serie de afişe noi a turnat gaz peste foc. De foarte multe ori, revoltele au fost evitate cu răbdare şi amabilitate. Timp de mai multe zile, Hudson Taylor de abia a îndrăznit să iasă pînă la intrarea casei de unde răspundea întrebărilor şi păstra ordinea în mulţime.

Mare le-a fost recunoştinţa cînd, pe lîngă sosirea familiei Rudland şi a domnului Duncan, ameninţarea a părut să se îndepărteze. Căldura dogoritoare a lunii august a fost răcorită de ploile torenţiale care au împrăştiat mulţimile într-un mod eficient. Dar răgazul a fost de scurtă durată. Doi străini din Chinkiang, care purtau nu îmbrăcămintea

chinezească adoptată de misionari, ci cea europeană, au venit să viziteze oraşul Yangchow şi s-au făcut văzuţi în tot oraşul. Ocazia era prea bună pentru duşmanii misionarilor! Abia au plecat cei doi străini, că „literaţii" au şi răspîndit zvonuri în legătură cu răpirile de copii. Douăzeci şi patru dintre ei, se spunea, dispăruseră, victime ale acestor răpitori de temut.

„Curaj! Răzbunaţi-vă! Atacaţi! Distrugeţi! O pradă mare vă va fi răsplata!"

Patruzeci şi opt de ore mai tîrziu, pe un vas care se apropia de Chinkiang, răniţi, suferinzi, dar fără teamă, misionarii mulţumeau lui Dumnezeu pentru minunata Sa ocrotire în uraganul pasiunilor ucigaşe care aproape că-i copleşiseră. Doamna Taylor scria în timp ce călătoreau:

„Dumnezeu ne-a scăpat dintr-un pericol foarte mare, ca să trăim de acum încolo mai deplin pentru lauda şi gloria Lui. Am înfruntat, ca să zicem aşa, un alt taifun, nu aşa de prelungit ca cel îndurat pe

mare acum aproape doi ani, dar la fel de periculos şi încă şi mai groaznic. Cred că Dumnezeu Se va glorifica prin toate acestea, şi sper că această încercare va contribui la răspîndirea Evangheliei Sale... Ai voştri într-un Mîntuitor prezent...

„Un Mîntuitor *prezent!"* Cît de puţin erau în stare răsculaţii să înţeleagă secretul acestui calm şi acestei tării! îmblînzită de o forţă misterioasă, populaţia nu şi-a putut pune în aplicare planurile ucigaşe nici asupra lui Hudson Taylor care s-a expus furiei mulţimii cînd a căutat ajutor la autorităţile locale, nici asupra celor care, în locuinţa lor asediată, riscau să fie victimele proiectilelor sau ale focului. Mîna nevăzută a lui Dumnezeu i-a ocrotit pe toţi.

Negocierile care au permis reconstruirea casei din Yangchow şi care au dat voie misionarilor să revină aici au fost lungi şi obositoare. Misionarii au fost reinstalaţi cu onoare în oraş, prilej cu care Hudson Taylor a putut să scrie: *„Rezultatul tuturor acestor lucruri va fi probabil uşurarea cu mult a pătrunderii noastre în interior".* Dar viaţa de

familie şi spiritul amical al misionarilor au fost cele care au dezarmat treptat suspiciunea. „Faptele vorbesc mai mult decît cuvintele", şi vecinii aveau la ce să mediteze atunci cînd copiii au fost aduşi înapoi după tot ce se întîmplase, şi cînd s-a văzut că însăşi doamna Taylor, pe punctul de a da naştere celui de al patrulea fiu al ei, n-a ezitat să revină în mijlocul unei populaţii care se purtase atît de brutal faţă de ea. Ea prefera să-1 nască pe copil în acest oraş, în această casă, în această cameră, mai curînd decît în locuinţa cea mai confortabilă şi luxoasă.

Naşterea acestui al patrulea fiu nu putea face decît o impresie bună, la fel ca şi rapida restabilire a tuturor celor care fuseseră răniţi în timpul răscoalei. Dar mult mai mare a fost răsplata de a descoperi că hangiul care îi primise cel dintîi în oraş şi alte două persoane care îndrăzniseră să-i apere în timpul revoltelor îşi mărturiseau acum credinţa în Cristos şi erau candidaţi la botez.

„Cel care umblă şi plînge, purtînd sămînţa preţioasă, se va întoarce fără îndoială cu bucurie, aducînd snopi cu el".

Capitolul XIII

Zilele cele mai întunecate

ÎN ANGLIA, domnul Berger trebuia să facă faţă unui uragan mai puternic decît cel care zguduise mica Misiune din China. Revoltele din Yangchow provocaseră critici de necrezut în Parlament şi în toată ţara. Inexact informată, presa ataca pe faţă misionarii, acuzîndu-i de a fi adus ţara în situaţie de război cu China prin faptul că au cerut, ziceau articolele, sprijinul navelor de luptă engleze în campania lor de a-i forţa pe chinezi să-şi schimbe religia „la gura tunului şi la vîrful baionetelor". E inutil să spunem că nici Hudson Taylor, nici colegii lui nu făcuseră nimic pentru a merita astfel de critici. Cazul lor fusese

luat în grijă de autorităţile consulare într-un fel la care nu se aşeptau şi pe care nu-1 doreau. Acţionînd conform instrucţiunilor Ministerului Afacerilor Externe, reprezentanţii acestuia au profitat cu promptitudine de situaţie, insistînd să obţină anumite drepturi; dar înainte ca solicitările ambasadorului englez să fie acordate, schimbarea guvernului în Anglia a complicat situaţia. Doamna Taylor, scriind pentru a-şi despovăra soţul, a dat familiei Berger toate amănuntele.

Cît despre judecata dură a lumii, scria ea în concluzie, *sau despre lipsa de înţelegere din partea fraţilor creştini, credem la modul general că cel mai bun lucru de făcut este să ne continuăm lucrarea şi să-I lăsăm lui Dumnezeu grija de a ne apăra cauza. Dar este drept ca să ştii cum şi de ce am acţionat astfel. îţi sugerez totuşi să nu publici faptul că domnul Medhurst, Consulul general, şi prin el Sir Rutherford Aîcock, s-au ocupat de această problemă fără o cerere din partea noastră. în Anglia, noul Minister critică atitudinea reprezentanţilor britanici în China pentru modul lor de a acţiona care le fusese impus de fostul Minister. A arunca în vreun fel toată responsabilitatea asupra*

lor, făcîndu-le astfel situaţia şi mai grea decît este, n-ar fi decît o lipsă de generozitate şi recunoştinţă.

Numai rugăciunea şi răbdarea au fost necesare pentru a calma furtuna care a continuat mult timp, chiar şi după reîntoarcerea paşnică a misionarilor la Yangchow. Patru luni mai tîrziu, într-adevăr, domnul Berger scria din Saint Hill:

Camera Lorzilor se ocupă de chestiunea din Yangchow. Greu poţi să-ţi imaginezi ce efect a produs acest lucru asupra ţării. Datorită lui Dumnezeu, pot spune că aceste lucruri nu mă clatină. Cred că El ne-a chemat la această lucrare, şi noi nu trebuie s-o părăsim ori să lăsăm dificultăţile să ne copleşească... Ai curaj, bătălia pe care o dăm este a Domnului.

Era de două ori mai neplăcut ca, într-o asemenea criză, starea de spirit supărătoare pe care o manifestaseră deja cîţiva membri ai Misiunii să se accentueze, şi astfel a trebuit să li se ceară demisia. Explicaţiile lor au agravat şi mai mult neînţelegerile din Anglia şi, în ciuda conducerii înţelepte şi ferme a domnului Berger, mulţi prieteni s-au înstrăinat mai mult sau mai puţin de lucrare. Toate acestea, adăugate la criticile presei, au afectat serios venitul Misiunii. încercările păreau în mod hotărît să se înverşuneze împotriva Misiunii şi a directorilor ei.

Rugaţi-vă pentru noi, scria Hudson Taylor la puţin timp după răscoale. *Avem mare nevoie de har. Nu vă puteţi imagina de cîte ori într-o zi trebuie să avem răbdare, toleranţă şi tact pentru a trece peste numeroasele dificultăţi şi neînţelegeri care apar între persoane de naţionalitate, de limbă şi de temperamente diferite. Cereţi-I lui Dumnezeu să-mi dea un scop precis, o judecată limpede, înţelepciunea, blîndeţea, răbdarea, statornicia, credinţa nezguduită şi dragostea lui Cristos de care am nevoie pentru a-mi îndeplini îndatoririle într-un mod eficient. Mai cereţi-I să ne trimită destule fonduri şi destul personal au-*

xiliar cahficat pentru marea lucrare pe care de abia am început-o pînă acum.

Chiar în mijlocul tuturor acestor grijuri, nu exista nici un răgaz în lucrarea de evanghelizare la care fusese chemată Misiunea. înainte ca problemele din Yangchow să fi fost rezolvate, Hudson Taylor făcuse o călătorie importantă în susul Marelui Canal, spre un oraş anume,

pornind de la care spera să atingă provinciile din nord. Domnul Meadows îşi lăsase lucrarea din Ningpo în grija altora ca să înainteze în prima provincie la vest de Chinkiang - Anhwei, care număra o populaţie de douăzeci de milioane de suflete, printre care nu exista nici un singur misionar protestant.

Dar în loc să vadă crescînd fondurile şi întăririle pentru care se rugau, misionarii le vedeau micşorîndu-se. Deşi neprevăzută, această situaţie nu se datora totuşi întîmplării, şi ei au fost încurajaţi atunci cînd şi-au dat seama de lucrul acesta. Căci Cel care permisese necazurile urma de asemenea să aibă grijă de toate în felul Său minunat de a acţiona. în Anglia, un om fără nici o avere, literal fără mai mulţi bani decît păsările cerului sau crinii cîmpului, se îngrijea deja prin rugăciune şi credinţă de nevoile unei familii de vreo două mii de orfani, număr care s-a dublat mai apoi. Fără un ban de la vreo fundaţie, fără a cere ajutor de la cineva, chiar fără a-şi face cunoscute nevoile decît Tatălui său ceresc pe promisiunile căruia se sprijinea, George Miiller dovedea fidelitatea lui Dumnezeu într-un mod care stimulase de multă vreme credinţa lui Hudson Taylor şi a multor altora împreună cu el. Inima acestui bărbat din Bristol era atît de mare, încît simţea nevoia de a lua parte în mod concret la o lucrare misionară care îşi propunea atingerea celor mai întunecate părţi ale pămîntului. El s-a rugat pentru a primi, fonduri cu care ar putea face să înainteze predicarea Evangheliei în mai multe ţări, printre care şi China, şi a avut bucuria de a fi mijlocul pe care 1-a folosit Dumnezeu ca să ajute în multe situaţii dificile. Se părea că Domnul îi vorbea într-un mod special şi putea să-1 folosească pentru slujbe pe care alţii le neglijau sau pentru care nu erau pregătiţi.

Imediat după ce au avut loc răscoalele din Yangchow, de exemplu, şi cu mult timp înainte ca vestea despre acest eveniment să fi ajuns în Anglia, domnul Miiller a avut pe inimă să trimită ajutor financiar Misiunii din Interiorul Chinei. El făcuse deja donaţii dar, la o zi sau două după începerea răscoalei, i-a scris domnului Berger pentru a-i cere numele altor membri ai Misiunii pe care ar putea să-i adauge listei sale de rugăciune şi sprijin. Domnul Berger i-a trimis şase nume

din care să aleagă, şi el le-a ales pe toate.

Apoi, un an mai tîrziu, cînd lipsa fondurilor s-a făcut simţită într-un mod foarte serios în China, el scria din nou, mărindu-şi ajutorul, în timp ce scrisoarea lui călătorea spre China, Hudson Taylor, trimiţînd unuia din colaboratorii lui banii pe luna decembrie, scria:

In timpul primei jumătăţi a acestui an am primit peste o mie de lire sterline mai puţin decît anul trecut. Acum nu mai am bucătar. Am ajuns la concluzia că e mai ieftin să aduc dintr-o cantină mîncare gata preparată'pentru-nndolar pe lună de persoană.
... Să ne rugăm cu credinţă pentru fonduri, ca să nu trebuiască să ne diminuăm lucrarea.
Diminuarea confortului său i se părea puţin lucru, dar „să ne diminuăm lucrarea": ei bine, datorită lui Dumnezeu, n-a fost nevoit niciodată s-o facă! înainte de sfîrşitul anului, scrisoarea domnului Miiller ajunsese în mîinile lui.
Dragul meu frate, citea el, *am tot mai mult pe inimă lucrarea Domnului în China, şi de aceea mă rog şi doresc să fiu în stare să vă ajut tot mai mult cu fonduri şi mijlocire. De curînd, am dorit în mod special să ajut financiar toţi fraţii şi surorile care sunt cu tine. Am dorit în mod special ca ei să vadă că mă interesez de ei în mod personal. Domnul mi-a împlinit acum dorinţa.*
Cele unsprezece cecuri care însoţeau această scrisoare erau destinate tuturor membrilor Misiunii cărora domnul Miiller nu le făcuse nici o donaţie anterioară. Scriind cu aceeaşi poştă, domnul Berger spunea: *Domnul Miiller, după matură gîndire, a cerut numele tuturor fraţilor şi surorilor care lucrează cu Misiunea din Interiorul Chinei, deoarece crede că ar fi bine să trimită un ajutor fiecăruia în măsura în care acest lucru este posibil... Cu siguranţă că Domnul ştia că fondurile noastre scădeau, şi a dat astfel slujitorului Său dorinţa de a ajuta.*
Nu numai banii, ci şi mijlocirea unui asemenea bărbat au făcut din donaţiile sale nişte încurajări atît de minunate*.
Prima mea intenţie, scria el misionarilor, *este de a vă spune că vă*

*** Donaţiile lui Gcuigt» Miiller, în timpul celor cîţiva ani care au urmat, s- au ridicat la aproape 2000 de lire sterline anual - exact suma corespunzătoare diminuării veniturilor Misiunii după răscoalele din Yangchow.**

iubesc în Domnul, că mă interesez profund de lucrarea lui Dumnezeu in China şi că mă rog in fiecare zi pentru voi. M-am gîndit că lucrul acesta ar putea fi pentru voi o mică încurajare în dificultăţile voastre, in încercările voastre, în necazurile şi în dezamăgirile voastre de a mai auzi de cineva care să-şi amintească de voi înaintea Domnului. Dar dacă ar fi altfel, dacă n-ar fi nimeni care să vă iubească - sau dacă cel puţin vi s-ar părea că sunteţi într-o poziţie în care nimănui să nu-i pese de voi - L-aţi avea cu voi totdeauna pe Domnul. Amintiţi-vă de Pavel pe cînd se afla la Roma (2.Timotei 4:16-18).
Bizuiţi-vă pe El, priviţi la El, depindeţi de El: şi să aveţi siguranţa că dacă umblaţi cu El, nu vă va lăsa niciodată. Un frate în credinţă mai în vîrstă decît voi şi care L-a cunoscut pe Domnul timp de patruzeci şi patru de ani este cel care vă scrie lucrul acesta şi care vă zice pentru a vă încuraja că El nu l-a lăsat niciodată. în cele mai mari dificultăţi, în cele mai grele încercări, în cea mai mare sărăcie şi în nevoie, El nu m-a părăsit niciodată. Harul Său mi-a permis să mă în-

cred în El, şi El mi-a venit totdeauna în ajutor, şi mă bucur să vă spun lucrul acesta.

Hudson Taylor avea o nevoie imensă de o asemenea încurajare, căci, oricît de ciudat ar putea părea lucrul acesta, necazurile care au urmat după răscoalele din Yangchow au fost uşoare în comparaţie cu luptele interioare pe care le-a simţit. Presiunea împrejurărilor exterioare îi împiedicase poate parţial bucuria spirituală şi odihna. Şi totuşi, după experienţa şi mai profundă care se apropia, nici o încercare nu i-a mai împiedicat bucuria în Domnul.

„Nu contează cît de mare este cu adevărat presiunea împrejurărilor", obişnuia el să spună, „ceea ce contează este să ştim *de unde vine presiunea.* Vegheaţi ca ele să nu apară niciodată *între* voi şi Domnul - căci atunci, cu cît presiunile vor fi mai puternice, cu atît vă vor strînge, vă vor presa de inima Sa".

în acea vreme însă nu învăţase încă secretul care i-a făcut restul vieţii atît de radios, şi el a trăit multe ore de întuneric interior vecin cu disperarea.

Am mai multă nevoie ca niciodată, scria el mamei sale, *să fiu susţinut de rugăciunile tale. Invidiat de unii, dispreţuit de mulţi, urît de*

alţii, blamat adesea pentru lucruri de care sunt cu totul străin, privit uneori ca inovator în ceea ce au devenit nişte reguli stabilite ale lucrării misionare, luptînd contra puterii mincinoase a sistemelor păgîne şi a superstiţiei; umblînd pe o cale pe care nu găsesc nici o urmă care să mă călăuzească; adesea bolnav în corp, pradă nedumeririlor minţii şi tulburărilor provocate de împrejurări, mi-aş fi pierdut deseori curajul dacă Domnul, plin de bunătate pentru mine, nu m-ar fi susţinut prin convingerea că e vorba de lucrarea Lui şi că este alături de mine „în toiul luptei". Da, bătălia este a Domnului, şi El va învinge. Noi putem eşua - şi o facem neîncetat -, dar El nu eşuează niciodată. Responsabilităţile mele cresc, şi de aceea am tot mai multă nevoie de un har special pentru a-mi îndeplini însărcinarea. Dar regret neîncetat că îl urmez atît de departe şi că învăţ atît de încet să-L imit pe scumpul meu învăţător.

Nu pot să-ţi spun cit sunt uneori de chinuit de ispită. încă n-am ştiut ce inimă rea am. Cu toate acestea, ştiu că-L iubesc pe Dumnezeu, că iubesc lucrarea Lui şi că doresc si-I slujesc numai Lui şi în orice împrejurare. Şi îl preţuiesc mai presus de orice pe acest Mîntuitor, singurul în care pot fi eu acceptat de către Dumnezeu. Uneori sunt tentat să cred că un om aşa plin de păcate ca mine nu poate să fie un copil al lui Dumnezeu. Dar mă străduiesc să resping acest gînd şi mă bucur cu atît mai mult de valoarea de nepreţuit a lui Isus şi a bogăţiei acestui har prin care am fost făcuţi plăcuţi în Cel iubit. Iubit de Dumnezeu, El trebuia să fie iubit şi de noi. Dar ce departe sunt încă de ţintă! Dumnezeu să mă ajute să-L iubesc mai mult şi să-L slujesc mai bine! Roagă-te pentru mine! Cere-I lui Dumnezeu să mă păzească de păcat, să mă sfinţească perfect şi să mă folosească mai mult în

slujba Sa.
Duhul Sfînt nu creează niciodată foame şi sete după dreptate decît pentru ca Isus Cristos să poate umple sufletul care tînjeşte. Credinţa în Isus crucificat este calea păcii pentru păcătos; credinţa în Isus înviat este calea unei mîntuiri zilnice pentru credincios. Tu nu poţi să-ţi fii propriul tău Mîntuitor, în întregime sau parţial.
Capitolul XIV

O viată transformată

»
LA ŞASE LUNI după ce a fost scrisă această scrisoare, o joncă ce urca în susul Marelui Canal transporta un pasager a cărui inimă era plină de o bucurie imensă şi nouă. Domnul Judd aştepta la Yangchow întoarcerea prietenului şi directorului său, dar nu se aştepta la transformarea care avusese loc în cel pe care îl cunoştea atît de bine. Nici nu sfîrşise bine cu saluturile, că Hudson Taylor şi-a şi început povestirea. în felul său caracteristic - cu mîinile la spate -, el se plimba de-a lungul şi de-a latul camerei, strigînd: „O, domnule Judd, Dumnezeu a făcut din mine un om nou!"
Experienţa pe care o trăia ca răspuns la rugăciune era minunată, şi totuşi atît de simplă, încît n-o putea descrie. Se simţea ca cel de odinioară care spusese: „Eram orb, şi acum văd!"
în bogata corespondenţă care îl aştepta pe Hudson Taylor la Chinkiang se găsea o scrisoare de la John McCarthy scrisă în vechea lor locuinţă din Hangchow. Gloria unui răsărit de soare era peste el - lumina interioară, a cărei ivire în zori face toate lucrurile noi. El avea o vie dorinţă de a-i povesti aceste lucruri lui Hudson Taylor, căci cunoştea din experienţă luptele interioare prin care trecea el. Dar nu ştia de unde să înceapă şi cum să se exprime în cuvinte.
Mi-ar plăcea mult să discut acum cu tine, scria el, *despre calea sfinţeniei. Pe vremea cînd îmi vorbeai despre asta, era subiectul care îmi ocupa toate gîndurile. Am avut multe tentative nereuşite de a atinge ţinta, multe tulburări, multe eforturi neroditoare pentru a obţine o părtăşie permanentă cu Dumnezeu, această părtăşie uneori atît de reală, dar cel mai adesea atît de vagă, de îndepărtată...*
Cred acum că aceste lupte, aceste eforturi, aceste năzuinţe, această

aşteptare după zile mai bune, nu sunt adevăratul mijloc de a ajunge la fericire, la sfinţenie, la o viaţă folositoare. Este mai bine, desigur, cu mult mai bine, decît să fii mulţumit cu nişte realizări sărace, dar nu e cea mai bună cale la urma urmei. M-a izbit un pasaj din cartea pe care mi-ai lăsat-o, intitulată „Cristos este totul" şi in care se zice:
„A-L primi pe Domnul Isus este începutul sfinţeniei. A-L îndrăgi pe Domnul Isus este progres în sfinţenie. A te bizui pe Domnul Isus totdeauna prezent ar fi sfinţenia deplină...
Cel mai sfînt e cel care are cel mai mult din Cristos în inima lui şi care se bucură cel mai mult în lucrarea Sa îndeplinită. Credinţa defectuoasă, imperfectă este cea care împiedică umblarea şi care este cauza

multor căderi".
Subscriu în întregime la această ultimă frază. Să-L las pe Mîntuitorul meu care mă iubeşte să-Şi îndeplinească în mine voia Sa, sfinţirea mea, iată lucrul pentru care aş vrea să trăiesc prin harul Său. A mă odihni, a nu face eforturi sau a mă zbate; a privi la El, a mă încrede în El pentru a învinge... a mă odihni în dragostea unui Mîntuitor atotputernic, în bucuria unei mîntuki complete, a eliberării „de orice păcat" - acesta nu este un lucru nou, dar e nou pentru mine. Mă simt de parcă ar fi răsărit deasupra mea zorii unei zile glorioase. O salut cu tremur, totuşi cu încredere. N-am văzut din acest ocean decît ţărmul, dar e ţărmul unui ocean fără margini. Isus Cristos să fie literal totul pentru mine, iată ce mi se pare că este puterea, singura putere pentru slujire, singurul temei al unei bucurii care nu se schimbă... Cum poate deci credinţa noastră să crească? Numai dacă ne gîndim la tot ceea ce este Isus, şi la tot ceea ce este El pentru noi, făcînd din viaţa Sa, din moartea sa, din lucrarea Sa, din El însuşi, aşa cum ne este revelat-în Cuvîntul Său, subiectul permanent al gînduriîor noastre. Nu este vorba să luptăm ca să avem credinţă... ci să privim la Singurul care este Cel fidel şi să ne odihnim în întregime pe Cel iubit, pentru acum şi pentru eternitate.
Nu ştim exact cum s-a produs miracolul, însă „citind această scrisoare", a scris Hudson Taylor, „am înţeles totul, am privit la Isus şi, cînd L-am văzut, oh! ce bucurie m-a inundat!"
Acum este un om vesel, scria domnul Tudd, *un creştin strălucitor şi fericit. Altădată purta o povară grea, iar sufletul lui nu gusta multă odihnă. Acum se odihneşte în Isus şi îl lasă să-Şi îndeplinească lucrarea: lucrul acesta schimbă complet situaţia. Cînd vorbeşte în public, o*

face cu o putere nouă, iar neliniştile vieţii nu-1 mai preocupă ca înainte. El se descarcă asupra lui Dumnezeu într-un mod eficace şi consacră mai mult timp rugăciunii. în loc să lucreze seara pînă tîrziu, a deprins obiceiul de a se culca mai devreme şi de a se scula la ora cinci dimineaţa pentru a consacra două ore cirtirii Cuvîntului lui Dumnezeu şi rugăciunii înainte de munca zilei.
Era *o viaţă transformată,* o viaţă care nu mai era axată pe eu. Cu şase luni înainte scrisese: *„Regret neîncetat că-L urmez atît de departe şi că învăţ atît de încet să-L imit pe scumpul meu învăţător".* Dar acum el nu mai căuta să-L imite pe Isus. „Cristos trăieşte în mine" devenise o realitate binecuvîntată. Şi ce mare era diferenţa! în locul sclaviei, libertatea; în locul temerii şi slăbiciunii, sentimentul liniştitor că Cineva îi e suficient. Schimbarea era atît de mare, încît domnul Taylor făcea totul ca inimile înfometate pe care le întîlnea să-i înţeleagă secretul său preţios. Şi sunt atîtea inimi flămînde care au nevoie astăzi de un asemenea ajutor, încît ne permitem să reproducem pe larg una dintre primele lui scrisori în care vorbea despre lucrul acesta. Ea era adresată surorii lui, doamna Broomhall, ale cărei responsabilităţi - ea avea acum zece copii - erau grele şi reale.

îţi mulţumesc pentru lunga ta scrisoare... Nu cred că mi-ai scris vreodată o asemenea scrisoare de cînd sunt în China. Ştiu că ţi se întîmplă ca şi mie: tu nu poţi, *nu că nu* vrei. *Mintea şi corpul nu pot depăşi o anumită cantitate de eforturi şi nu pot face mai mult decît o* a-*numită cantitate de muncă. în ce priveşte munca, a mea n-a fost niciodată aşa bogată, aşa plină de responsabilităţi şi dificultăţi. Dar povara şi tensiunea au dispărut complet. Această ultimă lună a fost poate cea mai fericită din viaţa mea, şi doresc cu ardoare să-ţi spun puţin din ceea ce a făcut Domnul pentru sufletul meu. Nu ştiu dacă o să mă pot face înţeles, căci nu e nimic nou, ciudat, sau extraordinar. Şi totuşi, totul este nou! într-un cuvînt, în timp ce altădată eram orb, acum văd... în timpul acestor ultime şase sau opt luni simţeam nevoia mai ales pentru mine însumi, dar şi pentru Misiunea noastră, de mai multă sfinţenie, de mai multă viaţă, de mai multă putere. Dar nevoia personală era pe primul loc şi era cea mai mare. Am înţeles nerecunoştinţa, pericolul, păcatul de a nu trăi mai aproape de Dumnezeu. Mă rugam, luptam, posteam, mă străduiam, luam hotărîri, citeam mai silitor Cuvîntul lui Dumnezeu, îmi puneam deoparte mai mult timp pentru*

meditaţie... Dar fără rezultat. în fiecare zi, aproape în fiecare oră, conştienta păcatului mă apăsa.

Ştiam că dacă pot să rămîn pur şi simplu în Cristos, totul va merge bine, dar nu puteam. îmi începeam ziua în rugăciune, hotărît să nu încetez a privi la El, dar presiunea îndatoririlor, uneori foarte chinuitoare şi obositoare, precum şi întreruperile neîncetate mă făceau să-L uit. Nervii îmi sunt puşi la o aşa grea încercare în acest climat, încît ispitele de a mă irita, sau de a avea gînduri dure şi uneori cuvinte ce rănesc sunt cu atît mai dificil de controlat. Fiecare zi îşi aducea încărcătura de păcat şi cădere, de lipsă de putere. Voinţa era într-adevăr „prezentă în mine", dar nu ştiam cum s-o înfăptuiesc.

M-am întrebat atunci: Nu există oare eliberare? Oare aşa să dureze pînă la sfîrşit: conflicte neîncetate, şi prea adesea înfrîngere? Cum puteam să predic cu sinceritate că, acelora care îl primesc pe Isus, „lor le-a dat puterea să devină fiii lui Dumnezeu (adică asemenea lui Dumnezeu), atunci cînd nu făcusem nici eu această experienţă? în loc să devin tot mai puternic, mi se părea că slăbeam în lupta mea contra păcatului; şi lucrul acesta nu era de mirare, căci credinţa şi chiar speranţa mea se micşorau. Mă uram pe mine însumi, îmi uram păcatul, dar nu aveam tărie să-1 înving. Ştiam că sunt un copil al lui Dumnezeu. Duhul Lui din inima mea striga, în ciuda tuturor lucrurilor: „Abba, Tată", dar eram complet neputincios de a mă ridica la înălţimea privilegiilor mele de copil.

Credeam că sfinţenia, sfinţenia practică, trebuia atinsă treptat printr-o foloske sihtoare a mijloacelor de har. Nu-mi doream nimic pe lume mai mult ca sfinţenia, nu era nimic de care să am atîta nevoie. Dar eram atît de departe de a o atinge! Cu cit luptam mai mult, cu atît ţinta se îndepărta de mine, pînă ce speranţa aproape mi se stingea, şi am

început să cred că - poate pentru a-mi face cerul mai dulce - Dumnezeu nu voia să mi-l dea aici jos pe pământ. Nu cred că încercam să-1 ating cu propria mea putere. Ştiam că nu-1 am. l-am zis Domnului, cerîndu-I să-mi vină în ajutor şi să-mi dea tărie. Uneori aproape credeam că mă va păzi şi susţine; dar seara, cînd priveam la ziua care se scursese: vai, nu erau decît păcate şi eşecuri de mărturisit lui Dumnezeu în gemetele mele!

N-aş vrea să dau impresia că, în timpul acestor lungi luni de luptă, aceasta a fost starea mea continuă. Dar era o stare de suflet prea frecventă, iar setea mea de sfinţire mă aducea aproape la disperare. Şi to-

rn

tuşi, niciodată Cristos nu-mi păruse mai preţios; un Mîntuitor care putea şi voia să salveze un asemenea păcătos! Uneori aveam momente de pace şi chiar de bucurie în Domnul. Dar era o pace şi o bucurie trecătoare care nu-mi dădeau puterea spirituală. O! Ce bun a fost Domnul că a pus capăt acestui conflict!

Ştiam bine că în Cristos se găsea tot ce aveam nevoie, dar cum să mi le însuşesc? El era bogat, eu sărac; El puternic, eu slab. Ştiam foarte bine că in butucul viţei-de-vie se găsea o sevă bogată şi roditoare, dar cum s-o fac să treacă în mlădiţa slabă şi plăpîndă? Treptat, a început să se facă puţină lumină în mine. Vedeam bine că singurul lucru necesar pentru a pune mina pe plinătatea Lui şi pentru a mi-o insuşi era credinţa. Dar eu nu aveam această credinţă.

Mă străduiam să obţin credinţa, dar ea nu venea; am încercat s-o deprind, dar în zadar. Văzînd tot mai mult minunata rezervă de har care stătea în faţa mea în Isus şi plinătatea preţiosului nostru Mîntuitor, vinovăţia şi slăbiciunea mea păreau să crească. Păcatele comise păreau nişte fleacuri în comparaţie cu păcatul necredinţei care le era cauza şi care nu putea sau nu voia să-L ia pe Dumnezeu pe cuvînt, ci făcea din El mai degrabă un mincinos! Necredinţa era, simţeam eu, păcatul de neiertat al lumii; şi totuşi mă complăceam în el. Ceream credinţă, dar ea nu venea. Ce trebuia să fac?

Agonia sufletului meu era în punctul culminant, cînd Dumnezeu S-a slujit de o frază din scrisoarea lui McCarthy ca să facă să-mi cadă solzii de pe ochi. Duhul Sfînt mi-a dezvăluit, aşa cum nu-1 înţelesesem niciodată înainte, adevărul că noi suntem una cu Isus. Domnul McCarthy, care fusese tulburat şi el de acelaşi sentiment de eşec, a văzut lumina înaintea mea. El a scris (citez din memorie):

‚Cum să-ţi întăreşti credinţa? Nu prin a te strădui să capeţi credinţă, ci prin a te odihni pe Cel care este fidel".

Pe cînd citeam, am înţeles dintr-odată totul! „Dacă nu credem, El rămîne fidel" (2.Timotei 2:13). M-am uitat la Isus şi am văzut (şi cînd am văzut, ce bucurie m-a inundat!) că-mi spusese: „Nu te voi părăsi niciodată . O, m-am gîndit eu atunci, iată odihna! M-am străduit în zadar să mă odihnesc în El. De acum încolo nu mă voi mai strădui. Căci oare n-a promis El să rămînă cu mine, să nu mă părăsească

niciodată? Şi, dragă, El n-o va face niciodată.
Dar aceasta nu e tot ce mi-a arătat Cristos. Pe cînd mă gîndeam la parabola butucului de viţă şi a mlădiţei, ce lumină a Duhului Sfînt
104
mi-a pătruns direct în suflet! Cît de mare mi se părea greşeala de a fi vrut să-I smulg seva şi plinătatea! Am văzut nu numai că Isus nu mă va părăsi niciodată, ci că eu sunt o parte a corpului Său, a cărnii şi a oaselor Lui. Viţa nu e numai butucul, ci e totul - butuc, mlădiţă, ramură, cîrcel, frunză, floare şi fruct. Isus nu este numai aceasta - El mai este solul şi raza de soare, aerul şi ploaia, şi aceasta de zece mii de ori mai mult decît ceea ce am visat, sperat sau aşteptat vreodată. Ce bucurie să descopăr acest adevăr! Mă rog ca ochii înţelegerii tale să fie şi ei luminaţi şi să poţi să cunoşti şi să te bucuri de bogăţiile pe care Cristos ni le dă în mod gratuit.
O, draga mea soră, ce lucru minunat este să fii cu adevărat una cu Mîntuitorul înviat şi glorios, să fii o parte a Corpului lui Cristos! Gîndeşte-te la ce implică lucrul acesta. Poate fi Cristos bogat, iar eu sărac? Mina ta dreaptă poate fi ea bogată, iar stingă săracă? Sau capul tău bine hrănit, pe cînd corpul tău moare de foame? Şi gîndeşte-te la ce înseamnă aceasta pentru rugăciune. Poate un funcţionar de la bancă să spună unui client: „Numai mîna dumneavoastră a scris acest cec, nu dumneavoastră înşivă", sau: „Nu pot plăti această sumă mîinii dumneavoastră, ci numai dumneavoastră înşivă?" Deci o rugăciune făcută în Numele lui Isus (adică nu numai de dragul lui Isus, ci pe baza faptului că suntem ai Săi, părţile Corpului Său) nu ne poate fi respinsă cît timp ne ţinem în limitele creditului pe care Isus ni 1-a deschis prin Cuvîntul Său (şi acest credit este destul de mare, nu-i aşa?) Dacă cerem un lucru care nu este conform Scripturii sau care nu este în acord cu voia lui Dumnezeu, Cristos însuşi n-ar putea să-1 îndeplinească. Dar, „dacă cerem ceva după voia Lui,... ştim că avem cererile pe care le-am dorit de la El".
Cel mai de preţ lucru - dacă se poate spune că un adevăr este mai preţios decît altul - este odihna pe care ne-o aduce completa identificare cu Cristos. Nimic nu mă îngrijorează, pentru că ştiu că El are puterea de a-Şi îndephni voia, iar voia Lui este a mea. Nu contează unde mă aşează şi cum o face. El trebuie să examineze şi să cîntărească problema, căci trebuie să-mi dea harul Său în situaţia cea mai uşoară, iar în cea mai dificilă acest har este tot de-ajuns. Ce importanţă are pentru un servitor dacă e trimis de stăpîn la cumpărături cu cîţiva bănuţi ori cu o sumă foarte mare? Şi într-un caz, şi în celălalt, stăpînuî e cel care plăteşte. Astfel, dacă Dumnezeu permite să fie aşezat într-un necaz mare, nu-mi va da El un ajutor deplin? Dacă vin situaţii
105
dificile, nu-mi va da El mult har? Iar în împrejurări copleşitoare şi în încercări, nu-mi va da El multă putere? Nici o teamă: resursele Sale vor fi egale cu nevoile. Iar toate resursele Sale sunt ale mele, pentru că El este al meu, cu mine şi în mine.

Cît sunt de fericit de cînd Cristos locuieşte, prin credinţă, în inima mea! Mi-ar plăcea să-ţi pot spune prin viu grai, nu să-ţi scriu. Nu sunt mai bun decît înainte (într-un sens nici nu doresc să fiu, nici nu mă străduiesc să fiu!), dar am murit şi am fost înmormîntat cu Cristos, da, şi de asemenea am înviat şi am fost aşezat în locurile cereşti, şi Cristos trăieşte în mine, şi „viaţa pe care o trăiesc acum în carne, o trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine"...
Acum trebuie să închei. Nu ţi-am spus nici jumătate din ceea ce aş fi dorit să-ţi încredinţez dacă aş avea mai mult timp. Dumnezeu să te facă să înţelegi aceste adevăruri preţioase. Să nu continuăm să spunem: „Cine se va sui în cer, adică să-L facă pe Cristos să coboare?" Cu alte cuvinte, să nu-L considerăm pe Cristos ca fiind departe, pentru că Dumnezeu ne-a făcut să fim o aceeaşi plantă cu El, părţi ale propriului Său Corp. Să nu credem nici că această experienţă, aceste adevăruri sunt rezervate unei minorităţi. Ele sunt pentru fiecare copil al lui Dumnezeu, şi nimeni nu se poate lipsi de ele fără să-L dezonoreze pe Domnul nostru. Singura putere pentru eliberare din păcat sau pentru adevărata slujire este Cristos.
Era atît de simplu şi de practic! - a descoperit şi sora lui, această mamă atît de ocupată, cînd a intrat şi ea în această odihnă a credinţei.
„Sunteţi totdeauna conştient a fi în Cristos?" a fost întrebat Hudson Taylor mulţi ani mai tîrziu.
„Azi-noapte, pe cînd dormeam", a răspuns el, „am încetat oare să fiu în casa dumneavoastră numai pentru că încetasem să fiu conştient de lucrul acesta? N-ar trebui să fim niciodată conştienţi de faptul c ănu suntem în Cristos".
Capitolul XV

„... Nu-i va fi niciodată sete"

PENTRU HUDSON TAYLOR, aceasta a fost o experienţă care a rezistat încercărilor în cursul lunilor şi anilor care au urmat. N-au mai revenit niciodată zilele de nemulţumire, nici n-a mai fost vreodată sufletul său aflat în nevoie despărţit de plinătatea lui Cristos. încercările au venit, mai profunde şi mai teribile ca niciodată înainte, dar în ele bucuria se revărsa neîmpiedicată prezenţa Domnului însuşi. Hudson Taylor găsise secretul odihnei sufletului. în această experienţă, el a dobîndit nu numai o înţelegere mai completă a Domnului Isus şi a tot ce este El pentru noi, ci la o predare, o consacrare mai deplină a lui însuşi - da, într-adevăr, o abandonare a lui însuşi în mîna lui Cristos.
Nimic nu mă îngrijorează, scrisese el, după cum am văzut, *pentru că ştiu că El are puterea de a-Şi îndeplini voia, iar voia Lui este a mea. Nu contează unde mă aşează şi cum o face. El trebuie să examineze şi să cîntărească problema, căci trebuie să-mi dea harul Său în situaţia cea mai uşoară, iar în cea mai dificilă acest har este tot de-ajuns. Ce importanţă are pentru un servitor dacă e trimis de stăpîn la cumpără-*

turi cu cîţiva bănuţi ori cu o sumă foarte mare? Şi într-un caz, şi în celălalt, stăpînul e cel care plăteşte. Astfel, dacă Dumnezeu permite să fie aşezat într-un necaz mare, nu-mi va da El un ajutor deplin? Dacă vin situaţii dificile, nu-mi va da El mult har? Iar în împrejurări copleşitoare şi în încercări, nu-mi va da El multă putere? Nici o teamă: resursele Sale vor fi egale cu nevoile. Iar toate resursele Sale sunt ale mele, pentru că El este al meu, cu mine şi în mine.

Ştia de mult ce înseamnă predarea în mîna lui Dumnezeu, dar acum era ceva mai mult: era un nou abandon; el îşi încredinţa lui

Cristos cu bucurie şi fără rezerve eul şi tot ce-1 privea. Nu mai era o problemă de renunţare la cutare sau cutare lucru dacă îl cerea Domnul; era o acceptare a voii Sale, o acceptare loială, veselă şi făcută cu dragoste, în lucrurile mărunte şi în cele majore, ca fiind cel mai bun lucru care putea exista pentru copiii Săi. Aceasta a făcut ca încercările din vara următoare să fie o oportunitate pentru harul lui Dumnezeu să triumfe, să schimbe „valea plîngerii" în „loc al izvoarelor" din care curg încă rîuri de binecuvîntare.

Chiar înainte de pericolul şi agitaţia care şi-au găsit punctul culminant în masacrul din Tienţin, domnul şi doamna Taylor aveau să treacă printr-o profundă întristare personală. Venise momentul despărţirii de copii. Nu existau în China şcoli în care ar fi putut să-şi continue pregătirea, nici staţiuni climaterice, aşa cum există acum, în care ar fi putut evita căldura verii. Climatul şi privaţiunile le afectaseră sănătatea. Un mic mormînt se afla deja în pămînt chinezesc, şi ei au acceptat cu recunoştinţă oferta secretarei şi prietenei lor, domnişoara Emily Blatchley, care le propunea să-i ducă în Anglia pe cei trei băieţi şi pe fetiţă, şi acolo să se ocupe de ei.

Aceasta însemna o despărţire lungă, foarte lungă, căci estul şi vestul erau mai departe atunci decît sunt astăzi. Dar înainte ca micii călători să ajungă la ţărmul oceanului, urma să aibă loc o altă despărţire, încă şi mai lungă. Cel mai mic dintre băieţi, în vîrstă de cinci ani, un băieţel deosebit de lipicios, avea sănătatea cea mai precară. Părinţii lui şi-au dat seama cu tristeţe că perspectiva apropiatei despărţiri îi agrava starea. El a fost vegheat toată noaptea pe vasul care cobora pe canal spre Yangchow, dar în zorii zilei următoare a căzut într-un somn profund şi, pe valurile tulburate ale fluviului Yangzi, a trecut fără durere şi teamă într-o lume mai bună.

împinşi de furtună, părinţii au traversat fluviul, lat de aproape patru kilometri, ca să-şi depună comoara în micul cimitir din Chinkiang. Apoi au plecat cu ceilalţi copii la Şanghai. Cîteva săptămîni mai tîrziu, după ce i-au instalat la bordul unui vapor francez care trebuia să ridice ancora în zorii zilei următoare, Hudson Taylor i-a scris domnului Berger:

l-am văzut treji pentru ultima dată în China... Doi dintre dragii noştri copii nu ne mai dau griji; ei se odihnesc la sinul lui Isus. Şi

acum, deşi nimic nu ne poate opri lacrimile, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a permis să iau parte la această mare lucrare. Nu regret deloc că m-am angajat la ea. E lucrarea Sa şi nu a noastră, şi cu toate acestea e şi a noastră, nu pentru că suntem angajaţi la ea, ci pentru că suntem ai Lui, şi suntem una cu Cristos, a Căruia este lucrarea.
Aceasta era profunda realitate care îi susţinea. China încă nu cunoscuse niciodată o vară mai agitată decît cea în care intrau (1870). Şi . totuşi, în sînul unei asemenea agitaţii, şi cu suferinţa profundă pe care le-o provoca absenţa copiilor, ei nu gustaseră niciodată atît de mult odihna şi bucuria lui Dumnezeu.
Nu pot decît să admir harul care a susţinut-o şi a îmbărbătat-o pe cea mai tandră dintre mame, a scris Hudson Taylor relatînd aceste evenimente. *Secretul stă în faptul că Isus a potolit setea intensă a inimii şi sufletului ei.*
Doamna Taylor se afla în acea vreme într-o excelentă stare de sănătate. Boala domnea peste tot în Misiune. înainte de a sosi la Chinkiang, la revenirea lor din Şanghai, au aflat că doamna Judd era pe moarte. Hudson Taylor, reţinut pe vas de un alt bolnav, a consimţit să-şi lase soţia să dea ajutor prietenei ei.
După zile şi nopţi de veghe la căpătîiul soţiei sale, domnul Judd era complet epuizat. într-o seară, el a auzit în curtea casei sale că venise cineva. Cine putea fi la acea oră din noapte şi de unde venea? Nici un vas cu aburi nu trecuse în susul rîului, şi nici o barcă a băştinaşilor n-ar fi călătorit după căderea nopţii. Era o singură femeie, care călătorise toată ziua, şi curînd el a putut să vadă faţa pe care, dintre toate, ar fi dorit cel mai mult s-o vadă.
Deşi suferindă şi obosită de lunga călătorie, a scris domnul Judd, *doamna Taylor a insistat ca să mă odihnesc şi mi-a luat ea locul la căpătîiul bolnavei. N-am putut s-o conving să se odihnească.*
Nu, a răspuns ea, aţi îndurat destul, fără să mai trebuiască să staţi treaz toată noaptea. Duceţi-vă la culcare; eu voi rămîne cu soţia dumneavoastră fie că dormiţi, fie că staţi treaz.
Nu voi uita niciodată cu cită dragoste şi cu cită hotărîre a spus ea

aceste vorbe - faţa ei strălucea de tandreţea Celui în care era bucuria şi puterea ei.
Numai rugăciunea a adus vindecarea, după cum numai rugăciunea a salvat situaţia în mai multe ore critice din vara aceea.
Hudson Taylor a scris prietenilor Misiunii: *Am cunoscut mai înainte încercări într-o staţiune sau alta, dar acum agitaţia este generală, şi se pare că s-au clătinat înseşi temeliile societăţii indigene. Nimeni nu ar putea descrie alarma şi consternarea chinezilor superstiţioşi cînd au aflat că nişte magicieni indigeni îi vrăjiseră, şi că aceşti magicieni erau agenţi angajaţi de străini. Se ştie cum, la Tienţin, mulţimea furioasă a masacrat cu sălbăticie Surorile de Caritate catolice, preoţii, şi chiar pe Consulul Franţei. Cu cît mai mari încă erau pericolele care îi ameninţau, în interiorul ţării, pe misionarii izolaţi şi lip-*

siţi de orice ocrotire omenească! Numai mina puternică a lui Dumnezeu, ca răspuns la numeroase şi înflăcărate rugăciuni adresate în Numele lui Isus a putut să distrugă maşinaţiile adversar iilor. Aceeaşi putere ne-a păzit, în prezenţa lui Isus, în iubirea şi în providenţa Sa.
E uşor de citit relatarea unor astfel de experienţe, dar numai cei care au trăit vremuri cu pericole asemănătoare pot să-şi dea seama de tensiunea pe care le provoacă asemenea evenimente. Căldura din vara aceea a fost deosebit de apăsătoare şi prelungită, mărind agitaţia populaţiei. A trebuit să se îndepărteze femeile şi copiii pînă spre coastă, şi puţin a lipsit, se pare, ca guvernul chinez să ceară plecarea tuturor străinilor. Acest lucru a adus cu sine o corespondenţă nesfîrşită cu autorităţile indigene şi străine, precum şi cu misionarii cei mai expuşi. Căsuţa din Chinkiang era arhiplină, iar ostilitatea era atît de mare, încît nu se găsea cu nici un chip un alt imobil de închiriat.
5e *pare că evenimentele pe care le-am trăit deja (răscoalele din Yangchow) se repetă. Dar de data aceasta grijile noastre nu se mărginesc la un singur loc.*
Se părea că toate staţiunile de pe marginea fluviului trebuiau abandonate. Domnul şi doamna Taylor s-au stabilit la Chinkiang, care era mai central decît Yangchow. Hudson Taylor trebuia să doarmă pe duşumeaua salonului sau a holului, pentru ca soţia lui să poată împărţi dormitorul lor cu alte femei.

O dificultate urmează alteia, scria el după masacrul din Tienţin; *dar Dumnezeu este Cel care domneşte, şi nu întimplarea. La Nanking, agitaţia a fost înspăimîntătoare... Aici agitaţia este, sper eu, pe cale să se liniştească, dar veştile din Yangchow sunt foarte rele... Rugaţi-vă mult pentru noi. Inima mi-e liniştită, dar capul mi-este greu încercat de această succesiune de griji de tot felul.*
Tulburările nu reuşeau totuşi să împiedice dezvoltarea spirituală a lucrării. în cele mai fierbinţi zile ale lunii iunie, doamna Taylor a scris domnişoarei Blatchley:
Avem ore de studiu duminica şi în două sau trei seri pe săptămînă ca să-i încurajăm să studieze Scriptura pe creştinii chinezi care ştiu să citească. îi ajutăm pe neştiutorii de carte să înveţe să citească şi să devină un exemplu pentru membrii mai tineri ai Misiunii care ştiu bine că nu ducem lipsă de lucru. Aceasta dovedeşte în ce măsură ni se pare important ca creştinii şi toţi cei care ne înconjoară să înveţe să citească şi să înţeleagă singuri Cuvîntul lui Dumnezeu.
Bucuria primită de Hudson Taylor în experienţa lui spirituală părea să se adîncească mai curînd decît să slăbească în situaţiile critice. Corespondenţa sa vorbeşte mai puţin despre greutatea grijilor şi a problemelor decît despre belşugul de binecuvîntări care l-au purtat prin dificultăţi. Astfel, într-o scrisoare adresată domnişoarei Desgraz, scrisă la mijlocul lui iunie, el adăuga, după ce dăduse veşti despre treburile din Yangchow:
Şi acum dă-mi voie să-ţi împărtăşesc un text care mi-a adus bine-

cuvîntări mari: „Dacă însetează cineva, să vină la MINE şi să bea" (Ioan 7:37-39). Cui nu-i e sete? O sete a spiritului, o sete a inimii, o sete a sufletului şi o sete a corpului? Ei bine, pentru orice fel de sete, şi chiar pentru toate deodată, „veniţi la Mine şi... păstraţi-vă setea? Nu! Veniţi la Mine şi beţi".
Cum? Poate Isus să-mi satisfacă toate nevoile? Da, şi nu numai atît. Nu contează cit de grea mi-ar fi calea; nu contează cit de tristă este privaţiunea mea, cit de departe sunt cei dragi ai mei; nu contează cit de neputincios sunt, cit de adinei sunt dorurile mele - Isus le poate satisface pe toate, şi chiar mai mult decît satisface. El nu-mi promite numai odihna - şi totuşi cit de binevenită ar fi ea şi tot ce cuprinde acest cuvînt! El nu-mi promite numai potolirea setei. Nu, El face mai

mult decît atît! „Cel care se încrede în Mine în această chestiune (care crede în Mine, care Mă ia pe cuvînt), din el vor curge.."
Este oare posibil? Este oare posibil ca ceea ce e uscat şi însetat să nu fie numai răcorit, ci atît de saturat de apă, încît să ţîşnească din el rîuri? Da! El nu vorbeşte despre un firişor de apă sau de un torent care seacă repede... ci „din el vor curge rîuri", rîuri ca fluviul Yangzi, mereu adine, totdeauna plin. în timp de secetă, pîrîurile pot seca - şi lucrul acesta se întîmplă adesea - canalele pot fi golite - aşa se şi întîmplă deseori -, dar fluviul Yangzi curge totdeauna, adine şi irezistibil! „Să vină la Mine şi să bea", scria el într-o altă scrisoare din luna iunie. Isus n-a spus să venim în grabă şi să luăm o gură, sau să ne uşurăm puţin setea pentru o perioadă scurtă. Nu! El spune: „Beţi" sau „beţi în mod obişnuit, neîncetat". Cauza setei noastre este poate iremediabilă. A bea o singură dată poate să răcorească şi să încurajeze; cu toate acestea, noi trebuie ca totdeauna să venim şi să bem, fără să ne temem că vom goli fintina ori vom seca fluviul!
în clipa cînd scria aceste rînduri, Hudson Taylor nici nu bănuia măcar cît de mult urma în aceeaşi vară să aibă nevoie de consolarea lui Cristos. Dar Cel în care se încredea el într-un mod nou şi mai profund nu 1-a părăsit.
***
Şase săptămîni mai tîrziu, în casa misionară din Chinkiang, bucuria şi durerea s-au întîlnit în mod ciudat. Li s-a născut un băieţel care a umplut de bucurie inima domnului şi doamnei Taylor. Dar un atac de holeră o slăbise mult pe doamna Taylor, care nu 1-a putut alăpta suficient. Cînd s-a găsit în sfîrşit o doică chinezoaică, era prea tîrziu pentru a salva viaţa nou-născutului. După o scurtă săptămînă pe pămînt, bebeluşul a plecat spre Patria cerească unde mama lui urma curînd să i se alăture.
Foarte slăbită fizic, a scris Hudson Taylor, *doamna Taylor a găsit în sentimentul intim al prezenţei Domnului o pace profundă şi chiar bucurie în completa supunere faţă de voia Sa sfîntă. Nu găsesc nici un cuvînt pentru a descrie această pace care mi-a fost permisă să o împărtăşesc.*

Ea însăşi a ales cîntările care trebuiau cîntate la înmormântarea ei. In ciuda marii ei slăbiciuni, nimeni nu prevedea ca sfîrşitul să fie atît de aproape şi pentru ea. Dragostea profundă care le pecetluia inimile părea să excludă însuşi gîndul unei despărţiri. Ea nu avea decît treizeci şi trei de ani. Nu suferea, dar se simţea obosită, foarte obosită. Cu două zile înaintea morţii, a primit o scrisoare de la doamna Berger care îi povestea sosirea fericită la Saint Hill a domnişoarei Blatchley şi a copiilor. Toate amănuntele privitoare la sosirea şi instalarea lor i-au umplut inima de bucurie. Nu putea fi înde-ajuns de recunoscătoare şi părea să nu aibă decît dorinţa de a-L lăuda pe Dumnezeu pentru bunătatea Sa. De multe ori, scrisorile doamnei Berger ajunseseră la destinaţie la momentul potrivit, de multe ori inima ei plină de iubire simţise împrejurările în care urmau să sosească scrisorile ei, dar niciodată atît de mult ca în această ocazie.

„Şi acum adio, scumpă prietenă! Domnul să te cuprindă în braţele Sale eterne!"

în aceste braţe eterne urma ea să găsească odihna.

N-am asistat niciodată la o scenă asemănătoare, scria doamna Duncan. *Cum şi-a dat doamna Taylor ultima suflare, domnul Taylor a îngenunchiat şi a încredinţat-o Domnului. I-a mulţumit pentru că i-a dat-o, precum şi cei doisprezece ani şi jumătate de fericire perfectă pe care îi petrecuseră împreună; I-a mulţumit de asemenea că o lua în prezenţa Sa şi s-a consacrat solemn şi din nou slujirii Lui.*

Soarele de vară se înălţa tot mai sus deasupra oraşului, dealurilor şi fluviului. Zgomotul vieţii se auzea de pe stradă. Dar într-o umilă casă chinezească, de unde se putea zări albastrul cerului, domnea liniştea impresionantă a unei păci minunate.

***

„... Nu-i va fi niciodată sete" - oare putea să se dovedească acum acest lucru că este adevărat? „A şti că .niciodată' înseamnă într-adevăr *niciodată,* că ‚sete' înseamnă *orice nevoie nesatisfăcută",* spunea adesea Hudson Taylor în anii care au urmat, „este poate una dintre ce-

le mai mari revelaţii pe care le dă Dumnezeu sufletelor noastre". în aceste zile de profundă singurătate şi durere a devenit această promisiune şi mai reală pentru inima sa sfîşiată.

în august, el a scris mamei sale:

Găsesc o fericire şi o odihnă tot mai mare la gîndul că Dumnezeu e Cel care permite orice lucru, şi care le dirijează pe toate să lucreze împreună la binele celor care îl iubesc.

Numai El ştia ce a însemnat soţia mea dragă pentru mine. El ştia în ce măsură lumina ochilor mei şi bucuria sufletului meu erau în ea. în ultima zi a vieţii ei - nici nu bănuiam că era ultima - inimile noastre se bucurau reciproc de mărturisirea niciodată învechită a iubirii noastre reciproce... şi unul din ultimele lucruri pe care le-a făcut a fost să-şi pună unul din braţe în jurul gîtului meu, iar cealaltă mină

pe capul meu, şi cred - buzele ei nu se mai puteau mişca - că a implorat o binecuvîntare pentru mine. Dar El a văzut că era bine s-o ia la Sine - bine pentru ea, într-adevăr, şi în dragostea Lui a luat-o fără suferinţe - şi nu mai puţin bine pentru mine, care trebuie acum să lucrez şi să sufăr singur, şi totuşi nu părăsit, căci Dumnezeu este mai aproape de mine ca niciodată.

Domnului Berger, el i-a scris:

Cînd mă gîndesc la pierderea pe care am suferit-o, inima mea, aproape gata să se frîngă, se înalţă cu recunoştinţă spre Cel care mi-a cruţat iubita de asemenea tristeţi şi pe care a făcut-o nespus de fericită. Lacrimile mele sunt mai mult lacrimi de bucurie decît de întristare. Mă bucur mai ales în Dumnezeu, prin Isus Cristos, în lucrările Sale, în căile Sale, în providenţa Sa şi în El însuşi. El îmi face cunoscut prin încercare ceea ce este voia lui Dumnezeu, bună, plăcută, perfectă. Mă bucur în această voie. Ea este acceptabilă, este perfectă, este dragoste în acţiune. Şi curînd, prin aceeaşi voie dulce, vom fi reuniţi pentru a nu ne mai despărţi. „Tată, vreau ca şi cei pe care Mi i-ai dat Tu să fie acolo unde sunt Eu".

A existat totuşi o anumită revoltă, mai ales în clipele de boală şi în lungile nopţi de insomnie.

Cît de grele mi se păreau orele lungi de singurătate pe care eram condamnat să le petrec în camera mea! spunea el mai tîrziu, vorbind *despre această perioadă. Cît îmi lipseau draga mea soţie şi vocile co-*

piilor mei aflaţi atît de departe în Anglia! Atunci am înţeles de ce Domnul îmi făcuse atît de real acest pasaj: „Cine bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va înseta niciodată". De douăzeci de ori pe zi, cînd simţeam că apare această sete, îi strigam: „Doamne, ai promis! Mi-ai promis că nu voi înseta niciodată". Şi cînd îl chemam astfel, fie ziua, fie noaptea, cit de repede sărea El în ajutor şi-mi sătura inima întristată! Atît de mult, încît adesea mă întrebam dacă era posibil ca iubita mea care îmi fusese luată să se bucure de prezenţa Lui mai mult decît mă bucuram eu în camera mea singuratică!

Printre numeroasele scrisori scrise în această perioadă, puţine sunt la fel de preţioase şi de revelatoare ca cea pe care a scris-o copiilor săi pentru care inima sa avea atîta dragoste:

Doresc să ştiţi ce înseamnă să-ţi dai inima lui Isus pentru ca El s-o păzească în fiecare zi. Aveam obiceiul să încerc să-mi păzesc propria inimă pe drumul drept, dar ieşea totdeauna de-a-ndoaselea. Atunci, la sfîrşit, a trebuit să renunţ la încercări şi să accept oferta Domnului care voia să o păzească în locul meu. Nu vi se pare că e mult mai bine aşa? Poate că spuneţi uneori: „Vreau să încerc să nu mai fiu egoist, rău sau neascultător", şi chiar dacă încercaţi cu adevărat, nu reuşiţi totdeauna. Dar Isus a zis: „încrede-te în Mine. Vreau să-ţi păzesc Eu însumi inima dacă vrei să Mi-o încredinţezi". Şi o face.

înainte, încercam să mă gîndesc mult şi foarte des la Isus, dar ui-

tam deseori de El. Acum mă bazez pe Isus pentru ca inima mea să-şi amintească de El, şi El o face. E cel mai bun mod de a acţiona. Cereţi-i domnişoarei Blatchley să vă vorbească despre toate acestea şi rugaţi-L pe Dumnezeu să vă ajute să înţelegeţi, să vă ajute să vă încredeţi în Isus.

De la bordul unui vas de coastă, el i-a scris şi domnişoarei Blatchley despre acelaşi subiect.

Am scris din nou copiilor. Doresc fierbinte ca ei să înveţe cît sunt tineri adevărurile de preţ, pe care eu le-am înţeles atît de tîrziu, cu privire la intimitatea trăirii cu Cristos şi la prezenţa Lui în noi. Aceste adevăruri nu-mi par mai greu de înţeles decît cele care ţin de răscumpărare. Ele toate au nevoie mare de învăţătura Duhului şi de nimic altceva. Fie ca Dumnezeu să te ajute să-L arăţi viu pe Cristos în faţa acestor copii, şi să-i înveţi în cunoaşterea Lui. Cristos ne-a con-

dus şi ne-a învăţat atît de minunat! Credeam atît de puţin că odihna şi pacea inimii de care mă bucur acum pot exista aici pe pa mint! Cerul este cel care începe aici pe pământ, nu-i aşa? Comparate cu unirea noastră cu Cristos, cerul şi pământul nu sunt decît accidente fără importanţă.

în timpul aceleiaşi călătorii, el i-a scris surorii sale, doamna Walker: *Cîtă bucurie să-L simţim pe Isus trăind în noi, să ne dăm seama că inima ne este apucată de El, să ne amintim de iubirea Lui, pentru că El caută să aibă părtăşie cu noi în orice timp, şi nu pentru că facem eforturi chinuitoare de a rămîne în El. El este viaţa noastră, forţa şi salvarea noastră. El este „înţelepciunea, dreptatea, sfinţirea şi răscumpărarea" noastră. El este forţa noastră în slujire, şi sinul Său este locul nostru de odihnă pentru acum şi pentru totdeauna.*

Dificultăţile exterioare nu se micşorau totuşi sub nici o formă. în politică, situaţia părea mai înspăimîntătoare ca niciodată. Masacrele din Tienţin în care pieriseră douăzeci şi unu de europeni, printre ei şi consulul francez, erau încă nepotolite, şi autorităţile chineze, ştiind că Europa era cufundată în război, nu făceau nimic pentru a combate sentimentele de ostilitate ale poporului faţă de străini.

O altă scrisoare a lui Hudson Taylor va arăta în ce spirit au fost întîmpinate pericolele din 1870.

Anul scurs a fost remarcabil în mai multe privinţe. Poate că fiecare dintre noi a fost pus, mai mult sau mai puţin, în faţa pericolului, a nedumeririlor şi a necazului. Dar Domnul ne-a scăpat din toate acestea. Cîţiva dintre noi, care am băut paharul Omului durerii mai complet ca înainte, putem aduce mărturie că acest an a fost binecuvîntat pentru sufletul nostru, şi noi îi aducem mulţumiri lui Dumnezeu. Pentru mine personal, el a fost totodată anul cel mai dureros şi cel mai binecuvîntat din viaţa mea, şi nu mă îndoiesc că şi alţii au făcut aceeaşi experienţă la nivele diferite. Noi am simţit puterea şi fidelitatea lui Dumnezeu pentru a ne sprijini în neliniştile noastre, pentru a ne da răbdare în necazuri şi pentru a ne scăpa din pericol. Chiar dacă

ne aşteaptă pericole mai mari şi dacă ne sunt rezervate întristări mai profunde, vom merge în întîmpinarea lor sprijinindu-ne cu încredere pe Dumnezeul nostru.

Avem multe motive de a fi recunoscători cînd ne gîndim la lucra-

116

rea noastră: am fost puşi în împrejurări care au arătat creştinilor chinezi că poziţia noastră, ca şi a lor, a fost şi ar putea să fie din nou una de pericol. Ei au fost ajutaţi, fără îndoială, să privească nu la o „putere străină", ci la Dumnezeu însuşi pentru a găsi ocrotire, şi aceasta pentru că în primul rînd puterea aceasta s-a arătat a fi nesigură, şi în al doilea rînd pentru că noi am fost păziţi în linişte şi bucurie în diferitele noastre încercări. Dacă într-o măsură oarecare nu am reuşit să le oferim pentru binele lor acest exemplu, sau dacă nu ne-am bizuit pe puterea lui Dumnezeu pentru a ne susţine şi a ne ocroti de pericol, să mărturisim cu umilinţă lucrul acesta şi să ne umilim pentru orice lipsă conştientă faţă de Dumnezeul nostru care-Şi ţine cu fidelitate legămîntul...

Sunt convins că suntem cu toţii deplin satisfăcuţi de a fi slujitorii lui Dumnezeu, trimişi de El în diversele posturi pe care le ocupăm pentru a-I face lucrarea. El ne-a deschis uşi, noi am intrat, iar în vremurile trecute El ne-a păzit de răscoale. Nu am venit în China pentru că lucrarea misionară de aici e fără pericol sau uşoară, ci pentru că El ne-a chemat la aceasta. Nu am contat pe o protecţie omenească, ci pe promisiunea prezenţei Sale. Nici dificultăţile, nici pericolele, nici aprobarea, nici ura oamenilor n-ar putea să ne schimbe cu nimic îndatorirea. Dacă împrejurările ne-ar expune vreunui pericol special, am primi harul, sunt convins de asta, de a arăta profunzimea şi realitatea încrederii noastre în El şi, prin fidelitatea faţă de însărcinarea noastră, să dovedim că suntem discipolii Bunului Păstor care n-a dat înapoi nici chiar în faţa morţii. Dar pentru a arăta acest calm al credinţei, trebuie să căutăm de acum harul necesar. E prea tîrziu să căutăm armele şi să începem să exersăm atunci cînd suntem în prezenţa duşmanului.

Vorbind despre nevoile materiale, Hudson Taylor continuă:

Nu e nevoie să vă mai amintesc ajutorul generos pe care Domnul ni 1-a trimis în mod direct, în momentele de nevoie, prin cîţiva donatori; nu e nevoie să vă reamintesc nici faptul că El rămîne fidel şi că nu Se poate tăgădui pe Sine însuşi. Dacă ne încredem cu adevărat în El şi dacă privim la El pentru tot ce ne trebuie, nu putem să rămînem de ruşine. Cu cît învăţăm mai repede să cunoaştem fragilitatea oricărei alte temelii, cu atît va fi mai bine. Fondurile Misiunii, sau donatorii, sunt un înlocuitor sărac al Dumnezeului celui. viu.

117

La începutul lui 1871, „zilele de tristeţe şi nopţile de frămîntare" au marcat pentru Hudson Taylor o perioadă de epuizare fizică. Ficatul său grav afectat îi dădea insomnii şi depresie. El suferea şi de bronşită, ceea ce-1 împiedica să respire cum trebuie. Timpul nu

atenua sentimentul pierderii suferite. în aceste împrejurări a descoperit el o putere şi o frumuseţe nouă în promisiunea care era aşa de vitală pentru el: „Oricine bea din apa pe care i-o voi da Eu" - timpul verbului grec folosit în această propoziţie, exprimînd o acţiune continuă, un obicei, dădea acestui pasaj o semnificaţie nouă şi satisfăcea nevoia lui permanentă.

Să *nu stricăm cuvintele Mîntuitorului, spunea el adesea. Nu se spune: „Oricine a băut", ci „oricine bea". Nu e vorba de o înghiţitură izolată, nici chiar de mai multe înghiţituri, ci de o atitudine obişnuită a sufletului. în Ioan 6:35, înţelesul deplin este acelaşi: Celui care vine în mod obişnuit la Mine nu-i va fi niciodată foame, şi celui care crede în mod continuu în Mine nu-i va fi niciodată sete". Obiceiul de a veni la El cu credinţă exclude posibilitatea foamei sau a setei nepotoHte... Mi se pare că greşeala multora dintre noi constă în a lăsa în trecut actul de a bea, atunci cînd setea noastră continuă în prezent. Ceea ce ne trebuie este să bem fără întrerupere - şi să fim recunoscători în împrejurări care ne forţează să bem tot mai profund din Apa Vie.*

Capitolul XVI

Revărsare

TREIZECI DE ANI de viaţă activă i-au mai rămas lui Hudson Taylor ca director al Misiunii din interiorul Chinei, şi trecuseră mai mult de treizeci de ani de cînd preluase această responsabilitate. Şaizeci de ani, perioadă medie a două generaţii, erau destul timp pentru a testa pomul după roadele lui - să dovedească, cu alte cuvinte, care a fost rezultatul credinţei şi bucuriei în Dumnezeul în care era înrădăcinată viaţa lui. Dacă experienţele pe care le-am schiţat s-ar fi datorat emoţiei, sau ar fi fost ireale, dacă spiritualul nu era însoţit de practică, dacă Dumnezeu nu era suficient pentru toate nevoile lucrării Sale, atunci încercarea grea a timpului i-ar distruge cu siguranţă iluziile. Dar dacă Hudson Taylor, cu toate mărginirile lui, găsise cu adevărat secretul puterii şi al binecuvîntării într-o unire vie cu Isus Cristos, atunci rezultatele rămîn şi vor rămîne pentru eternitate.

***

In zilele de încercare din 1870, Hudson Taylor era încă tînăr, în anii treizeci ai lui, şi Misiunea nu număra decît treizeci şi trei de membri. în trei provincii fuseseră deschise staţiuni, iar convertiţii se adunau în zece sau douăsprezece biserici mici. Era încă ziua lucrurilor mici, slabe, şi totuşi povara era considerabilă pentru umerii unui singur om, pe care cinci ani într-o asemenea lucrare îl slăbiseră deja. Spre sfîrşitul lui 1871 s-a văzut limpede că domnul şi doamna Berger, care se îngrijiseră în Anglia atît de generos de soarta Misiunii, nu-şi mai puteau continua munca epuizantă. Starea precară a sănă-

taţii îi obliga să-şi petreacă iarna în străinătate. Proprietatea din Saint Hill trebuia vîndută, şi toată corespondenţa, contabilitatea, munca editorială, examinarea candidaţilor şi organizarea practică a unui mare număr de amănunte trebuiau să treacă în alte mîini. Legăturile efec-

tive rămîneau aceleaşi, dar Hudson Taylor a preluat această responsabilitate aproape cu un sentiment de jale sau tristeţe apăsătoare, fapt care 1-a obligat să-şi prelungească şederea pe care tocmai era pe cale s-o facă în Anglia.

Contrastul era mare între Saint Hill şi strada Pyrland dintr-un cartier periferic din nordul Londrei, şi diferenţa nu era mai puţin izbitoare între biblioteca domnului Berger şi mica încăpere ce trebuia să-i servească drept sală de studiu şi birou. Şi totuşi, cît de mulţi sunt cei care au în minte o amintire dragă şi scumpă legată de numărul şase de pe această stradă, apoi de numerele patru şi doi de pe aceeaşi stradă, care au fost achiziţionate mai tîrziu, pe măsura creşterii nevoilor. Vreme de peste douăzeci de ani, acest imobil a slujit de centru al întregii lucrări. Adunarea săptămînală de rugăciune se ţinea în două dintre camerele de la parter care comunicau între ele, şi de acolo au plecat mulţi misionari, mai ales „cei şaptezeci" şi „cei o sută". Dar să nu anticipăm şi să rămînem la începuturile slabe din 1872, atunci cînd Hudson Taylor era singurul agent al Misiunii şi directorul lucrării din China.

Calea mea este departe de a fi uşoară, scria el la începutul anului. *N-am avut niciodată atîta bucurie în Isus, şi sunt convins că El nu ne va lăsa. Cu toate acestea, niciodată, de la începutul Misiunii, n-a trebuit să privim atît de mult la El. Desigur, este bine că e aşa. Dificultăţile construiesc o scenă pe care Se poate arăta El. Fără ele n-am şti niciodată cît de bun, de fidel şi de atotputernic este Dumnezeu. Schimbarea provocată de demisia domnului şi doamnei Berger m-a pus mult la încercare. îi iubesc atît de mult! Şi mi se pare că s-a rupt o altă legătură cu trecutul, un trecut în care iubita mea care a plecat acasă, şi la care mă gîndesc neîncetat, juca un rol. Dar cuvintele lui Dumnezeu sunt: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi*[u]*.*

Doritor să facă să înainteze marea însărcinare care se afla în faţa Misiunii, trebuie să-i fi fost greu lui Hudson Taylor să se obişnuiască

cu rutina muncii de birou timp de săptămîni de zile. El nu se grăbea să ia măsuri noi, căci nu avea nici o indicaţie despre ceea ce avea Domnul în vedere. Dar cînd rugăciunile prin care cerea ajutătorii potriviţi păreau să nu primească răspuns, iar munca de birou îl ţinea departe de ceea ce ar fi fost ispitit să privească a fi mai important, ar fi fost uşor să se descurajeze sau să devină nerăbdător. Cu un prieten care trecea prin aceleaşi dificultăţi, a încercat să împărtăşească cîteva dintre lecţiile pe care era pe cale să le înveţe.

Este o mare încurajare pentru mine să ştiu că Dumnezeu m-a aşezat în împrejurările în care mă găsesc şi că m-a chemat la această însărcinare. N-am căutat-o şi nu îndrăznesc s-o părăsesc. El ştie de ce sunt aici: fie pentru a lucra, fie pentru a învăţa, fie pentru a suferi. „Cine crede în Mine nu se va grăbi". Aceasta nu este o lecţie uşor de învăţat, nici pentru tine, nici pentru mine, dar cred sincer că zece ani ar fi bine folosiţi şi că am trage din ei cel mai bun folos dacă am

ajunge s-o învăţăm foarte bine... Se pare că Moise a fost ţinut la o parte timp de patruzeci de ani tocmai pentru aceasta. Să ne păzim deci de graba nerăbdării, de impetuozitatea cărnii, de dezamăgirile şi de oboseala pe care le atrag ele după sine.

Viaţa aceasta retrasă aducea totuşi roade, căci era cu adevărat o viaţă de părtăşie cu Domnul Isus Cristos. E interesant să notăm reacţia tinerilor care se aflau sub influenţa ei. Un tînăr din Londra, care-şi dăduse inima Domnului, a dorit să cunoască mai bine lucrarea misionară din China. El s-a dus în strada Pyrland şi a găsit o cameră modest mobilată în care se adunau nişte oameni pentru ora de rugăciune. *Un text mare fixat pe perete, în faţa uşii, mi-a făcut o impresie puternică,* a povestit el mai tîrziu. *„Dumnezeul meu va avea grijă de toate nevoile voastre". Erau prezente vreo douăzeci de persoane... Domnul Taylor s-a aşezat la harmoniu şi a indicat o cîntare. înfăţişarea lui nu m-a impresionat: era mic de statură şi vorbea cu o voce liniştită. Ca mulţi alţi tineri, presupun că asociam în gîndurile mele puterea cu zgomotul, şi căutam la un lider prestanţă fizică. Dar cînd a zis: „Să ne rugăm", şi a continuat să conducă adunarea de rugăciune, ideile mele au suferit o schimbare. Nu auzisem niciodată* pe *cineva rugînduse în felul acesta. Era o simplitate, o blîndeţe, o în-*

drăzneală şi o putere care mi-au impus tăcere şi m-au subjugat. Era limpede că Dumnezeu îl primise pe acest om în intimitatea Sa. O asemenea rugăciune era evident rezultatul unui timp îndelungat petrecut în locul tainic, şi era ca o rouă de la Domnul.

Am auzit de atunci mulţi oameni rugîndu-se în public, dar nimic nu se poate compara cu rugăciunile domnului Taylor şi cu cele ale domnului Spurgeon. Cine ar putea vreodată să le uite? Era ceva extraordinar să-1 auzi pe domnul Spurgeon rugîndu-se, cînd îşi lua de mină cum s-ar zice marea lui adunare de şase mii de oameni şi îi ducea în Locul Sfînt. Iar cel care îl auzise pe domnul Taylor pledînd pentru China înţelegea ce înseamnă: „Rugăciunea fierbinte a unui om drept este eficace". Adunarea de rugăciune a durat de la ora patru la şase, dar mi s-a părut a fi una dintre cele mai scurte adunări de rugăciune la care am luat vreodată parte.

O tînără foarte bine crescută venise din vestul Angliei pentru a asista în Londra la conferinţa din Mildmay, şi stătea ca invitată în strada Pyrland. L-a ascultat pe Hudson Taylor ţinînd predica de deschidere a conferinţei, cînd două-trei mii de persoane umpleau la refuz marea sală, şi ea a văzut influenţa pe care o avea el asupra liderilor creştini. Dar Hudson Taylor a impresionat-o cel mai mult în viaţa de zi cu zi din casa Misiunii, prin felul său de a-şi purta poverile şi de a trece cu bine testele credinţei, bucurîndu-se zilnic în Domnul. *îmi amintesc îndemnul domnului Taylor,* a scris mult mai tîrziu domnişoara Soltau, *de a nu vorbi despre nevoile noastre celor care ne înconjoară, ci să le facem cunoscute numai Domnului. într-o zi cînd am avut un mic dejun foarte sărăcăcios, şi nu mai era aproape nimic*

pentru masa de prînz, am fost foarte emoţionată să-1 aud cîntînd o cîntare de copii:
„Isus ştiu mă iubeşte,/Biblia-mi spune mie".
Apoi ne-a invitat pe toţi să-L lăudăm pe Domnul pentru dragostea Lui neschimbătoare, să-I spunem nevoile noastre şi să ne sprijinim cu tărie pe promisiunile Lui. înainte de sfîrşitul zilei, ne bucuram cu toţii de răspunsurile pline de har pe care le primisem la rugăciune.
Departe de a fi descurajat din cauza scăderii fondurilor ca urmare a retragerii domnului Berger, Hudson Taylor a început într-un mod mai precis şi mai hotărît ca niciodată să facă planuri pentru o nouă

extindere a lucrării. Privind într-o zi marea hartă a Chinei, s-a întors spre cei cîţiva prieteni care erau cu el şi le-a zis:
„Aveţi credinţa necesară pentru a vă alătura mie ca să cerem şi să obţinem de la Dumnezeu optsprezece persoane, care să meargă doi cîte doi în cele nouă provincii neevanghelizate?"
Domnișoara Soltau era prezentă în grup, şi şi-a amintit cum s-au luat de mîini în faţa acestei hărţi, angajîndu-se solemn să se roage în fiecare zi pînă la împlinirea rugăciunilor lor, pentru cei optsprezece evanghelişti de care aveau nevoie. Credinţa lor nu poate fi pusă la îndoială. Dar cei prezenţi nici nu bănuiau extinderea care urma să aibă loc, nici partea importantă pe care domnișoara Soltau urma s-o aibă în dezvoltarea Misiunii, nici slujba specială a lui F.W. Baller, tînărul despre care am vorbit mai sus. Amîndoi au fost atraşi de această lucrare misionară sub influenţa vieţii debordante a lui Hudson Taylor. Acest timp de aştepare a adus astfel roade, şi cînd Hudson Taylor s-a putut întoarce în China, el a lăsat în urma lui la Londra un Comitet format din prieteni îndelung verificaţi, pe lîngă domnișoara Blatchley care îngrijea de copii şi de casa din strada Pyrland. în clipa plecării sale, suma de bani pe care a dat-o secretarilor era foarte mică: douăzeci şi una de lire sterline, tot ce-i mai rămînea. Dar Misiunea nu avea nici o datorie, şi el a scris cu încredere prietenilor Misiunii:
Deşi organizaţia de bază din Anglia s-a modificat, nu s~a schimbat nimic în ce priveşte caracterul şi spiritul lucrării. Deoarece Misiunea s-a mărit, are nevoie de un număr mai mare de lucrători, aici, ca şi în China. Vom continua să aşteptăm ajutor numai de la Dumnezeu. Ca răspuns la rugăciunile noaastre, El va pune pe inima copiilor Săi să ne ajute. Cînd vom avea bani, îi vom trimite în China. Cînd nu-i vom avea, nu-i vom trimite, căci nu e voie să avem datorii. Dacă credinţa noastră va fi pusă la încercare în viitor aşa cum a fost în trecut, El va fi fidel, aşa cum a fost totdeauna. Şi chiar dacă credinţa noastră ar cădea, fidelitatea Lui nu va slăbi, căci este scris: „Dacă suntem infideli, El rămîne fidel".
Niciodată n-a fost mai necesară această încredere ca atunci cînd, după cincisprezece luni de absenţă, directorul Misiunii s-a aflat din nou în China. Unele centre suferiseră din cauza bolii conducătorilor

lor, sau a altor piedici. Bisericile mici nu mai erau ceea ce fuseseră, staţiunile aveau un personal insuficient, altele erau chiar închise, şi Hudson Taylor de abia ştia unde să înceapă ca să aducă ajutorul şi încurajările necesare. în loc să facă planuri de extindere a lucrării în provinciile încă neatinse, tot ce putea face era să întărească lucrarea existentă. Din fericire avea cu el, pentru propria lui mîngîiere, soţia devotată pe care i-o dăduse Dumnezeu. Domnişoara Faulding, care se consacrase lucrării cu femeile din Hangchow, devenise a doua sa soţie, începînd alături de el o slujire dezinteresată care, timp de treizeci şi trei de ani, a făcut-o dragă tuturor membrilor Misiunii. Dar ei au fost adesea despărţiţi. în timpul iernii, cînd un strat gros de zăpadă acoperea pămîntul, Hudson Taylor era fericit s-o scutească de călătoriile pe care le făcea el însuşi, care îl costau adesea mult.

Am *invitat membrii bisericii şi pe cei interesaţi să ia mîine masa împreună cu mine,* scria el de la o staţiune care fusese închisă. *Vreau să se întîlnească cu toţii. Dumnezeu să ne dea binecuvîntarea Sa. Deşi împrejurările sunt din nefericke descurajatoare, ele nu sunt disperate; ele se vor ameliora curînd, prin harul lui Dumnezeu, dacă se ocupă cineva de ele.*

Această ultimă frază este foarte caracteristică naturii practice a credinţei lui Hudson Taylor; „împrejurările se vor ameliora curînd, prin harul lui Dumnezeu, dacă se ocupă cineva de ele". Luînd asupra lui însuşi sarcinile cele mai grele, şi depinzînd de puterea dătătoare de viaţă a Duhului Sfînt, el mergea înainte cu răbdare, în rugăciune, netezind dificultăţile şi insuflînd un spirit nou atît convertiţilor, cît şi misionarilor. După ce doamna Taylor i s-a alăturat, el a petrecut trei luni la Nanking, consacrînd mult timp evanghelizării directe. De acolo, el scria aceste rînduri:

în fiecare seară ne adunăm un mare număr de oameni datorită imaginilor pe care le arătăm şi le proiectăm, apoi îl predicăm pe Isus... Ieri seară am avut cel puţin cinci sute de ascultători în capela noastră. Unii n-au rămas decît o clipă; alţii aproape trei ore. Fie ca Domnul să binecuvînteze suflete cît timp vom sta aici... în fiecare după-amiază, femeile vin să ne vadă şi să ne asculte.

Ceea ce îl susţinea lăuntric se poate ghici dintr-o întrebare pe care a

pus-o într-o scrisoare adresată domnişoarei Blatchley:

Dacă bei neîncetat din Fîntînă, ce se va revărsa din viaţa ta? - Isus, Isus, Isus!

Ceea ce se revărsa din el era tocmai ce lipsea pretutindeni. Astfel, vizitele lui şi-au atins scopul, şi el nu s-a oprit înainte de a fi fost cel puţin o dată pe lună în fiecare staţiune a Misiunii. Departe de a se mulţumi cu aceasta, a vizitat conducătorii chinezi din fiecare comunitate locală, evangheliştii, colportorii biblici, învăţătorii şi femeile care citeau Biblia, şi toţi, aproape fără excepţie, au fost ajutaţi în mod personal. Cînd puteau să fie împreună, doamna Taylor, al cărei ajutor era nepreţuit, îl ajuta în munca de corespondenţă care dura uneori

o parte a nopţii. Ea îl însoţea adesea în călătoriile sale pe linie medicală; uneori rămînea şi ea în staţiunile unde se aflau bolnavi, în timp ce soţul ei îşi continua drumul spre un alt oraş. El era foarte fericit că posedă cunoştinţe medicale, căci nu exista un alt medic în Misiune sau în altă parte, în afara porturilor deschise prin Tratat, şi este inutil să mai spunem că ele adăugau nu puţin la poverile lui Hudson Taylor. într-o staţiune îndepărtată, el a găsit într-o zi nouăzeci şi opt de scrisori care îl aşteptau: el şi-a luat timp a doua zi să scrie o pagină întreagă de instrucţiuni pentru îngrijirea bebeluşului unui ajutor foarte stimat în Chinkiang, pe nume Aliang. Dar fie că trebuia să scrie scrisori lungi, fie să întreprindă călătorii suplimentare, era recunoscător pentru fiecare ocazie cînd putea să ajute. A fi „slujitorul tuturor" era privilegiul pe care şi-l dorea cel mai mult.

Domnul ne ajută să prosperăm, putea el să scrie după o perioadă de circa nouă luni, *şi lucrarea creşte neîncetat, mai ales în domeniul cel mai important, cel al ajutoarelor dintre băştinaşi. Aceştia au ei înşişi nevoie de multă încurajare, atenţie şi instruire, dar ei devin mai eficienţi şi mai numeroşi, şi în ei este, fără nici o îndoială, speranţa Chinei. îi consider pe misionarii străini ca un fel de schelă provizorie ridicată în jurul unei clădiri în construcţie. Cu cît poate ea să fie îndepărtată mai repede, sau mai degrabă să fie transportată în altă parte pentru a îndeplini aceeaşi misiune importantă, cu atît mai bine.*

Rugăciunea şi viziunea lucrării mergeau mînă în mînă cu aceste osteneli fără răgaz. Ar fi fost uşor să pierzi simţul *urgenţei* marii lu-

crări de îndeplinit dincolo de regiunile deja atinse dacă te uitai la nevoile presante care erau lîngă tine, şi aceasta mai ales cînd fondurile pentru lucrarea deja existentă nu erau prea mari. Dar pentru Hudson Taylor era valabil chiar inversul. Călătorind din loc în loc, ducîndu-se de la o staţiune la alta, traversînd regiuni populate, intrînd în vorbă cu oameni prietenoşi şi accesibili, el era tot mai atras spre cei care nu fuseseră niciodată atinşi, atît aproape, cît şi în depărtare.

Săptămîna trecută, a scris Hudson Taylor Comitetului din Londra, *mă aflam la Tai-ping. Inima mea a fost foarte impresionată şi înduioşată de mulţimile care, într-o zi de tîrg, umpleau literalmente străzile pe o distanţă de trei sau patru kilometri, astfel că de abia puteam să înaintăm. N-am putut să predicăm mult, deoarece căutam un loc de unde să putem începe o lucrare permanentă, dar m-am retras la o parte spre zidul oraşului ca să strig la Dumnezeu să aibă milă de aceşti oameni, să le deschidă inima, iar nouă să ne deschidă o uşă pentru a lucra printre ei.*

Fără să fi căutat acest lucru, am fost puşi în contact cu patru suflete neliniştite. Un bătrîn ne-a recunoscut nu ştiu cum şi ne-a urmat pînă pe vas. L-am invitat să intre şi l-am întrebat cum îl cheamă. „Mă numesc Dzing", a răspuns el, „dar întrebarea care mă frămîntă şi la care nu găsesc răspuns este: Ce să fac cu păcatele mele? Gînditorii noştri ne spun că nu există viaţă viitoare, dar mie mi-e greu

să-i cred... O, domnule, cînd stau în pat, mă gîndesc. Cînd stau singur în timpul zilei, mă gîndesc. Mă gîndesc şi mă tot gîndesc, dar nu ştiu ce să fac cu păcatele mele. Am şaptezeci şi doi de ani şi nu mă aştept să ajung la opzeci de ani. Astăzi nu ştiu ce se va întîmpla mîine. Aţi putea să-mi spuneţi ce să fac cu păcatele mele?
„Da, desigur", i-am răspuns. „Tocmai ca să răspundem la această întrebare am venit noi de la atîta depărtare. Ascultă-mă, şi o să-ţi explic exact ce doreşti să ştii".
Cînd s-au întors tovarăşii mei, el a ascultat încă o dată istoria minunată a Crucii, apoi ne-a părăsit, înviorat şi îmbărbătat... şi foarte fericit să afle că închiriasem o casă în oraş şi speram să aducem nişte colportori creştini să locuiască acolo.
Aceeaşi lucrare era de făcut în peste cincizeci de oraşe din provincia Chekiang, oraşe în care nu se afla nici un martor pentru Cristos.

Şi apoi, milioanele care aşteptau dincolo! Acolo, în jonca lui, Hudson Taylor nu putea decît să-şi aducă povara înaintea Domnului. Credinţa i-a fost întărită, şi pe una din Bibliile sale s-au găsit aceste rînduri scrise a doua zi după discuţia lui cu Dzing, în 27 ianuarie 1874:
Cerut lui Dumnezeu cincizeci sau o sută de evanghelişti indigeni şi tot atîţia misionari străini de care este nevoie pentru a deschide cele patru prefecturi şi cele patruzeci şi opt de capitale de districte încă neocupate din Chekiang; cerut şi oamenii necesari pentru a defrişa cele nouă provincii neocupate. Toate acestea în Numele lui Isus.
îţi mulţumesc, Doamne Isuse, pentru promisiunea pe care îmi permiţi să mă bazez. Dă-mi toată forţa fizică, toată înţelepciunea, tot harul de care am nevoie pentru această mare lucrare care este a Ta.
Cît de neînţeles a părut răspunsul divin: nu o forţă reînnoită, ci o boală gravă. Săptămîni de zile a rămas culcat, suferind şi fără putere, incapabil să facă altceva decît să se ţină prin credinţă de viziunea cerească. Fondurile fuseseră atît de mici luni de zile, încît nu ştia cum să împartă puţinul ce intra, şi nu-i rămînea nimic pentru extinderea lucrării. Totuşi, el scrisese secretarilor din Londra: „Vom merge spre interior. Sper că provinciile dezmoştenite pe care le voi vedea vor fi evanghelizate în scurt timp. Tînjesc după aceasta ziua, şi mă rog pentru ea noaptea. Se poate oare ca lui Dumnezeu să-I pese mai puţin?"
Niciodată nu păruse mai imposibilă o înaintare spre interior. Dar în Biblia deschisă alături stătea scrisă tranzacţia încheiată între sufletul său şi Dumnezeu, şi, în inima lui, avea convingerea tot mai fermă că urma să sune ora dorită de Dumnezeu pentru o acţiune decisivă în provinciile din interior. Şi iată că într-o zi, pe cînd îi reveneau puţin cîte puţin forţele, i s-a înmînat o scrisoare venită din Anglia, după o traversare de două luni. Ea venea de la o corespondentă necunoscută:
Dragă domnule, scrisese la începutul lui decembrie o mînă cam tremurătoare, // *binecuvîntez pe Dumnezeu. în două luni, sper să pot pune la dispoziţia Comitetului dumneavoastră, în vederea unei noi extinderi a lucrării Misiunii în Interiorul Chinei, o sumă de opt sute de*

lire sterline.
Vă rog să notaţi că banii sunt pentru noile provincii...
Găsesc că este frumoasă forma dumneavoastră de recipisă sau aviz
127
de primire: „Domnul este Steagul nostru", „Domnul va purta de grijă! Cînd credinţa este expusă în felul acesta şi este însoţită de laudă, sunt sigură că Domnul oştirilor o onorează.
Opt sute de lire pentru „noile provincii"! Convalescentul se întreba dacă citise bine. Secretele inimii sale păreau să se reflecte pe această foaie de hîrtie venită de la o aşa mare depărtare. înainte chiar să-şi fi scris rugăciunea pe Biblie, această scrisoare plecase, şi acum, chiar în clipa cînd era mai necesară, ea sosea, purtînd o minunată împlinire. Timpul ales de Dumnezeu venise cu siguranţă!
Din camera sa de bolnav, următorul pas a fost să se ducă pe valea fluviului Yangzi, şi acele zile de primăvară au fost martore unei întruniri puţin obişnuite la Chinkiang. în acest oraş, ca de altfel în ar proape toate staţiunile, creştinii chinezi erau animaţi de o nouă viaţă: tineri convertiţi indigeni erau primiţi în biserică, iar lucrătorii chinezi creşteau în har şi activitate rodnică. Misionarii cei mai vechi îşi reînsufleţiseră speranţele lucrînd în marile centre, pe cînd tinerii misionari, care făcuseră progrese în studiul limbii, aveau dorinţa arzătoare de a face lucrare de pionierat. Toţi cei care putuseră să-şi părăsească staţiunea s-au strîns pentru o săptămînă de rugăciune şi de discuţii cu Hudson Taylor. Acesta, însoţit de domnul Judd, se pregătea să urce în susul marelui fluviu în căutarea unei case care să servească drept centru pentru noua ramură occidentală a Misiunii.
Nu este bine, din partea Domnului, scria Hudson Taylor din Chinkiang, *să ne încurajăm în felul acesta, cînd suntem greu încercaţi prin lipsa de fonduri?*
Nu belşugul de bani putea să explice noua notă de bucurie şi speranţă, cum se poate judeca din următoarea scrisoare trimisă unui prieten greu încercat în viaţa de credinţă.
Niciodată n-a trecut lucrarea noastră printr-o asemenea încercare, nici printr-o asemenea exercitare sau punere în practică a credinţei. Boala domnişoarei Blatchley şi marea ei dorinţă de a mă vedea venind în Anglia; nevoile dragilor noştri copii; starea fondurilor noastre băneşti; schimbările indispensabile care intervin în lucrare pentru a permite unora să se întoarcă acasă, şi altora să vină aici; necesitatea extinderii lucrării şi multe alte lucruri despre care mi-e greu să scriu
128
acum, toate acestea ar deveni o povară zdrobitoare dacă ar trebui s-o purtăm. Dar Domnul ne poartă pe noi şi poverile noastre, şi ne face inima atît de veselă în El, încît n-am cunoscut niciodată mai multă libertate în faţa grijilor şi temerilor noastre.
Săptămîna trecută, cînd am ajuns la Şanghai, ne aflam într-o nevoie mare şi urgentă. Corespondenţa sosise, dar nu aducea nici o donaţie! Iar extrasele de cont nu arătau să avem vreo sumă pe care s-o

folosim. Am adus această povară înaintea Domnului. Cînd m-am trezit a doua zi, m-am simţit tulburat, dar Domnul mi-a dat un cuvînt: „îţi cunosc necazurile, şi am venit să te scap din ele"; „Voi fi curtine" (Exod 3:7,8,12). înainte de ora şase dimineaţa eram sigur că urma să sosească ajutorul şi, la amiază, am primit o scrisoare de la domnul Miiller, scrisoare care ajunsese mai întîi la Ningpo, şi de aceea întîrziase; ea conţinea peste trei sute de lire sterline.

Nevoia mea este mare şi urgentă acum, dar Dumnezeu este încă şi mai mare şi mai apropiat. Şi pentru că El este ceea ce este, totul trebuie să fie, totul este şi totul va fi bine. Cîtă bucurie să-L cunoaştem pe Dumnezeul cel viu, să-L vedem pe Dumnezeul cel viu, să ne bizuim pe Dumnezeul cel viu în împrejurările noastre speciale şi particulare! Eu nu sunt decît ambasadorul Lui. El are grijă de onoarea Sa, El are grijă de nevoile slujitorilor Săi după bogăţiile Sale, iar voi ne ajutaţi prin rugăciunile voastre, prin lucrarea credinţei voastre şi a dragostei voastre.

La puţin timp după aceeaşi dată (în aprilie 1874), o notă scrisă de el doamnei Taylor reflectă aceeaşi încredere: *„Soldul din casă era ieri de şaizeci şi şapte de cenţi chinezeşti. Domnul este Cel care domneşte: iată bucuria şi siguranţa noastră".* Şi el zicea, domnului Baller cînd soldul era şi mai mic: *„Noi avem aceşti bani, plus toate promisiunile lui Dumnezeu".*

„Douăzeci şi cinci de cenţi *plus* toate promisiunile lui Dumnezeu!" scria acesta din urmă. „Ei bine, mă simt la fel de bogat ca şi Cresus!" Cuvintele unui cîntări pe care o cîntau la conferinţa din Chinkiang spuneau: „într-un fel sau altul, Domnul va purta de grijă". Gîndindu-se la aceste cuvinte, Hudson Taylor scria domnişoarei Blatchley: *Sunt sigur că dacă aşteptăm pur şi simplu, Domnul va purta de grijă... Eu şi cu domnul Judd vom pleca pentru a examina posibilitatea*

stabilirii unei baze la Wuchang, de unde am putea să m croim un drum spre China occidentată, după cum ne va permite Domnul. Suntem călăuziţi să facem acest efort acum, date fiind nevoile acestor provincii încă neatinse şi pentru care am primit fondurile necesare, în timp ce nu avem suficiente fonduri pentru nevoile generale ale lucrării... Nu ştiu cum vom fi ajutaţi luna viitoare, deşi sunt sigur că vom fi ajutaţi. Domnul nu poate şi nici nu vrea să ne părăsească.

Şi totuşi, chiar în aceeaşi perioadă, Dumnezeu a permis dificultăţi noi şi noi amînări. Sănătatea domnişoarei Blatchley, care fusese curajoasă şi fidelă pînă la sfîrşit, nu rezistase numeroaselor ei responsabilităţi. Copiii, în strada Pyrland, aveau nevoie de cineva care să le poarte de grijă, iar activitatea Misiunii din Anglia era aproape oprită, căci toată lucrarea căzuse tot mai mult pe umerii domnişoarei Blatchley, care fusese atît de devotată, încît se încărcase cu ea. Cînd domnul Judd s-a instalat în Wuchang, domnul şi doamna Taylor s-au reîntors în grabă în ţară. Dar chiar înainte de a părăsi ei China, cea pe care sperau s-o ajute părăsise această lume.

Sosirea lor Anglia, după cîteva săptămîni, a fost ciudată şi dureroasă: locul domnişoarei Blatchley era gol, copiii erau împrăştiaţi, iar adunările de rugăciune nu se mai ţineau.. Cu toate acestea, îi aşteptau alte încercări. în cursul călătoriei pe care o făcuse pe Yangzi împreună cu domnul Judd, Hudson Taylor căzuse şi se lovise rău la spate. Un şoc puternic nu-şi dezvăluie adesea urmările decît încet, şi după două sau trei săptămîni de la sosirea în Anglia, viaţa agitată din Londra a trezit durerea adormită. A apărut o paralizie treptată a membrelor inferioare, condamnîndu-1 la repaus total. Lovit astfel în puterea vîrstei, trebuia să stea întins în pat, conştient de toate îndatoririle care îi reveneau, şi totuşi să se poată bucura în Dumnezeu!

Da, să se bucure în Dumnezeu! Cu dorinţele şi speranţele sale la fel de nesfîrşite ca şi nevoile care-i stăteau pe inimă; cu rugăciunile pe care le adresase lui Dumnezeu şi cu răspunsurile pe care i le dăduse Dumnezeu; cu noile uşi care se deschideau în China şi cu valul de binecuvîntare spirituală care, chiar în clipa aceea, însufleţea bisericile din Europa şi pe care dorea să le folosească în folosul lucrării misionare; cu această paralizie care nu-i lăsa decît puţină speranţă de a

putea din nou într-o zi să se ţină pe picioare şi să meargă. în toate acestea, acceptarea senină a voii lui Dumnezeu, considerată ca fiind bună, plăcută şi perfectă, a fost cel mai minunat şi mai extraordinar exemplu. Este sigur că din acest loc de suferinţă a ieşit dezvoltarea nouă şi considerabilă a Misiunii din Interiorul Chinei.

Un pat mic era acum sfera de acţiune la care era redus. Dar la picioarele acestui pat se afla marea hartă a Chinei! Şi în această cameră se făcea simţită, zi şi noapte, prezenţa Celui la care avea liber acces, prin Numele lui Isus. într-o zi, la mult timp după ce Dumnezeu îi împlinise rugăciunile, atunci cînd lucrătorii Misiunii predicau Evanghelia pe toată întinderea ţării, un membru influent al Bisericii scoţiene i-a spus lui Hudson Taylor: „Trebuie că sunteţi uneori ispitit să vă mîndriţi cu modul minunat în care S-a slujit Dumnezeu de dumneavoastră. Puţini oameni au primit o onoare mai mare".

„Eu nu văd lucrurile în felul acesta", a răspuns liniştit Hudson Taylor. „Mă gîndesc adesea că Dumnezeu a căutat pe cineva destul de slab şi de mic ca să Se poată sluji de el, şi m-a găsit pe mine".

***

Orizontul nu se lumina, şi sfîrşitul anului era aproape. Hudson Taylor era tot mai puţin în stare să se mişte, chiar şi în pat. El nu se putea întoarce decît cu ajutorul unei corzi fixate în tavan. Pe cînd la început avea încă posibilitatea de a scrie, acum nu era în stare nici să ţină în mînă o pană de scris. Iar împrejurările din perioada aceea îl lipseau de ajutorul preţios al doamnei Taylor. în acest moment, la începutul anului 1875, a apărut în presa creştină un mic articol intitulat: *Apel la rugăciune pentru o sută cincizeci de milioane de chinezi.* Articolul expunea pe scurt faptele privitoare la cele nouă provincii neevanghelizate şi la scopurile Misiunii. Patru mii de lire sterline,

zicea acest articol, fuseseră donate recent în favoarea evanghelizării acestor regiuni îndepărtate. Articolul anunţa că şi creştinii chinezi erau dispuşi să ia parte la lucrare. Nevoia cea mai urgentă era de a avea un mai mare număr de misionari, de tineri care să accepte să

facă faţă oricărei dificultăţi în lucrarea lor de pionierat.
„Ar vrea oare fiecare cititor creştin", continua acest articol, „să-şi înalţe inima la Dumnezeu în această clipă şi să consacre un minut de rugăciune fierbinte pentru ca Domnul să scoată în acest an optsprezece bărbaţi calificaţi pentru a se dărui acestei lucrări?"
Apelul nu spunea că şeful Misiunii era un invalid aparent incurabil. Nu spunea că cele patru mii de lire sterline donate veniseră de la el şi soţia lui, contituind o parte din capitalul consacrat de ei lucrării lui Dumnezeu. Nu spunea că, de doi ani şi jumătate, ei înşişi şi mai mulţi alţii împreună cu ei se rugau zilnic şi cu credinţă pentru a obţine aceşti optsprezece evanghelişti. Dar toţi cititorii simţeau că aceste cuvinte şi această invitaţie nu puteau să fi fost scrise decît într-o părtăşie profundă cu Dumnezeu.
în scurtă vreme, corespondenţa a crescut, şi Hudson Taylor a avut bucuria de a se ocupa de ea - sau mai degrabă de a vedea că Domnul Se ocupa de ea.
Misiunea nu avea angajaţi plătiţi, a scris el vorbind despre această perioadă, *dar Dumnezeu i-a îndemnat pe nişte voluntari să vină zilnic fără un aranjament prealabil, şi să se ocupe de această corespondenţă, scriind după dictare. Dacă cel care venea dimineaţa nu putea rămîne destul timp pentru a răspunde tuturor scrisorilor, puteam fi siguri că un altul venea după-amiază. Uneori, un prieten care lucra în centru venea după orele de birou să ţină contabilitatea sau să termine corespondenţa. Aşa se întîmpla în fiecare zi. Una din perioadele cele mai fericite din viaţa mea a fost acest timp de inactivitate forţată, cînd nu puteam face altceva decît să mă bucur în Domnul, să-L aştept cu răbdare şi să-L văd satisfăcîndu-mi toate nevoile. Niciodată n-a mai fost ţinută corespondenţa mea cu atîta regularitate şi promptitudine.*
Şi cei optsprezece bărbaţi ceruţi au început să vină. La început corespondam, apoi veneau să mă vadă în camera mea. Curînd, am avut Ungă patul meu o clasă întreagă de elevi care veneau să înveţe limba chineză. La timpul hotărît, Domnul le-a dat mijloacele de a pleca, şi dragii mei prieteni din Mildmay au început să se roage pentru restabilirea mea. Domnul a binecuvîntat remediile folosite, şi eu m-am vindecat. Unul dintre motivele pentru care fusesem dat la o parte nu

mai exista. Dacă sănătatea mi-ar fi permis să fac turnee, unii ar fi putut să creadă că trimiterea celor optsprezece bărbaţi în China se datora apelurilor mele insistente şi nu unei acţiuni directe a lui Dumnezeu. Neputînd face nimic eu însumi, decît să dictez un apel la mijlocire, răspunsul la aceste rugăciuni apărea cu atît mai strălucitor.
împlinirea rugăciunilor prin care se cereau fonduri a fost la fel de

minunată. S-a întîmplat odată că suma lunară care trebuia trimisă în China era cu totul insuficientă. Era aproape cu două sute treizeci şi cinci de lire sterline mai mică decît suma trimisă în mod obişnuit. Situaţia a fost adusă înaintea Domnului într-o rugăciune precisă, şi, prin bunătatea Sa, răspunsul n-a întîrziat să vină. în aceeaşi seară, factorul poştal a adus o scrisoare conţinînd un cec pe care donatorul voia să-1 înregistreze ca venind dintr-o „vînzare de argintărie". Suma de pe cec era de două sute treizeci şi cinci de lire, şapte şilingi şi nouă peni.
întorcîndu-se de la o adunare unde s-a putut duce datorită ameliorării stării de sănătate, Hudson Taylor a fost acostat de un nobil rus care îl auzise vorbind. în timpul călătoriei care îi readucea pe amîndoi în Londra, contele Bobrinsky şi-a scos portofelul.
„Permiteţi-mi să vă ofer o nimica toată pentru lucrarea dumneavoastră din China", a zis el.
O privire aruncată asupra biletului de bancă pe care îl primise 1-a făcut pe Hudson Taylor să creadă că e vorba de o eroare.
„Nu aveaţi intenţia să-mi daţi cinci lire?" a zis el imediat. „Ori dumneavoastră văd că-mi daţi cincizeci. Lăsaţi-mă să vă înapoiez biletul".
„Nu pot să-1 iau înapoi", a răspuns contele nu mai puţin surprins. „Aveam într-adevăr intenţia să vă dau cinci lire, dar se vede treaba că Domnul a vrut să primiţi cincizeci. Nu pot să-1 iau înapoi".
Impresionat de acest incident, Hudson Taylor a ajuns acasă chiar în timpul în care se ţinea o adunare de rugăciune. Ar fi trebuit să trimită deja banii în China, dar din suma ce trebuia trimisă lipseau patruzeci şi nouă de lire şi unsprezece şilingi. Hudson Taylor a pus pe masă biletul de cincizeci de lire. Ar fi putut veni el oare într-un mod mai direct din mîna Tatălui?

• •*

în ciuda tuturor împlinirilor rugăciunilor din acei ani, uşa pentru ca Misiunea să poată pătrunde în interiorul Chinei era departe de a fi deschisă. După plecarea celor optsprezece misionari, a venit o vreme în care părea aproape imposibil să se evite un război, ca urmare a asasinării unei persoane oficiale britanice. Negocierile durau de luni de zile, guvernul chinez nu voia să dea nici o satisfacţie, iar ambasadorul englez era pe punctul de a părăsi Pekinul. Ostilităţile păreau inevitabile, şi prietenii Misiunii au încercat să-1 convingă pe Hudson Taylor care voia să plece cu alţi opt misionari să se răzgîndească.
„O să trebuiască să vă întoarceţi imediat cu toţii", îi spuneau ei, „iar cît despre trimiterea unor pionieri în provinciile mai îndepărtate nici nu poate fi vorba".
Era undeva vreo greşeală? Aceşti bărbaţi şi aceşti bani să fi fost daţi în zadar? Interiorul Chinei trebuia oare să rămînă închis pentru Evanghelie?
într-o cabină de clasa a treia de pe un vas francez, un bărbat era în genunchi, pledînd înaintea lui Dumnezeu. „Cît de mult suspină sufle-

tul meu", scrisese el cu doi ani înainte, „după evanghelizarea a o sută optzeci de milioane de chinezi din aceste provincii neocupate. Cît mi-aş dori să am o sută de vieţi de dat şi să trăiesc pentru binele lor!" El făcuse tot ce-i stătea în putinţă, păstrîndu-şi intactă viziunea, chiar prin toate descurajările. Şi acum?

Dar timpul lui Dumnezeu venise. Cu El nu e niciodată „prea tîrziu". în ultimul moment, la Ministerul Afacerilor Externe al Chinei s-a petrecut o schimbare în bine. Vice-regele Li-Hung-Chang s-a grăbit să ajungă la coastă înaintea ambasadorului englez pentru a putea redeschide negocierile. La Chefoo a fost semnat memorabilul Tratat prin care în sfîrşit se deschideau mari toate uşile Chinei pînă în provinciile cele mai îndepărtate.

Chiar atunci cînd fraţii noştri au fost gata de plecare, a putut să scrie Hudson Taylor, *nici o clipă prea devreme, nici o clipă prea tîrziu, uşa atîta vreme zăvorită s-a deschis de la sine înaintea lor.*

Capitolul XVII

O revărsare si mai mare

PIONIERII MISIUNII au parcurs, în cei doi ani care au urmat, cam cincizeci de mii de kilometri, pătrunzînd în provinciile interioare ale Chinei şi anunţînd pretutindeni Vestea Bună a iubirii răscumpărătoare. Acest lucru a prilejuit una dintre cele mai mari puneri la încercare a credinţei pe care le-a avut de înfruntat Hudson Taylor în timpul vieţii sale. Ţara se deschisese în chip minunat, şi era ceva firesc ca după atîţia ani grei consacraţi pregătirii drumului, tinerii misionari să fi dorit să profite de avantaje şi să-şi întemeieze cămine proprii, ca nişte centre de unde puteau apoi să lucreze. Dar lucrul acesta presupunea prezenţa unor soţii! Mai mulţi pionieri erau logodiţi şi nu aşteptau decît aprobarea lui Hudson Taylor pentru a-şi duce primele femei europene în interiorul Chinei. Ei nu puteau să prevadă, aşa cum putea s-o facă şeful lor, tot ceea ce ar implica lucrul acesta, şi că nu peste mult timp alte femei albe vor trebui să facă aceste călătorii dificile pentru a continua lucrarea începută de nişte mame foarte ocupate.

Lucrarea misionară din China intra într-o nouă fază care cerea noi sacrificii. Credinţa şi perseverenţa misionarilor erau puse la încercare într-un mod special.

Timp de vreun an de zile, Hudson Taylor a trebuit să facă faţă unor critici îndreptate împotriva itinerariilor uriaşe ale pionierilor. Nu totul era uşor în aceste călătorii. Pericolele şi dezamăgirile însoţeau încurajările glorioase. „Lupte în afară, teamă înăuntru", şi Hudson Taylor, reţinut la Chinkiang de lucrarea administrativă a Misiunii, era fericit să fie la dispoziţie pentru călăuzire şi întărire.

Secretul propriei sale tării nu era greu de ghicit. Cînd îi permitea lucrarea, Hudson Taylor avea obiceiul să cînte la un mic harmoniu şi cu gura cîntările care-i plăceau, revenind mereu la preferata lui care spunea: „Isuse, mă odihnesc în Tine, descopăr măreţia inimii Tale iu-

bitoare".
George Nicoll, unul din cei optsprezece evanghelişti, era cu el într-o zi cînd au sosit două scrisori care anunţau răscoale serioase în două dintre cele mai vechi staţiuni ale Misiunii. Crezînd că Hudson Taylor dorea să rămînă singur, tînărul se pregătea să se retragă cînd, spre surprinderea lui, cineva a început să fluiere melodia cîntării „Isuse, mă odihnesc în Tine".
întorcîndu-se, domnul Nicoll n-a putut să nu strige: „Cum puteţi să fluieraţi cînd prietenii noştri sunt într-un aşa mare pericol?"
„Ai vrea să mă vezi neliniştit şi tulburat?" i-a răspuns el. „Asta nu le-ar ajuta la nimic, iar eu nu mi-aş putea face lucrarea. N-am altceva de făcut decît să mă descarc asupra Domnului de această povară".
Acesta era secretul lui, zi şi noapte, şi adesea, în căsuţa din Chinkiang, cei care se trezeau pe la ora două sau trei dimineaţa puteau să audă refrenul plăcut al cîntării preferate a lui Hudson Taylor. El învăţase că singura viaţă posibilă pentru el era viaţa binecuvîntată a celui care, în orice împrejurare, poate să se odihnească şi să se bucure în Domnul, lăsînd în seama Lui grija rezolvării tuturor dificultăţilor interioare sau exterioare, mari sau mici.
•**
Hudson Taylor se afla din nou în Londra. în China, într-o provincie în care singurii misionari erau cîţiva pionieri ai Misiunii din Interiorul Chinei, şase milioane de oameni sufereau de o foame teribilă. Copiii mureau cu miile, iar fetele erau vîndute ca sclave şi duse ca vitele în oraşele din sud. Hudson Taylor se reîntorsese în ţară încărcat cu povara acestor evenimente groaznice şi făcea tot ce-i stătea în putere pentru a uşura această situaţie. Existau fonduri pentru a se veni în ajutorul copiilor, dar unde era femeia capabilă să meargă în aceas-

tă provincie ca să facă această lucrare? Nici o femeie europeană nu trecuse vreodată munţii care despărţeau Şansi de coastă. Pentru a ajunge acolo erau necesare două săptămîni de călătorie în lectică pe drumuri periculoase, cu nişte hanuri mizerabile drept adăpost peste noapte.
Pentru a face această lucrare, domnul şi doamna Taylor s-au despărţit după numai cîteva luni petrecute împreună în Anglia. Un caiet de notiţe- îngălbenit de vreme povesteşte experienţele prin care credinţa doamnei Taylor a fost întărită în aşteptarea confirmării că ceea ce trebuia făcut venea într-adevăr de la Dumnezeu. Odată ce-a fost sigură de răspuns, nimic n-o mai putea reţine. Trebuia să lase şapte copii: doi ai ei, patru ai soţului ei şi o fetiţă înfiată. Cine să aibă grijă de ei? Ea a venit cu toate aceste întrebări înaintea lui Dumnezeu, care nu numai că a răspuns la ele, împlinind orice nevoie pe măsură ce apărea, dar a dat şi harul necesar în clipa plecării şi în această lucrare periculoasă şi dificilă din China.
Este nevoie de oameni care iubesc Crucea, scrisese Hudson Taylor înainte de a se întoarce în Anglia. *Dumnezeu să ne dea acest spirit, ţie*

şi mie... Mi-e atît de ruşine la gîndul că tu şi dragii noştri copii contează pentru mine mai-mult decît milioanele de chinezi care pier - pe cînd noi suntem siguri că vom petrece eternitatea împreună.

I-a fost mai uşor lui Hudson Taylor să permită şi altor femei să plece pe front după ce şi-a trimis propria lui soţie ca să deschidă drumul. Cmd s-au reîntîlnit în China în anul următor (1879), o parte din răsplata lui a fost să, vadă provinciile-deschizîndu-se unele după altele pentru o lucrare făcută printre femei.

Istoria acestor ani este la fel de fascinantă ca un roman. După ce au naufragiat în cheile fluviului Yangzi, primele femei care s-au dus în partea de vest a ţării au petrecut un Crăciun ciudat în mijlocul tuturor lucrurilor lor personale întinse pe stînci la uscat. Şi ce mulţimi le-au asaltat cînd au ajuns la destinaţie!

„Timp de aproape două Iuni"7 scria domnişoara Nicoll din Chungking, „am văzut în fiecare zi cîteva sute de femei. Casa noastră e ca un bîlci".

Ea leşina deseori de oboseală în mijlocul musafirelor ei, fiind singura femeie albă într-o provincie de vreo şaizeci de milioane de locuitori, şi cînd îşi revenea, le vedea pe femei făcîndu-i cu evantaiul, pline de afecţiune şi grijă. O doamnă, care se îngrijea de ea ca o mamă, îi trimitea propria ei lectică rugînd-o să vină fără întîrziere şi, cînd reuşea să o scoată astfel din casa misionară, o aşeza în cel mai comod dintre paturile ei, expedia apoi toate femeile tinere şi, aşezată la căpătîiul ei, îi făcea vînt cu evantaiul pînă ce adormea. Apoi, n-o lăsa să plece pînă nu lua o masă bună.

Aceasta era surpriza care le aştepta pretutindeni pe primele femei care au plecat într-acolo - oamenii erau bucuroşi să le vadă, lacomi să le asculte, arătîndu-le nu numai o curiozitate firească, ci şi o simpatie reală. Trăirea şi predicarea lui Cristos într-un mod atît de deschis a adus repede rezultate. După doi ani de lucrare misionară făcută de femei, pionierele se puteau bucura să vadă şaizeci pînă la şaptezeci de convertiţi adunîndu-se în biserici mici din provinciile interioare. Prima care s-a dus la femeile din nord-vestul Chinei, după trei luni de călătorie pe rîul Han, doamna Emily King, a fost şi prima care a părăsit această lume în mai 1881. Dar înainte de moartea ei a avut bucuria de a vedea optsprezece femei botezate mărturisindu-şi credinţa în Cristos. Murind de tifos în oraşul Hangchung, aceasta a fost ultima ei consolare înainte de a-şi părăsi soţul şi copilul în vîrstă de numai cinci săptămîni.

Nimeni nu înţelegea mai bine ca Hudson Taylor care era preţul unei asemenea lucrări. Nimeni nu urmărea această lucrare cu o rugăciune mai fidelă.

Pradă unor mari dificultăţi, el i-a scris mamei sale: *Nu pot să-ţi spun ce fericită îmi este inima cînd vede lucrarea extinzîndu-se şi consolidîndu-se în părţile cele mai îndepărtate ale Chinei. Merită să trăieşti pentru aceasta şi merită să mori pentru aceasta.*

Apoi, progresele au fost rapide şi minunate. Dar fiecare nouă înaintare, fiecare victorie şi fiecare binecuvîntare corespundea, în viaţa lui Hudson Taylor, unei perioade de suferinţe şi încercări. Mai profund, tot mai profund, această viaţă se ancorează în Dumnezeu. Din

exterior putea să pară că această lucrare era purtată pe un val de succese. Erau trecute în credinţă etape glorioase, şi se arătau împliniri minunate ale rugăciunilor. Dar pregătirea spirituală care le precedau, precum şi greutatea neîncetată a poverilor care trebuiau duse nu erau cunoscute decît de cei care trăiau în culise aceste experienţe. Te simţi redus la tăcere de astfel de examinări interioare, de astfel de încercări ale credinţei, de astfel de chinuri ale sufletului. A fi gata să mergi pînă la capăt cu Dumnezeu, a fi gata mori în fiecare zi, a fi gata să fii slujitorul fraţilor (cel mai mic dintre toţi şi slujitorul tuturor), a fi gata să mijloceşti fără încetare pentru ei, nu numai să le porţi lipsurile şi slăbiciunile, dar şi să-i aduci la credinţă creativă şi la iubirea care înalţă - iată calea, singura cale a succesului spiritual.
înainte de mişcarea de înaintare care adusese o nouă viaţă lucrării - plecarea femeilor misionare spre interior - existase o lungă perioadă de suferinţe intense. De trei ori în 1879, boli grave au pus în pericol viaţa lui Hudson Taylor, iar în anul următor, atunci cînd noile planuri erau făcute şi puse în aplicare prin binecuvîntarea lui Dumnezeu, Misiunea a trebuit să treacă printr-un mare număr de încercări dureroase.
Doamna Taylor scria în acea perioadă:
Crezi cumva că dacă veghem să nu lăsăm ca presiunile vieţii să ne lipsească de părtăşia cu Domnul, putem să trăim vieţi care aduc în fiecare oră triumfuri, al căror ecou ne va veni înapoi din fiecare parte a Misiunii? Am simţit în aceste ultime luni că în toată lucrarea noastră cel mai important e nevăzutul, ceea ce facem pe muntele mijlocirii. Credinţa noastră trebuie să aducă victoria pentru colaboratorii pe care ni i-a dat Dumnezeu. Ei se luptă cu ceea ce se vede, pe cînd noi trebuie să ne angajăm în luptă cu ceea ce nu se vede. Am îndrăzni noi să cerem mai puţin de o victorie neîncetată atunci cînd lupta este dată pentru El şi cînd noi venim în Numele Lui?
Dar vremurile de încercare, ca şi cînd ar fi fost guvernate o lege spirituală, aduceau mereu extindere şi binecuvîntare. Aşa a fost, de exemplu, cînd după plecarea doamnei Taylor, a cărei prezenţă era neapărat necesară în Anglia, soţul ei a plecat spre vestul Chinei pentru a-i întîlni pe cîţiva dintre tinerii misionari.

Nava ta străbate apele Mediteranei, scria el; *în curînd vei vedea oraşul Neapole... Eu aştept un vapor care să meargă la Wuchang. Nu pot şi nici nu mai e nevoie să-ţi spun cît de mult îmi lipseşti, dar Dumnezeu mă face să simt că suntem bogaţi în prezenţa şi iubirea Lui... Mă ajută să mă bucur în mijlocul împrejurărilor nefavorabile, al sărăciei noastre şi al retragerilor din Misiune care au loc acum. Toate*

aceste dificultăţi nu fac decît să-I arate harul, puterea şi iubirea. Sunt foarte ocupat, scria el din Wuchang patru zile mai tîrziu. *Dumnezeu ne face să ne bucurăm de o părtăşie fericită şi ne confirmă în principiile pe care le aplicăm.*

Această scurtă frază, făcînd aluzie la criza prin care trecea Misiunea, aruncă o rază de lumină asupra consecinţelor acestor cîtorva zile de conferinţă de la Wuchang. Căci deşi tinerii membri ai Misiunii nu erau conştienţi de ea, era vorba într-adevăr de o criză, şi încă mai gravă decît presupunea însuşi Hudson Taylor. După ani de rugăciune şi eforturi perseverente, se ivise o situaţie extrem de favorabilă: interiorul Chinei era deschis. în toate staţiunile din sud, din nord şi din vest erau necesare întăriri. A nu înainta însemna părăsirea atitudinii luate cu credinţă, încă de la început, şi privirea la dificultăţi mai mult decît la Dumnezeul cel viu. într-adevăr, fondurile erau mici de ani de zile, şi noii misionari erau rari. Ar fi fost uşor de spus că în clipa aceea era imposibilă orice extindere. Dar a nu merge înainte însemna să paralizezi lucrarea, să laşi să-ţi scape ocaziile pe care le dădea Dumnezeu şi să laşi să se închidă uşile deschise cu un preţ atît de mare. Cu siguranţă că nu acesta era planul pe care îl alcătuise Dumnezeu pentru evanghelizarea Chinei.

Care a fost rezultatul acestor zile de aşteptare liniştită în Dumnezeu? A fost un apel adresat bisericilor - semnat mai tîrziu de aproape toţi membrii Misiunii - pentru a *primi alţi şaptezeci de misionari* în următorii trei ani. Efectivul total al Misiunii atingea de abia o sută, iar fondurile erau scăzute de multă vreme. Totuşi, misionarii adunaţi la Wuchang erau atît de siguri că sunt călăuziţi de Dumnezeu în rugăciune şi aşteptare, că unul dintre ei a exclamat:

„De ne-am putea strînge din nou ca să aducem mulţumiri atunci cînd ultimul dintre cei şaptezeci va fi ajuns în China!"

S-a convenit să se fixeze la trei ani perioada de aşteptare (1882-1884) ce părea necesară pentru a-i primi şi a-i pune la treabă pe atîţia lucrători noi.

„Poate că atunci vom fi împrăştiaţi în diferite locuri", a zis altul. „N-am putea acum, înainte de a ne despărţi, să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru cei şaptezeci?"

întrunirea a avut loc, iar cei care se uniseră în rugăciune s-au unit şi în aducerea de mulţumiri.

Cei şaptezeci au fost daţi, în chip minunat, în cei trei ani care au urmat. Dar credinţa a trecut prin cuptorul de foc în multe feluri. Problema financiară a continuat să fie gravă, dar a fost depăşită de problema lucrării însăşi. Totuşi, Hudson Taylor putea să scrie:

Simt tot mai mult binefacerea unei adevărate încrederi în Dumnezeu. Dumnezeu încearcă credinţa, dar o şi susţine. Cînd fidelitatea noastră şovăie, El nu Se clatină; El nu Se poate tăgădui pe Sine însuşi...

De-a lungul acestui an în care încercările au abundat din toate păr-

ţile, Domnul Isus mi-a întărit inima şi a făcut-o să se reverse de dragostea Lui. El ştie tot ce înseamnă despărţirile şi celelalte necesităţi ale slujbei noastre de misionari, şi El transformă toate acestea în binecuvîntări!...
Scuză-mă că-ţi vorbesc astfel, dar inima mea fericită are nevoie să se deschidă, chiar şi în mijlocul cifrelor şi al treburilor de birou.
La sfîrşitul primului din aceşti trei ani în cursul cărora erau aşteptaţi cei şaptezeci, în Anglia păreau să existe îndoieli cu privire la acest apel. Hudson Taylor se afla în acele momente la Chefoo, şi a simţit în inimă că trebuia să ceară Domnului să-Şi pună pecetea pe acest subiect într-un mod care să nu permită o înşelare. într-una din adunările de rugăciune de la Chefoo, pe data de / *februarie 1883,* participanţii au avut sentimentul că pot să-şi expună în mod liber cererea lor înaintea lui Dumnezeu.
Hudson Taylor a scris cu această ocazie:
Ştiam că Tatălui nostru îi place să-Şi bucure copiii. îi cerusem să ne încurajeze, pe noi şi pe prietenii noştri timizi din ţară, conducîndu-1 pe vreunul dintre bogaţii Lui administratori să facă posibilă o

mare binecuvîntare pentru el şi familia lui, dînd o donaţie în acest sens.
Cîteva zile mai tîrziu, Hudson Taylor se îmbarca pentru Anglia, şi nu a aflat răspunsul decît la escala din Aden. Nu fusese trimisă nici o relatare a acestei adunări de rugăciune, dar în strada Pyrland a avut bucuria neaşteptată de a primi pe *2 februarie* suma de trei mii de lire sterline însoţind aceste cuvinte: „Cere-Mi, şi-ţi voi da naţiunile drept moştenire şi marginile pămîntului drept posesiune". Şi aceasta n-a fost totul. Această donaţie era trimisă într-un mod neobişnuit, căci era făcută în numele unui cuplu şi al celor cinci copii ai lor. Nu era încurajator să vezi cum răspunsese Dumnezeu literalmente la rugăciune?
La fel a fost cîţiva ani mai tîrziu cînd o altă mare etapă a fost trecută prin credinţă.
Dumnezeu binecuvîntase în aşa măsură trimiterea celor şaptezeci, încît Misiunea dobîndise o nouă stimă în ţară. în aceşti ani, se făcuse cunoscut caracterul de pionierat al lucrării. „Sunt pe cale să deschidă ţara", a scris Alexandre Wylie de la Societatea Misionară din Londra, „şi asta vrem şi noi. Celelalte misiuni fac o lucrare bună, dar nu fac *această* lucrare". Astfel, cînd John McCarthy a sosit în Anglia după ce a străbătut pe jos întreaga Chină de la est la vest, predicînd Evanghelia pretutindeni; cînd domnul J.W. Stevenson şi doctorul Henry Soltau s-au întors în ţară după ce au fost primii care au pătruns în vestul Chinei plecînd din Birmania şi urmînd firul fluviului Yangzi pînă la Şanghai; cînd s-au întîlnit în Anglia cu Hudson Taylor care-şi lansa apelul pentru alţi şaptezeci de noi colaboratori, publicul creştin a fost viu impresionat. Drumul fusese pregătit prin munca neobosită a cumnatului lui Hudson Taylor, Benjamin Broomhall, care timp de

şapte ani reprezentase Misiunea la Londra şi care, împreună cu soţia lui, făcuse din cartierul său general de pe strada Pyrland un centru de rugăciune şi de iubire. Domnul Broomhall avea geniul prieteniei şi poseda o inimă destul de mare pentru a iubi toată Biserica lui Dumnezeu. Datorită iniţiativelor lui, a fost invitat în medii foarte diferite pentru a aduce mărturie despre lucrarea îndeplinită în China. Oame-

nii erau dornici să afle cum se realizase ceea ce părea imposibil, şi cum, fără să se facă apeluri pentru fonduri, şi chiar fără colecte, lucrarea putuse să se dezvolte în mod continuu.

Dacă n-aţi murit încă, se spunea în scrisoarea fermecătoare a unui copil din Cambridge, *aş vrea să vă trimit banii pe care i-am economisit pentru a-i ajuta pe băieţii şi pe fetiţele din China să-L iubească pe Isus.*

Vreţi să fiţi atît de amabil, scria canonicul Wilberforce din Southampton, *să veniţi în casa mea ca să ţineţi o meditaţie biblică pentru vreo şaizeci de persoane... şi să înnoptaţi la noi? Vă rog să ne faceţi această favoare în Numele Stăpînului.*

Primiţi toată afecţiunea mea în Domnul, scria de pe continent lordul Radstock. Ne *sunteţi de mare ajutor în Anglia, căci ne întăriţi credinţa.*

Dr. Andrew Bonar a transmis o sută de lire sterline trimise de un prieten prezbiterian necunoscut „care se gîndeşte la China". Spurgeon i-a făcut invitaţia de a vorbi în Tabernacol.

Inima mea este încă în această lucrare glorioasă, spunea o scrisoare a domnului Berger care însoţea un cec de cinci sute de lire. *Sunt cu toată inima alături de tine pentru a cere aceşti şaptezeci de noi lucrători - dar nu te opri la acest număr! Vom vedea în mod sigur lucruri şi mai mari decît acestea, dacă nu vom căuta decît gloria lui Dumnezeu şi mîntuirea sufletelor.*

Iar credinţa domnului Berger era justificată: „Precis că vom vedea lucruri mai mari decît acestea" (Ioan 1:50). Dîndu-i pe cei şaptezeci, Dumnezeu le-a împlinit rugăciunile într-un mod extraordinar. Şi înainte chiar ca ultimii dintre ei să se îmbarce, li s-au alăturat celebrii „cei şapte din Cambridge" care, prin mărturia lor înainte de a părăsi Anglia, au adus în universităţile engleze o profundă mişcare spirituală cu repercusiuni în lumea întreagă. A fost o maree crescîndă de binecuvîntări spirituale, iar noua ediţie a cărţii *Nevoile spirituale şi drepturile Chinei,* pe care Hudson Taylor a avut,timpul s-o publice, a aprofundat şi a continuat lucrarea.

înainte de a se îmbarca grupul din Cambridge, deoarece era reţinut de mişcarea de trezire din sînul universităţilor, Hudson Taylor a

plecat în China, lipsind de la ultima întrunire de adio care a avut loc la Exeter Hali, cartierul general al Uniunii Creştine a Tinerilor din Londra.

Cu greu ar fi putut să existe un contrast mai mare între entu-

ziasmul acestei mari adunări misionare şi singurătatea acestui bărbat în genunchi, zi de zi, în cabina navei care îl readucea la realităţile dure ale luptei. Lucrarea este „purtată de un mare val de entuziasm arzător", spunea secretarul Societăţii Misionare a Bisericii; într-adevăr, misiunea beneficia de un nou interes din partea creştinilor. „Misiunea a devenit populară", scria domnul Broomhall. Dar, în China, Hudson Taylor făcea o experienţă mult diferită.

Curînd vom fi în plină bătălie, scria el de pe marea Chinei, *dar Domnul este puternic în mijlocul nostru - de aceea avem încredere şi nu ne vom teme. „El va mîntui". El va mîntui totdeauna şi în orice împrejurare.*

Cîteva luni mai tîrziu, el îi scria soţiei sale: *Carnea şi inima slăbesc adesea: să slăbească atunci! El nu slăbeşte. Roagă-te mult, roagă-te neîncetat, căci Satan s-a dezlănţuit împotriva noastră... Sunt atîtea dificultăţi. Absenţa ta este o mare şi continuă încercare pentru mine, în mijlocul tuturor încercărilor obişnuite şi neobişnuite. încurajările sunt însă minunate. Nimeni nu-şi închipuie ce lucrare imensă face Misiunea noastră. Eu mă aştept la un an minunat de binecuvîntat.*

A fost într-adevăr un an minunat (1886), în cursul căruia lucrarea a progresat şi mai mult, şi a primit minunate împliniri ale rugăciunii. Hudson Taylor petrecuse mai multe luni în interiorul ţării, vizitînd districtele în care se găseau mai mulţi dintre noii colaboratori. El trecuse prin provincia Şansi, ţinînd conferinţe al căror text a fost păstrat într-o broşurică intitulată: „Zile de binecuvîntare". Puterea liniştită a vieţii şi mărturiei sale a arătat tinerilor misionari profunzimea realităţilor spirituale. Acestea au fost într-adevăr „zile de binecuvîntare", mai ales cele petrecute în districtul pastorului Hsi, atunci cînd, pentru prima dată, Hudson Taylor 1-a întîlnit pe acest savant, fost discipol al lui Confucius, care se convertise. Era ceva frumos de văzut stima şi dragostea pe care o aveau unul pentru celălalt cînd discutau despre viitorul lucrării.

„Am avut cu toţii viziuni cu toţii în acea vreme", a declarat domnul Stevenson care îi însoţea. „Trăiam cerul pe pămînt. Nimic nu părea greu".

La întoarcerea din călătorie, Hudson Taylor a coborît rîul Han pe o distanţă de o mie şase sute de kilometri, aducînd cu el fetiţa unui misionar din Hanchung, a cărei viaţă nu putea fi salvată decît printr-o schimbare de climat. A avut grijă singur de acest copil de numai cinci ani timp de cinci săptămîni.

Mica mea tovarăşă de călătorie se dezvoltă minunat, scria el pe vas. *E foarte drăguţă şi veselă: s-a ataşat mult de mine, şi este aşa de plăcut să simt din nou nişte braţe mici în jurul gîtului meu.*

Chiar după această călătorie, spre sfîrşitul anului, Hudson Taylor a participat la prima întîlnire a Comitetului din China al Misiunii. Conducătorii proaspăt numiţi ai diverselor provincii s-au strîns la Anking cu domnii Stevenson şi McCarthy. O săptămînă întreagă a

fost consacrată rugăciunii, şi ei au postit o zi din două ca să-şi pregătească inimile pentru studierea importantelor probleme pe care le aveau de rezolvat. îmbogăţit de înţelepciunea dobîndită vreme de douăzeci de ani ca director al lucrării, Hudson Taylor a căutat să dezvolte o organizaţie raţională şi utilă, proiectînd o dezvoltare şi mai mare. A fost însă surprins de sugestia care a decurs din conferinţă: ca să înainteze, era nevoie urgentă de o *sută de noi colaboratori.* Situaţia a fost examinată cu mare grijă, iar Hudson Taylor a trebuit în cele din urmă să admită că, pentru cele cincizeci de staţiuni, ca şi pentru întreaga Chină care se deschidea înaintea lor de la o margine la cealaltă, o sută de noi misionari pentru anul viitor nu erau suficienţi pentru dezvoltările sperate.. Domnul Stevenson, care era pe atunci deputat-director al Misiunii, era plin de credinţă şi curaj. El a trimis o mică hartă, explicînd situaţia tuturor membrilor Misiunii şi, cu permisiunea lui Hudson Taylor, a trimis la Londra o telegramă cu aceste cuvinte: „Ne rugăm pentru trimiterea a o sută de misionari în 1887".

Ce agitaţie a stîrnit în Anglia această veste! *O sută de noi colaboratori pentru China într-un an!* Nici o misiune nu visase vreodată să tri-

mită întăriri într-o asemenea proporţie. Misiunea din Interiorul Chinei nu număra pe atunci decît o sută nouăzeci de membri; să te rogi pentru o creştere de peste cincizeci la sută în următoarele douăsprezece luni: ţi se tăia respiraţia, cel puţin pînă la întoarcerea în ţară a lui Hudson Taylor! „Puternic în credinţă şi dînd glorie lui Dumnezeu", el a adus o înnoire spirituală care s-a făcut curînd simţită în toată Misiunea. Rugăciunile care se înălţau spre Dumnezeu din China au fost preluate de nenumărate inimi din Anglia. Ele îi cereau lui Dumnezeu să dea aceşti o sută de lucrători pe care-i alege El; să furnizeze cele zece mii de lire sterline suplimentare, fără vreun apel sau colectă, şi să permită ca aceşti bani să vină în sume mari, ca să restrîngă corespondenţa, lucru necesar din cauza numărului foarte limitat al personalului biroului.

Ce s-a petrecut în 1887? Şase sute de bărbaţi şi femei şi-au oferit Misiunii serviciile, din care au fost aleşi, echipaţi şi trimişi o *sută doi.* Au fost primite *unsprezece mii* de lire sterline şi nu zece mii, fără să fi fost cerute, sumă care acoperea astfel toate nevoile. Cîte scrisori au fost necesare să fie trimise pentru a confirma primirea sumei? *Unsprezece!* Banii au provenit din *unsprezece donaţii,* fapt care nu a luat prea mult din timpul celui care trebuia să trimită scrisorile de confirmare şi care avea deja destule pe cap. Dar ceea ce este şi mai bine e că, prin aceasta, credinţa multora a fost întărită, şi multe inimi au fost atinse atunci cînd au aflat istoria celor „o sută".

***

Un rezultat neaşteptat a acestei istorii a fost vizita la Londra a unui tînăr om de afaceri american care consacra o parte din timpul său evanghelizării şi care avea pe inimă să-1 invite pe Hudson Taylor să

viziteze Statele Unite. Domnul Henry W. Frost era aşa de sigur că făcuse călătoria în Anglia călăuzit de către Dumnezeu, încît a avut o mare dezamăgire cînd Hudson Taylor i-a refuzat invitaţia. Interesat de Misiunea din Interiorul Chinei din cauza a tot ce văzuse şi auzise, şi atras în mod special de Hudson Taylor, a fost foarte nedumerit cînd

s-a întors la New York, crezînd că misiunea lui fusese zadarnică. Dar Dumnezeu tocmai începuse o lucrare prin acea călătorie.

Hudson Taylor a vizitat America în vara următoare (1888) şi a fost primit cordial de DX Moody, de liderii Convenţiei pentru Studiul Bibliei şi de multe alte personalităţi. în Niagara Falls, unde se desfăşura Convenţia, şi la Northfields, lucrarea s-a dezvoltat într-un mod surprinzător ca răspuns la rugăciune - mai ales la rugăciunea celui care fusese atît de dezamăgit şi care se bucura acum să vadă mîna lui Dumnezeu lucrînd cu mult mai mult decît tot ceea ce ceruse sau gîndise.

Cînd Hudson Taylor a plecat în China trei luni mai tîrziu, n-a plecat singur. îl însoţeau paisprezece bărbaţi şi femei - preţios dar al lui Dumnezeu venind de pe acest continent. Erau reprezentate mai multe denominaţiuni din Statele Unite şi Canada, iar donaţiile şi rugăciunile care au venit într-un mod aşa de neaşteptat n-au fost decît începutul unui şuvoi continuu care a curs spre China din acel moment. Interesul a fost atît de mare, încît a fost constituit un Comitet Nord-American, şi, cu preţul unui mare sacrificiu pentru el şi familia sa, Henry W. Frost, de care Dumnezeu Se slujise în toate acestea, a acceptat să reprezinte şi să conducă lucrarea în America. A fost una din dezvoltările cele mai roditoare pe care le-a produs Domnul în legătură cu lucrarea lui Hudson Taylor. Plin de o credinţă nouă şi de un curaj nou, el s-a angajat în faţa a tot ce urma să decurgă din această creştere.

Fusese făcut un mare pas înainte: din acest moment, Misiunea în j Interiorul Chinei, care fusese totdeauna interdenominaţională, a devenit în plus şi internaţională. Hudson Taylor mai avea în faţa lui încă doisprezece ani de serviciu activ în cursul cărora slujba lui 1-a purtat prin toată lumea. O vizită în Scandinavia i-a deschis inima caldă a creştinilor suedezi şi norvegieni. Germania a trimis colaboratori devotaţi pentru a lucra în cadrul Misiunii. Australia şi Noua Zeelandă 1-au primit pe Hudson Taylor ca pe unul pe care-1 cunoşteau şi-1 iubeau de multă vreme, iar Comitetul Chinei din Şanghai a devenit centrul unei organizaţii a cărei măreţie depăşea tot ce putuse vreodată să-şi imagineze fondatorul ei.

în ultimii săi ani au fost cele mai îmbelşugate harurile spirituale - aceleaşi şuvoaie de binecuvîntări, dar atingînd de această dată marginile pămîntului. Impresiile unui pastor episcopal care a fost gazda lui Hudson Taylor la Melbourne sunt, în această privinţă, foarte interesante.

El era o lecţie vie de calm şi de stăpînire de sine. Depindea de

Dumnezeu pînă în cele mai mici lucruri. „Vă dau pacea Mea..." Seninătatea Domnului Isus în orice împrejurare şi în orice moment era idealul lui; el îl poseda în practică. Nu era niciodată grăbit, enervat sau supărat. Ştia unde să găsească pacea care întrece orice pricepere şi de care nu se putea lipsi.

Eu eram cu totul altfel, l-am spus într-o zi domnului Taylor: „Dumneavoastră vă ocupaţi de milioane de oameni, pe cînd eu de cîteva zeci; scrisorile dumneavoastră au o importanţă capitală, pe cînd ale mele sunt mult mai puţin importante. Cu toate acestea, eu sunt tulburat şi agitat, în timp ce dumneavoastră sunteţi totdeauna calm. De unde vine această diferenţă?"

Dragul meu Macartney, mi-a răspuns el, pacea de care vorbiţi este, în ce mă priveşte, mai mult decît un privilegiu; este o necesitate... Cu siguranţă că n-aş putea să fac lucrarea pe care o fac dacă pacea lui Dumnezeu care întrece orice cunoştinţă nu mi-ar păzi inima şi mintea.

Aşa l-am cunoscut pe domnul Taylor. Eşti grăbit, tulburat, neliniştit? Ridică-ţi ochii, uită-te la Isus în glorie. Fie ca faţa lui Isus să strălucească asupra ta - faţa minunată a Domnului Isus Cristos. Este El neliniştit sau tulburat? El nu are nici cea mai mică grijă în privire, nici cea mai mică urmă de nelinişte. Şi totuşi, aceste chestiuni sunt atît ale Lui, cit şi ale talei

„Mesajul din Keswick", cum era numit, nu era pentru mine ceva nou la vremea aceea. Acceptasem aceste adevăruri şi le predicam celorlalţi. Dar aici eram în faţă realitatea însăşi, întruparea mesajului din Keswick aşa *cum nu visasem niciodată că o să văd. Am fost foarte impresionat să văd un bărbat în vîrstă de aproape şaizeci de ani care are responsabilităţi extrem de mari, şi care e totdeauna perfect calm şi liniştit.*

Primea grămezi de scrisori, şi fiecare putea conţine vestea morţii unui colaborator, a lipsei resurselor, veşti despre revolte, de tulburări.

Cu toate acestea, el deschidea totdeauna scrisorile cu aceeaşi linişte, le citea şi răspundea la ele. Cristos era sursa păcii lui, in El găsea puterea de a rămine calm. Rămînînd în Cristos, îşi trăgea din El şi din bogăţiile Lui tot ce-i era necesar pentru a-şi îndeplini însărcinarea. El o făcea într-un act de credinţă simplu şi permanent.

Era delicios de liber şi natural. Nu am alte cuvinte la îndemînă decît expresia biblică „în Dumnezeu" pentru a-1 descrie. El era „în Dumnezeu", şi Dumnezeu era în el. Era într-adevăr acel „rămîneţi în Mine" din Ioan 15. Şi ce atitudine plină de iubire! El trăia, cu privire la Cristos, experienţa descrisă în „Cîntarea Cîntărilor". Era o asociere minunată - forţa şi tandreţea cuiva care, în mijlocul preocupărilor serioase, păstrează în inimă lumina şi dragostea căminului său.

Prin acestea toate, viziunea şi urgenţa spirituală a anilor precedenţi rămîneau intacte. De fapt, sentimentul responsabilităţii sale şi al necesităţii de a se supune ultimei porunci a Domnului Isus Cristos n-a

făcut decît să se întărească; el vedea tot mai limpede semnificaţia acestei ultime porunci: Mergeţi şi predicaţi Evanghelia la orice creatură.

Mărturisesc cu ruşine, scria el în 1889, *că pînă acum nu m-am întrebat niciodată ce voia să spună de fapt Cristos prin această poruncă: „Predicaţi Evanghelia la orice creatură". Am muncit mult ani de zile, ca atîţia alţii, pentru a răspîndi Evanghelia; am făcut planuri de pătrundere în provinciile încă nevizitate din China; dar fără să înţeleg semnificaţia profundă a cuvintelor Mîntuitorului nostru: La orice creatură!*

La orice creatură? Şi numărul total al creştinilor protestanţi din această ţară imensă era de numai patruzeci de mii. Dublaţi, triplaţi acest număr, presupuneţi că fiecare este un mesager al Evangheliei pentru opt din compatrioţii lui: chiar şi aşa, numai un milion de oameni ar fi atins. „La orice creatură": aceste cuvinte îmi ardeau sufletul! Cît de departe fuseseră Biserica şi el însuşi de a le lua literal şi de acţiona în consecinţă!

„Ce atitudine vom lua cu privire la Domnul Isus Cristos avînd în vedere această poruncă supremă? îi vom tăgădui oare titlul de de „Domn"? Vom spune oare că suntem dispuşi să-L recunoaştem ca Mîntuitorul nostru în ce priveşte ispăşirea păcatelui nostru, fără a fi

gata să admitem că că El ne-a răscumpărat cu un mare preţ şi că are toate drepturile asupra noastră?... Ce puţini au fost cei care, în poporul lui Dumnezeu, au recunoscut în mod practic adevărul că Isus Cristos ori este Domn peste orice lucru, ori nu este Domn deloc! Dacă judecăm Cuvîntul lui Dumnezeu în loc ca el să ne judece, dacă îi dăm lui Dumnezeu cît de mult sau cît de puţin ne place, atunci noi suntem domnii, iar El este datornicul nostru, şi trebuie să fie recunoscător pentru dragostea noastră, să Se simtă obligat pentru faptul că am binevoit să ne conformăm dorinţelor Lui. Dacă pe de altă parte El este Domn, să-L tratăm ca atare. „De ce Mă chemaţi Doamne, Doamne, şi nu faceţi ceea ce spun?"

Astfel, într-un mod neaşteptat, Hudson Taylor a ajuns la viziunea supremă a vieţii sale, al cărei scop era să-şi domine ultimii ani de serviciu activ: nimic mai puţin decît un efort precis şi sistematic de a face ceea ce poruncise Stăpînul, adică de a duce Vestea Bună a iubirii Sale răscumpărătoare fiecărui bărbat, fiecărei femei şi fiecărui copil de la o margine a Chinei la cealaltă. El nu se gîndea că Misiunea din Interiorul Chinei poate să facă toate acestea, dar credea că, printr-o împărţire echitabilă a cîmpului de lucru, forţele misionare ale Bisericii ar putea fi la înălţimea însărcinării.

***

Totuşi, el nu avea să vadă lucrul acesta în zilele vieţii lui. Cu cooperarea Misiunii, s-a făcut un început în provincia Kiangsi şi s-au întocmit planuri pentru o înaintare pe tot cîmpul. Dar în providenţa lui Dumnezeu, mai întîi trebuia să vină un profund botez al sufe-

rinţei. Revolta *Boxerilor* din 1900 a cuprins întreaga ţară, Misiunea din Interiorul Chinei a fost expusă furiei ei mai mult ca oricare altă misiune. Hudson Taylor tocmai se întorsese în Anglia grav bolnav, şi doamna Taylor, împinsă de o nelinişte neînţeleasă, şi-a convins soţul să se ducă la odihnă într-un loc retras din Elveţia, unde se ref ăcuse şi cu cîţiva ani mai înainte.

Acolo i-a atins lovitura. Telegrame peste telegrame anunţau răz-meriţe, masacre, urmărirea refugiaţilor în staţiunile Misiunii, pînă ce

inima care îşi susţinuse atîta timp colaboratorii înaintea Domnului n-a mai putut suporta şi aproape a încetat să bată. Fără protecţia oferită de această vale retrasă (Davos), unde i se mai puteau ascunde într-o oarecare măsură veştile, Hudson Taylor ar fi făcut şi el parte din numărul celor ale căror vieţi au fost sacrificate pentru Cristos şi şi pentru China în grozăvia de nespus din această vară. Dar el a continuat să trăiască, sprijinit pe Dumnezeu.

„Nu pot să citesc", zicea el în momentele cele mai rele, „nu pot să mă gîndesc, nu pot nici chiar să mă rog, dar pot să am încredere".

***

Criza Boxerilor a luat sfîrşit, şi cuvintele liniştite ale unui bătrîn păstor din Şansi s-au dovedit adevărate:

„Regatele pot să piară, dar Biserica lui Cristos nu poate fi niciodată distrusă".

în această încredere şi-au pecetluit acest bătrîn şi sute de creştini chinezi cu sîngele lor mărturia, şi în această încredere au continuat să aducă mărturie, prin vieţile lor fidele, cei care fuseseră cruţaţi.

D.E. Hoste, pe care Hudson Taylor îl desemnase ca succesor la conducerea Misiunii, a acţionat cu atîta înţelepciune în această situaţie, încît duşmanii au devenit prieteni, iar autorităţile chineze n-au întîrziat să-şi exprime aprecierea, văzînd că poruncile lui Cristos erau puse literalmente în practică, ceea ce era mai elocvent din punctul lor de vedere decît toate predicile pe care le auziseră înainte.

Hudson Taylor a mai trăit ca să vadă noile posibilităţi deschizîndu-se Chinei. A mai trăit pentru a se întoarce în ţara pe care o iubea şi pentru care se rugase atît de mult. Dar el s-a reîntors singur. într-adevăr, soţia iubită care îl însoţise atîţia ani şi îi luminase ultimele zile de viaţă murise în apropiere de Vevey, pe malul lacului Leman, unde au locuit ultima dată. însoţit de fiul şi de nora lui, s-a reîntors încă o dată în China şi, la şaptezeci şi trei de ani, a făcut una dintre cele mai remarcabile călătorii din viaţă.

Cît îl mai iubeau creştinii şi-şi exprimau respectul pe cînd trecea

astfel din staţiune în staţiune! Pretutindeni era primit ca „Binefăcătorul Chinei", cel prin care pătrunsese Evanghelia în provinciile din interior. După ce a urcat pe fluviul Yangzi pînă la Hankow şi a petrecut cîteva săptămîni în provincia nordică Honan, sănătatea lui s-a mai refăcut şi a putut să facă altă călătorie. Nu se aşteptase niciodată

să poată ajunge în provincia Hunan. Prima dintre cele nouă provincii neevanghelizate ce trebuia străbătută de pionieri se dovedise a fi de departe cea mai dificilă. Adam Dorward, după mai mult de opt ani de eforturi şi suferinţe, fără cămin, persecutat, fugind din faţa unei răzmeriţe şi, în fine, murind singur, îşi dăduse viaţa cu bucurie, în speranţa că rezultatele se vor vedea mai tîrziu. Timp de peste treizeci de ani, Hudson Taylor purtase această provincie în rugăciune, şi se cădea ca ultima mare bucurie ce i-a fost dată să fie primirea iubitoare a celor convertiţi din Hunan. Aceştia s-au strîns cu grăbire în capitală, în casa doctorului Frank Keller - primul care a obţinut un permis permanent de rezidenţă în provincie - şi s-au bucurat de serviciile divine de duminică la care trebuia să aibă loc în prezenţa conducătorului Misiunii, pe care îl iubeau şi despre care auziseră vorbindu-se atîtea lucruri. Cei care veniseră destul de devreme l-au întîlnit sîmbătă împreună cu misionarii din oraş, la recepţia pe care au dat-o dr. şi doamna Keller.

• **

Dar în acea seară fusese chemat acasă. Nu, cu greu am putea numi aceasta moarte, ci a fost doar intrarea rapidă şi fericită în viaţa eternă. Şi camera însăşi părea plină de o pace de nespus.

Capitolul XVIII

Fluvii care nu seacă

DUPĂ CE HUDSON TAYLOR a fost luat din inima Chinei - trecînd într-o clipă şi fără suferinţă în prezenţa Domnului pe care îl iubea -, un sentiment de aşteptare a cuprins multe inimi. Ce se va întîmpla de acum cu Misiunea? Hudson Taylor era un om cu o credinţă atît de puţin obişnuită! Totul mergea bine cînd trăia şi se ruga, dar acum? Această întrebare era firească, dar anii au dovedit că dacă murise un părinte şi un fondator de lucrare iubit, Dumnezeu, Cel în care îşi punea toată încrederea, rămînea Acelaşi.

Esenţa secretului său spiritual se exprimă prin aceste cuvinte pe care le îndrăgea şi care-i aparţineau lui Ter Steegen:

„Mi-a vorbit despre un rîu strălucitor, care curge din El spre mine, astfel ca eu să fiu, pentru plăcerea Lui, un pom frumos si plin de roade".

Dumnezeu era pe primul loc în viaţa lui Hudson Taylor - şi nu lucrarea, nu nevoile Chinei sau ale Misiunii, nici propria sa experienţă. El ştia că această promisiune este adevărată: „Fă din Domnul plăcerea ta, şi El îţi va da dorinţele inimii tale" (Psalm 37:4). Să fie oare această promisiune mai puţin adevărată pentru noi astăzi? Domnişoara Soltau, una dintre responsabilele Misiunii, exprimă în acest extras dintr-o scrisoare gîndul multora:

Lucrarea creşte fără încetare. Dacă n-aş fi conştientă că Isus Cristos este viaţa mea, oră de oră, n-aş putea continua. El mă învaţă însă în chip minunat că El este deplin suficient şi că eu sunt dusă mai departe în fiecare zi fără nici un sentiment de tensiune sau de teamă.

în experienţa Misiunii care a putut să crească în aşa mult timp! Principalele fapte din istoria Misiunii în anii care au urmat sunt relatate în alte cărţi. Am dori să ne mai referim aici asupra părţii practice a vieţii spirituale a lui Hudson Taylor. El ştia că gîndul exprimat de un om profund versat în lucrurile lui Dumnezeu este adevărat: „Dumnezeu nu ne dă viaţă învingătoare: El ne dă viaţă pe măsură ce învingem"*. Pentru el, secretul învingerii stătea într-o părtăşie cu Dumnezeu zi de zi şi oră de oră. Şi acest lucru, a descoperit el, nu putea fi menţinut decît prin rugăciune intimă şi prin citirea Cuvîntului lui Dumnezeu, prin care El Se dezvăluie sufletului care se încrede în El.

Nu i-a fost uşor lui Hudson Taylor, în viaţa lui atît de plină de schimbări, să-şi ia timp pentru rugăciune şi studiul Bibliei, dar el ştia că aceste două lucruri erau vitale. Ne amintim de nişte călătorii de mai multe luni pe care le-am făcut cu el în nordul Chinei, în căruţă sau în roabă, înnoptînd în cele mai sărace hanuri. Adesea hamalii şi călătorii împărţeau aceeaşi cameră; atunci, cu o perdea se făcea un fel de ecran care îl separa de restul camerei. Apoi, după ce somnul aducea o anumită măsură de linişte, se putea auzi aprinderea unui chibrit şi se vedea lumina unei luminări, ceea ce ne spunea că Hudson Taylor, deşi epuizat, se cufunda în citirea micii lui Biblii în două volume pe care o purta mereu cu el. De la ora două la patru dimineaţa se consacra rugăciunii; era momentul cînd era cel mai sigur că nu va fi deranjat din vorbirea lui cu Dumnezeu. Lumina acestei luminări a însemnat pentru noi mai mult decît tot ceea ce am citit despre rugăciune. Era o realitate: nu o predică, ci practica.

Vorbind din experienţă, Hudson Taylor spunea: „Lucrul cel mai greu din viaţa unui misionar este să menţină într-un spirit de rugăciune citirea zilnică a Cuvîntului lui Dumnezeu. Diavolul va găsi totdeauna o ocupaţie pentru tine ca să te abată de la lucrul acesta, fie chiar şi numai repararea unui oblon".

Cu siguranţă că ar fi fost de acord cu aceste cuvinte profunde:

Fă-ţi timp. Dâ-I lui Dumnezeu timp să ţi Se dezvăluie. Fă-ţi timp să fii liniştit şi calm înaintea Lui, aşteptind să primeşti, prin Duhul

* Vezi *My Utmost for His Highest* (Ce am mai bun pentru Cel Preaînalt) de Oswald Chambers, pag.47.

Sfînt, siguranţa prezenţei Sale în tine, a puterii Sale lucrînd în tine. Fă-ţi timp să-I citeşti Cuvîntul ca şi cum ai fi în prezenţa Lui, pentru ca prin acest Cuvînt să înveţi ce cere de la tine şi ce-ţi promite. Permite acestui Cuvînt să creeze în jurul tău şi în tine o atmosferă sfîntă, o sfîntă lumină cerească în care sufletul ţi se poate răcori şi întări pentru munca zilnică.*

Pentru că făcea acest lucru era Hudson Taylor, prin harul lui Dumnezeu, plin de bucurie şi de putere. în vîrstă de peste şaptezeci de ani, s-a oprit odată în sala de aşteptare a gării din Lausanne, şi, cu Biblia în mînă, a spus unuia dintre copiii lui: „Tocmai am terminat

citirea Bibliei de la un capăt la altul pentru a patruzecea oară în patruzeci de ani". Dar el nu o citea numai, ci o trăia.
Hudson Taylor nu se dădea la o parte din faţa nici unui sacrificiu pentru a-L urma pe Isus Cristos. „Avem nevoie de oameni care să iubească Crucea", scrisese el în mijlocul lucrării lui în China. Dacă ar fi putea să ne vorbească astăzi, oare nu ca să ne cheme la cea mai înaltă dintre toate ambiţiile: „... ca să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui" (Filipeni 3:10). I-am putea auzi din nou vocea liniştită atunci cînd ne-ar spune:
Trebuie să ne dăm pe noi înşine pentru viaţa lumii. O viaţă uşoară, fără renunţarea la sine însuşi, nu va avea niciodată putere. Să aduci roadă implică să-ţi porţi crucea. Nu sunt doi Cristosi: unul care cere puţin pentru creştinii care doresc o viaţă uşoară, şi altul suferind şi lucrînd neîncetat pentru credincioşii excepţionali. Nu există decît un Cristos. Vreţi să rămîi în El, şi astfel să aduci multă roadă?
*** Andrew Murray, extras din cartea *The Secret of Adoration.***

Tabel cronologic

21 mai 1832 Naşterea lui Hudson Taylor la Barnsley, în Yorkshire.
Iunie 1849 Convertirea. Chemarea în lucrare,
Mai 1850 începutul studiilor de medicină la Huli ca asistent al
19 septembrie 1853 doctorului Robert Hardey.
1850-1864 Plecarea lui Hudson Taylor în China.
1 martie 1854 Revolta mişcării Tai-ping.
1854-1855 Sosirea la Şanghai.
Octombrie-noiembrie 1855 Zece călătorii misionare.
1855-1856
Octombrie 1856
Iunie 1857
20 ianuarie 1858
Septembrie 1859
Vara lui 1860
1860-1865
25 iunie 1865
26 mai 1866
Decembrie 1866
23 august 1867
22 august 1868
4 septembrie 1869
21 iunie 1870
23 iulie 1870
Martie 1872
6 august 1872

Primă şedere „în ţară": şase săptămîni în insula Ţungming
Şapte luni cu William Burns.
Stabilire la Ningpo.
Hudson Taylor părăseşte Societatea pentru Evanghelizarea Chinei.
Căsătoria cu Măria Dyer.
Preluarea însărcinărilor dr. Parker la spitalul din Ningpo.
Reîntoarcerea în Anglia.
Anii ascunşi. Studii medicale. Revizuirea Noului Testament din Ningpo.
Şedere la Brighton şi rugăciune pentru cei douăzeci şi patru de colaboratori pentru interiorul Chinei.
Hudson Taylor pleacă din nou în China cu primul grup de misionari. Călătoreşte patru luni.
Instalarea la Hangchow.
Moartea micuţei Grace Taylor.
Răzmeriţele din Yangchow.
Viaţă transformată. „Dumnezeu a făcut din mine un om nou!"
Masacrul din Tienţin.
Moartea doamnei Măria Tylor (născută Dyer).
Retragerea domnului Berger.
Formarea Comitetului din Londra al Misiunii din Interiorul Chinei.
9 octombrie 1872
27 ianuarie 1874
vincii
Iunie 1874
26 iulie 1874
Iarna 1874-1875
Ianuarie 1875
13 septembrie 1876
1876-1878
Toamna 1878
Toamna 1879
Mai 1881
Noiembrie 1881
5 februarie 1885
13-26 noiembrie 1886
Decembrie 1887
Vara lui 1888
Octombrie 1889
Noiembrie 1889
August 1890
Mai 1900
August 1900
30 iulie 1904
Februarie 1905
3 iunie 1905
A treia plecare în China cu doamna Jenny Taylor (născută Faulding).

Rugăciune pentru pionierii-misionari din cele 9 pro-neevanghelizate.
Deschiderea, de către C.H. Judd, a filialei occidentale a Misiunii la Wunchang.
Moartea domnişoarei Emily Blatchley.
Hudson Taylor paralizat în Anglia.
Chemare la rugăciune pentru optsprezece misionari necesari celor nouă provincii neevanghelizate.
Semnarea Tratatului de la Chefoo, deschizînd Interiorul Chinei.
Călătorii de evanghelizare în interiorul Chinei.
Doamna Taylor deschide drumul pentru lucrarea misionară cu femeile în interiorul ţării.
Doamna George Nicoll şi doamna G.W. Clarke încep lucrarea printre femei în vestul Chinei.
Moartea doamnei George King la Hanchung.
Chemare pentru „cei şaptezeci" la Wunchang.
Plecarea „celor şapte din Cambridge".
Prima întrunire a Comitetului din China şi apel pentru „cei o sută" la Anking.
Vizita în Anglia a lui Henry W. Frost şi invitaţia adresată lui Hudson Taylor de a merge în S.U.A.
Prima vizită a lui Hudson Taylor în America
Cea mai mare perspectivă a vieţii sale: „La orice creatură".
Prima vizită în Suedia, Norvegia şi Danemarca.
Prima vizită în Australia,
începutul revoltei Boxerilor.
D.E. Hoste este numit director general al Misiunii din Interiorul Chinei.
Moartea doamnei Jenny Taylor (născută Faulding) în Elveţia.
Ultima plecare a lui Hudson Taylor în China.
Moartea lui Hudson Taylor în provincia Hunan din China.

CUPRINS

1. Viaţa lui Hudson Taylor
2. Credinţa unui suflet
3. Primii paşi ai credinţei
4. Alţi paşi ai credinţei
5. Credinţa pusă la încercare şi întărită
6. Prietenie şi ceva mai mult
7. Căile lui Dumnezeu - „perfecte"
8. Bucuria secerişului
9. Anii ascunşi
10. Un om luptă cu el...
11. Un bărbat trimis de Dumnezeu
12. Urgenţă spirituală
13. Zilele cele mai întunecate
14. O viaţă transformată
15. „... Nu-i va fi niciodată sete"

16. Revărsare
17. O revărsare şi mai mare
18. Fluvii care nu seacă

Dr. şi doamna Howard Taylor

AVENTURA CREDINŢEI

5

Biografia lui Hudson Taylor

Viaţa fondatorului Misiunii în Interiorul Chinei, medicul J. Hudson Taylor, s-a asemănat cu o ascensiune pe Annapurna, aflat la graniţa de sud a Chinei cu Nepalul.

Om de mare credinţă, consacrat total lui Dumnezeu, a fost totdeauna gata să se supună chemării Lui.

Scopul acestei biografii, scrisă de fiul şi nora sa, la rîndul lor misionari în China, este să împărtăşească cititorului experienţele trăite de iubitul lor tată. Cititorul va simţi nevoia şi dorinţa de a poseda bucuria interioară şi puterea pe care le-a găsit Hudson Taylor.

Editura t^v] Agape
ISBN 973-9228-15-1 /